

Naturfaglig kartlegging av 20 områder i forbindelse med verneplan for myrer og våtmarker i Finnmark

Jarle W. Bjerke
Karl-Birger Strann
Trond V. Johnsen

NINAs publikasjoner

NINA Rapport

Dette er en ny, elektronisk serie fra 2005 som erstatter de tidligere seriene NINA Fagrapport, NINA Oppdragsmelding og NINA Project Report. Normalt er dette NINAs rapportering til oppdragsgiver etter gjennomført forsknings-, overvåkings- eller utredningsarbeid. I tillegg vil serien favne mye av instituttets øvrige rapportering, for eksempel fra seminarer og konferanser, resultater av eget forsknings- og utredningsarbeid og litteraturstudier. NINA Rapport kan også utgis på annet språk når det er hensiktsmessig.

NINA Temahefte

Som navnet angir behandler temaheftene spesielle emner. Heftene utarbeides etter behov og serien favner svært vidt; fra systematiske bestemmelsesnøkler til informasjon om viktige problemstillinger i samfunnet. NINA Temahefte gis vanligvis en populærvitenskapelig form med mer vekt på illustrasjoner enn NINA Rapport.

NINA Fakta

Faktaarkene har som mål å gjøre NINAs forskningsresultater raskt og enkelt tilgjengelig for et større publikum. De sendes til presse, ideelle organisasjoner, naturforvaltningen på ulike nivå, politikere og andre spesielt interesserte. Faktaarkene gir en kort framstilling av noen av våre viktigste forskningstema.

Annen publisering

I tillegg til rapporteringen i NINAs egne serier publiserer instituttets ansatte en stor del av sine vitenskapelige resultater i internasjonale journaler, populærfaglige bøker og tidsskrifter.

Norsk institutt for naturforskning

**Naturfaglig kartlegging av 20
områder i forbindelse med verne-
plan for myrer og våtmarker i
Finnmark**

Jarle W. Bjerke
Karl-Birger Strann
Trond V. Johnsen

Bjerke, J. W., Strann, K.-B. & Johnsen, T. V. 2005. Naturfaglig kartlegging av 20 områder i forbindelse med verneplan for myrer og våtmarker i Finnmark - NINA Rapport 88. 77 pp.

Tromsø, oktober 2005

ISSN: 1504-3312

ISBN: 82-426-1632-9

RETTIGHETSHAVER

© Norsk institutt for naturforskning

Publikasjonen kan siteres fritt med kildeangivelse

TILGJENGELIGHET

Åpen

PUBLISERINGSTYPE

Digitalt dokument (pdf)

REDAKSJON

Jarle W. bjerke

KVALITETSSIKRET AV

Ingunn Tombre

ANSVARLIG SIGNATUR

Forskningssjef Sidsel Grønvik

OPPDRAGSGIVER(E)

Fylkesmannen i Finnmark

KONTAKTPERSON(ER) HOS OPPDRAGSGIVER

Ørjan W. Jenssen

FORSIDEBILDE

Strengtue-flark-mosaikk. Náhpolnsáiva-området. Foto: JW Bjerke

NØKKELORD

Myr, våtmark, vegetasjon, botanikk, zoologi, vadefugl, vannfugl, Finnmark, kartlegging, naturverdi, vern

KEY WORDS

Mire, wetlands, vegetation, botany, zoology, wader, waterfowl, Finnmark County, survey, vulnerable habitats, conservation

KONTAKTOPPLYSNINGER

NINA Trondheim

NO-7485 Trondheim
Telefon: 73 80 14 00
Telefaks: 73 80 14 01

NINA Oslo

Postboks 736 Sentrum
NO-0105 Oslo
Telefon: 73 80 14 00
Telefaks: 22 33 11 01

NINA Tromsø

Polarmiljøsentret
NO-9296 Tromsø
Telefon: 77 75 04 00
Telefaks: 77 75 04 01

NINA Lillehammer

Fakkeltgården
NO-2624 Lillehammer
Telefon: 73 80 14 00
Telefaks: 61 22 22 15

<http://www.nina.no>

Sammendrag

Bjerke, J. W., Strann, K.-B. & Johnsen, T. V. 2005. Naturfaglig kartlegging av 20 områder i forbindelse med verneplan for myrer og våtmarker i Finnmark - NINA Rapport 88. 77 pp.

Norsk institutt for naturforskning (NINA) foretok på oppdrag fra Miljøvernavdelinga hos Fylkesmannen i Finnmark naturfaglige kartlegginger av 20 områder i fylket, det største på 202 km² og det minste på 0,17 km². I seks av områdene ble det foretatt både botaniske og zoologiske kartlegginger, i fem av områdene kun botaniske kartlegginger, og i de resterende ni områdene kun zoologiske kartlegginger, i henhold til avtale. I tillegg til separate vurderinger av henholdsvis de botaniske og de zoologiske verdiene, ble det foretatt ei vurdering av områdets samlede naturverdi.

Ni av myrområdene ble vurdert til samlet sett å være verneverdig på nasjonalt nivå. Disse områdene er Luostejuhka (Porsanger), lešjávri nord (Karasjok og Alta), Siebejávri-Opmoáhpí (Kautokeino), Náhpolsáiva (Kautokeino), Stuorrajávri (Kautokeino), Giŋaljeaggi (Kautokeino), Morššajeaggi-Čuosgáljeaggi-Máđarjeaggi (Porsanger), Skrøytnesmyra (Sør-Varanger) og Sennalandet (Alta).

De resterende myrene vurderes å være uten verneverdi (ett område; Floan i Alta), av lokal verdi (to områder), av regional verdi (fem områder), eller av landsdelsverdi (to områder). Et område (Riehtejávri, Kautokeino) ble kun delvis undersøkt på grunn av vanskelige værforhold, og en samlet verdi for dette området er ikke gitt.

Jarle W. Bjerke, Karl-Birger Strann, & Trond V. Johnsen
Norsk institutt for naturforskning (NINA)
Avdeling for arktisk økologi
Polarmiljøsentret
N-9296 Tromsø

E-post: jarle.werner.bjerke@nina.no

Abstract

Bjerke, J. W., Strann, K.-B. & Johnsen, T. V. 2005. Botanical and zoological surveys of 20 areas in connection with the conservation plan for mires and wetlands in Finnmark County - NINA Rapport 88. 77 pp.

The Norwegian Institute for Nature Research (NINA) undertook on the authority of the County Governor in Finnmark botanical and/or zoological surveys of 20 areas in Finnmark, the largest with an area of 202 km² and the smallest with an area of 0.17 km².

In accordance with the contract both botanical and zoological surveys were undertaken in six areas, botanical surveys in five areas, and zoological surveys in the remaining nine areas. In addition to separate evaluations of botanical and zoological values, respectively, the aggregate nature values were also evaluated.

Nine of the areas are considered having aggregate values at national level. These areas are Luostejohka (Porsanger Municipality), Iešjávri North (Karasjok and Alta), Siebejávri-Opmoáhpi (Kautokeino), Náhpolsáiva (Kautokeino), Stuorrajávri (Kautokeino), Giŋaljeaggi (Kautokeino), Morššajeaggi-Čuosgáljeaggi-Máđarjeaggi (Porsanger), Skrøytnesmyra (Sør-Varanger) and Sennalandet (Alta).

The remaining areas are considered as being without any nature values (one area; Floan in Alta), of local value (two areas), of county value (five areas), or of regional value (two areas). One area (Riehhtejávri, Kautokeino) was not sufficiently investigated due to bad weather, and an aggregate nature value was not given for this area.

Jarle W. Bjerke, Karl-Birger Strann, & Trond V. Johnsen
Norwegian Institute for Nature Research (NINA)
Department of Arctic Ecology
The Polar Environmental Centre
N-9296 Tromsø
Norway

E-mail address: jarle.werner.bjerke@nina.no

Innhold

Sammendrag	3
Abstract	4
Innhold	5
Forord	7
1 Innledning	8
2 Metoder og datagrunnlag	10
2.1 Generell områdebeskrivelse	10
2.2 Datainnsamling og analyse	10
2.3 Vegetasjon og flora	13
2.4 Fauna	13
3 Områdebeskrivelse og verdivurdering	14
3.1 Nieidajohka-Stuorramohkki = Luostejohka, Porsanger	14
3.1.1 Vegetasjon og flora.....	14
3.1.2 Fauna	17
3.1.3 Samlet vurdering	17
3.2 Iešjávri nord, Alta og Karasjok	17
3.2.1 Vegetasjon og flora.....	17
3.2.2 Fauna	22
3.2.3 Samlet vurdering	22
3.3 Siebejávri-Opmoáhpi, Kautokeino.....	22
3.3.1 Vegetasjon og flora.....	22
3.3.2 Fauna	26
3.3.3 Samlet vurdering	27
3.4 Náhpolsáiva, Kautokeino	27
3.4.1 Vegetasjon og flora.....	27
3.4.2 Fauna	31
3.4.3 Samlet vurdering	31
3.5 Stuorrajávri og Giŋaljeaggi (2 områder), Kautokeino	31
3.5.1 Vegetasjon og flora.....	31
3.5.2 Fauna	31
3.5.2.1 Giŋaljeaggi	31
3.5.2.2 Stuorrajávri	33
3.5.3 Samlet vurdering	37
3.6 Morššajeaggi, Čuosgáljeaggi og Máđarjeaggi, Porsanger	37
3.6.1 Vegetasjon og flora.....	37
3.6.2 Fauna	37
3.6.3 Samlet vurdering	39
3.7 Skrøytnesmyra, Svanvik i Sør-Varanger	39
3.7.1 Vegetasjon og flora.....	39
3.7.2 Fauna	39
3.8 Sørøya mellom Dønnesfjord og Sandøyfjord, Hammerfest og Hasvik	41
3.8.1 Vegetasjon og flora.....	42
3.8.2 Fauna	43
3.8.3 Samlet vurdering	43
3.9 Floan, Tverrelvdalen i Alta	44
3.9.1 Vegetasjon og flora.....	44
3.9.2 Fauna	44

3.9.3 Samlet vurdering	44
3.10 Varangerbotnmyra, Nesseby	45
3.10.1 Vegetasjon og flora.....	45
3.10.2 Fauna	45
3.10.3 Samlet vurdering	46
3.11 Suoluvuobmi, Kautokeino	46
3.11.1 Vegetasjon og flora.....	46
3.11.2 Fauna	46
3.11.3 Samlet vurdering	47
3.12 Guvvačohkka øst, Nordkynhalvøya, Gamvik	47
3.12.1 Vegetasjon og flora.....	47
3.12.2 Fauna	48
3.12.3 Samlet vurdering	48
3.13 Suovkajeaggi på Skogerøya, Sør-Varanger.....	50
3.13.1 Vegetasjon og flora.....	50
3.13.2 Fauna	54
3.13.3 Samlet vurdering	54
3.14 Stormyra i Straumen, Berlevåg	54
3.14.1 Vegetasjon og flora.....	54
3.14.2 Fauna	56
3.14.3 Samlet vurdering	56
3.15 Storvikmyra, Rolvsøya, Måsøy.....	56
3.15.1 Vegetasjon og flora.....	56
3.15.2 Fauna	60
3.15.3 Samlet vurdering	61
3.16 Hasfjordbotn, Sørøya, Hasvik	61
3.16.1 Vegetasjon og flora.....	61
3.16.2 Fauna	61
3.16.3 Samlet vurdering	61
3.17 Sennalandet, Alta og Kvalsund	62
3.17.1 Vegetasjon og flora.....	62
3.17.2 Fauna	62
3.17.3 Samlet vurdering	63
3.18 Riehttejávri, Kautokeino	65
3.18.1 Fauna	65
3.18.2 Samlet vurdering	66
3.19 Badjeluoppal, Kautokeino	66
3.19.1 Vegetasjon og flora.....	66
3.19.2 Fauna	67
3.19.3 Samlet vurdering	68
4 Referanser.....	69
Vedlegg.....	72

Forord

I forbindelse med Nasjonal verneplan for myrer og våtmarker har Miljøvernavdelinga hos Fylkesmannen i Finnmark fått i oppgave å levere en høringsklar verneplan for Finnmark innen utgangen av 2005. For å få bedre kjennskap til fylkets myrer og våtmarker, kunngjorde Fylkesmannen offentlig at de ønsket tilbud på botaniske og zoologiske kartlegginger av utvalgte områder. Norsk institutt for naturforskning (NINA) fikk i oppgave å foreta naturfaglige kartlegginger av 20 områder, det største på 202 km² og det minste på 0,17 km². Fylkesmannen ba om at for seks av områdene skulle NINA foreta både botaniske og zoologiske kartlegginger, for fem av områdene kun botaniske kartlegginger, og for de resterende ni områdene kun zoologiske kartlegginger.

Feltarbeidet ble utført i løpet av sommeren 2005. Jarle W. Bjerke er ansvarlig for studiet av de botaniske forholdene, mens Karl-Birger Strann er ansvarlig for det zoologiske feltarbeidet. Trond Johnsen genererte kartene brukt i rapporten, basert på digitale kartgrunnlag fra Fylkesmannen.

Vi vil takke Vibekke Vange og Geir Mathiassen som har gitt oss tilgang til digitaliserte herbariedata fra Tromsø Museum-Universitetssmuseet, Torbjørn Alm ved Tromsø Museum for informasjon spesielt om Náhpolsáiva-området, Odd-Mathis Hætta ved Høgskolen i Finnmark for informasjon om Siebe-området, og Paul Aspholm ved Svanhovd miljøsenter for opplysninger om Skråtynesmyra og Skogerøya. Videre takker vi Karl-Dag Vorren ved Institutt for biologi ved Universitetet i Tromsø for kommentarer til rapporten.

17. oktober 2005

Jarle W. Bjerke
Forsker, prosjektleder

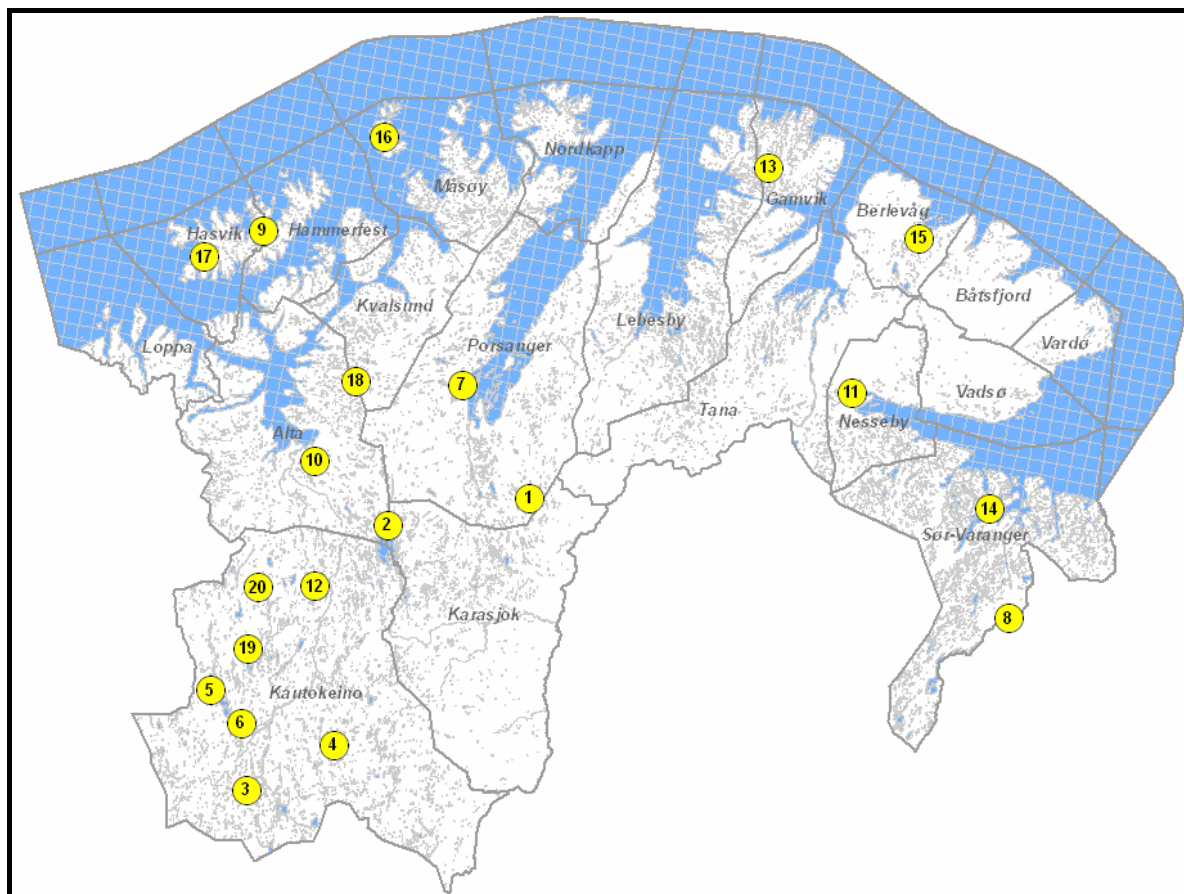
1 Innledning

Proessen med vern av myrer og våtmarker i Nord-Norge ble for alvor startet i 1969 med Per Hornburgs kartlegginger som varte fram til 1975. Hans kartlegginger ble supplert av Vorren (1976, 1979) som vurderte 29 myrområder i hele landsdelen, derav 11 i Finnmark. Disse kartleggingene tok i hovedsak for seg de botaniske forholdene. Disse kartleggingene var grunnlaget for Fylkesmannen i Finnmark (1980) sitt utkast til verneplan for myrer. Året tidligere sammenfattet Fylkesmannen i Finnmark (1979) en verneplan for våtmarker med fokus på zoologiske verneverdier. Senere har det blitt foretatt supplerende zoologiske inventeringer av myrer og våtmarker, med det mest omfattende bidraget gitt av Strann & Nilsen (1996) som vurderte 19 ulike områder.

Lignende verneprosesser har blitt foretatt i samtlige av landets fylker, slik at det finnes mye informasjon tilgjengelig i spredte publiserte og upubliserte rapporter. Formålet med denne rapporten er å gi naturfaglige beskrivelser og naturverdivurderinger av 20 utvalgte områder. I noen av disse områdene har det tidligere vært foretatt enten botaniske eller zoologiske kartlegginger, mens for seks av områdene var tidligere botaniske og zoologiske kartlegginger mangelfulle. De kartlagte områdene er listet i **tabell 1** og deres lokalisering i fylket er vist i **figur 1**.

Tabell 1. Områder i Finnmark som NINA fikk i oppdrag av Fylkesmannen i Finnmark å kartlegge i 2005, totalt 20 områder. Stuorrajávri og Giŋaljeaggi regnes her som to separate områder. Fagområdene (botanikk, zoologi) som NINA fikk i oppdrag å kartlegge er angitt.

Nr.	Område	Størrelse	Fagområde kartlagt
1	Nieidajohka-Stuorramohkki = Luostejohka, Porsanger	82 km ²	Botanikk
2	Iešjávri nord, Alta og Karasjok	75 km ²	Botanikk
3	Siebejávri-Opmoáhpi, Kautokeino	88 km ²	Botanikk
4	Náhpolsáiva, Kautokeino	202 km ²	Botanikk
5 + 6	Stuorrajávri og Giŋaljeaggi (2 områder), Kautokeino	164 km ² + 2,8 km ²	Zoologi
7	Morššajeaggi, Čuosgáljeaggi og Máđarjeaggi, Porsanger	3,9 km ²	Zoologi
8	Skrøytnesmyra, Svanvik i Sør-Varanger	4,5 km ²	Zoologi
9	Sørøya mellom Dønnesfjord og Sandøyfjord, Hammerfest og Hasvik	Maks 16 km ²	Botanikk, Zoologi
10	Floan, Tverrelvdalen i Alta	0,17 km ²	Botanikk, Zoologi
11	Varangerbotnmyra, Nesseby	2,3 km ²	Zoologi
12	Suoluvuobmi, Kautokeino	33,5 km ²	Zoologi
13	Guvvačohkka øst, Nordkynhalvøya, Gamvik	4,9 km ²	Zoologi
14	Suovkajeaggi, Skogerøya i Sør-Varanger	16 km ²	Botanikk
15	Stormyra i Straumen, Berlevåg	2,8 km ²	Botanikk, Zoologi
16	Storvikmyra, Rolvsøya, Måsøy	9,0 km ²	Botanikk, Zoologi
17	Hasfjordbotn, Sørøya, Hasvik	5,0 km ²	Zoologi
18	Sennalandet, Alta og Kvalsund	6,8 km ²	Zoologi
19	Riehttejávri, Kautokeino	5,8 km ²	Botanikk, Zoologi
20	Badjeluoppal, Kautokeino	6,6 km ²	Botanikk, Zoologi

Figur 1. Lokalisering av de 20 områdene behandlet i denne rapporten. Se tabell 1 for områdene navn og størrelse.

2 Metoder og datagrunnlag

2.1 Generell områdebeskrivelse

De undersøkte områdene viser stor geografisk og klimatisk spennvidde. Floan i Alta ligger i den mellomboreale sonen, mens de fleste andre områdene ligger i den nordboreale sonen, bortsett fra Iešjávri nord som hovedsakelig ligger i den lavalpine sonen, men med betydelige arealer også under skoggrensa. Også andre områder går delvis inn i den lavalpine sonen, for eksempel Náhpolšáiva og Luostejohka. Noen av kystområdene er i ytterkant av den nordboreale sonen, og grenser opp til den sørarktiske sonen (jfr. Moen 1998), som for myrer og våtmarker ikke skiller seg særlig fra forholdene i den lavalpine sonen.

Vegetasjonsseksjoner viser variasjon i plantedekket mellom kyst og innland. Denne variasjonen henger sammen med forskjeller i oseanitet, der luftfuktighet og vintertemperatur er viktige faktorer (Moen 1998). De undersøkte områdene ligger i tre ulike vegetasjonsseksjoner. De nordvestligste befinner seg i den svakt oseaniske seksjonen, områdene i indre fjordstrøk (Alta, Porsanger) samt de i den nordøstlige delen av fylket befinner seg i overgangsseksjonen, mens myrene i indre Finnmark (Karasjok, Kautokeino og indre Sør-Varanger) befinner seg i den svakt kontinentale seksjonen (jfr. Moen 1998). Denne seksjonen er karakterisert av et sterkt innslag av østlige vegetasjonstyper og arter. Dette er den mest kontinentale seksjonen som finnes i Norge.

2.2 Datainnsamling og analyse

Fylkesmannen i Finnmark spesifiserte oppdraget som følgende:

Arbeidet skal gi som produkt en samlet rapport over alle områdene. Rapporten skal for hvert område gi en oversikt over følgende:

Forarbeider

Eksisterende relevant litteratur om området med litteraturliste og kortest mulig oppsummering av hva disse kan fortelle.

for BOTANIKK

Myrkompleks/morfologi

Hvilken hovedtype av myrkompleks tilhører myra? (Høgmyr, terrengdekkende myr, flatmyr, bakkemyr, streng- og blandingsmyr.) Underinndeling dersom mulig. En nærmere beskrivelse av ensformighet eller variasjonene over myra mhp. hydrologiske og topografiske forhold, med angivelse enten på kart eller med beskrivelse av hvor man finner ulike enheter. Vi viser til myrplanen fra 1980.

2 Næringstilgang

En beskrivelse av næringstilgangen i myrkomplekset, og av ensformighet eller variasjoner i denne. Stedfestelse som over.

3 Vegetasjonssamfunn, dominerende arter, sjeldenheter

En beskrivelse av hvilke myrvegetasjonssamfunn som finnes i myra, med hovedvekt på dominerende arter og spesialiteter (sjeldne arter, arter i utkanten av sitt utbredelsesområde, arter i uvanlige samfunn mv.). En artsliste med kort angivelse av forekomstens størrelse som vedlegg.

for ZOOLOGI

1 (Dersom området ikke er botanisk kartlagt:) Beskrivelse av området inklusive planteliv og myrtyper så langt man kan.

2 Fugl: Antall arter, bestandstillinger og -vurderinger, områdets og delområders viktighet som hekke-, raste-, myteområder mv. Artsgjennomgang etter mønster av 1996-rapporten.

3 Annet dyreliv av interesse, avhengig av kartleggers kompetanse kan dette for eksempel inkludere opplysninger om observerte insekter.

4 Annet

Andre observasjoner og vurderinger som kan være av interesse, eks. geologi, inngrep (bygninger, kjørespor, kraftlinjer, grøfting, avfall) mv. Det skal tas fotografier fra området, oversiktsbilder som viser landskap og terrengformer, evt. også nærbilder av aktuelle tema. Fotografiene skal brukes i rapporten.

5 Konklusjon – grenser og vurdering av verneverdi

En vurdering av om foreløpige grenser for området, jf. Fylkesmannens kart, avgrenser lokaliteten på en god måte. Andre forslag tegnes inn på kart. For de største områdene er det sterkt ønskelig med en vurdering av delområder som bør prioriteres dersom området skal reduseres i størrelse. Til slutt en vurdering av botanisk eller zoologisk verneverdi. Verdier som kan brukes er lokal (kommunen), regional (fylket), landsdelsnivå, nasjonal eller internasjonal verneverdi.

Finnmarks myrer og våtmarker bør ses i sammenheng med lignende områder i nabolandene. Myrkartlegging i Finnmark og til dels i Troms avviker fra lignende arbeider fra fylker lenger sør i landet, fordi kartlegginga her har i mye større grad blitt influert av finsk myrterminologi. Dette er selvsagt delvis et resultat av hvilke personer som har arbeidet i de ulike delene av landet, men et sentralt moment er kanskje også at norskspråklig myrterminologi, hovedsakelig innarbeidet på grunnlag av undersøkelser av myrområder sør i landet, ikke har vært like lett å tilpasse til forholdene i Nord-Norge, og da spesielt i Finnmark. En forståelse av både norsk, finsk og til dels også svensk myrterminologi er derfor viktig for å kunne gi tilfredsstillende beskrivelser av myrvegetasjonen. Sentrale finske verk som har blitt hyppig frekventert i forbindelse med denne kartlegginga er Ruuhijärvi (1960, 1963), Eurola m. fl. (1984), Eurola & Holappa (1985), Pakarinen (1995) og Vasander (1996). Av svenske kan nevnes Sjörs (1948, 1950a, 1950b), Sjörs m. fl. (1965), Rydin m. fl. (1997), og Sjörs & Gunnarsson (2002). Sentrale norske verk er Vorren (1970, 1979), Eurola & Vorren (1980; med finsk førsteforfatter), Fylkesmannen i Finnmark (1980), Moen (1983, 1985, 1998), Granmo (1988), Buys (1992), Fremstad (1998), Direktoratet for naturforvaltning (1999a), Vorren m. fl. (1999), Moen m. fl. (2001) og Fremstad & Moen (2001). Se for øvrig også referanser angitt i Fremstad (1998). Videre har EU skrevet en rapport om bevaring av myrer i unionen (Raeymaekers 2000), som er nyttig også for områder utenfor EU. Siden store deler av Finnmark ligger i palsmyrregionen, har flere kilder om utbredelse av, og vegetasjon på og rundt, palser blitt gjennomgått, for eksempel Vorren (1972), Åhman (1977), Hofgaard (2003), Zuidhoff (2003), og Luoto m. fl. (2004a, 2004b).

Formålet med denne rapporten er ikke å gi ei fullstendig oversikt over myrterminologi. For dette refererer vi i stedet til de ovennevnte kildene. En kommentar om begrepet høymyr kan likevel være på sin plass. I følge Moen m. fl. (2001) er høymyr tydelig hvelvet (konveks) med en kuppel bygd opp av torv, og med helling mot de minerotrofe delene som vanligvis dekker små områder og som fungerer som dreneringssystem. Som naturtype er alle høymyrer prioriterte, og de finnes i følge Direktoratet for naturforvaltning (1999a) i hele landet. I Finnmark finnes en type høymyr som kalles lapplandshøymyrer. Begrepet er ikke mye brukt i norsk litteratur, men Vorren (1979) har adoptert begrepet fra finsk myrlitteratur, og andre har brukt begrepet etter Vorren (for eksempel Henriksen 2001, Karlsen 2004). Lapplandshøymyrer tilsvarer hva Eurola

m. fl. (1984) kaller *northern eccentric bogs*. Det er viktig å ha i mente at lapplandshømyrer ikke inkluderes i høymyrvegetasjonstypene som betraktes som truede av Moen m. fl. (2001), det vil si *høymyr med kantskog og lagg*. Denne myrtypen finnes kun i de mest oseaniske delene av mellomboreal sone, og er ikke til stede i nordboreal sone, i følge Moen m. fl. (2001).

Viktige kriterier for verdisetting av de undersøkte lokalitetene (Direktoratet for naturforvaltning 1999a) omfatter følgende:

- *Grad av produksjon*. Habitater med høy produksjon fører til høye tettheter og gjerne høy artsrikdom.
- *Grad av kontinuitet*. Områder med høy kontinuitet har hatt stabile økologiske forhold over lengre tid, og gir av den grunn vilkår for spesialiserte arter og samfunn til å utvikle seg.
- *Biologisk funksjon*. Områder med viktig biologisk funksjon er områder som oppfyller sentrale funksjoner for bestander i området.
- *Forekomst av rødlistearter*. Rødlistearter er arter klassifisert som spesielt sårbare. De fleste artene på den nasjonale rødlista (Direktoratet for naturforvaltning 1999b) er klassifisert i en truethetskategori, basert på en ødeleggelse eller reduksjon av viktige habitater (**tabell 2**).
- *Sjeldenhet og grad av truethet av områdets natur- og vegetasjonstyper*. Natur- og vegetasjonstyper som har vært utsatt for betydelig reduksjon i nyere tid, som følge av menneskeskapt inngrep og påvirkninger, faller inn under dette kriteriet.

Kartleggingsarbeidet er innrettet slik at vi får karakterisert flest mulig av de overstående kriteriene. Den nasjonale rødlista omhandler truede arter av forskjellig grad, se **tabell 2**. I tillegg tar den for seg arter som Norge har et spesielt ansvar for på grunn av at en stor andel av arten befinner seg i landet hele eller deler av året (norske ansvarsarter). Disse er også vurdert i rapporten.

Tabell 2. Truethetskategorier for rødlistede arter (Direktoratet for naturforvaltning 1999b).

Kode	Beskrivelse
<i>Ex (Extinct)</i>	<i>Arter som er utryddet som reproduserende arter i landet innenfor de siste 50 år. Ex? angir arter som er forsvunnet for mindre enn 50 år siden.</i>
<i>E (Endangered)</i>	<i>Arter som er direkte truet og som står i fare for å dø ut i nærmeste framtid dersom de negative faktorene fortsetter å virke.</i>
<i>V (Vulnerable)</i>	<i>Sårbare arter med sterk tilbakegang, som kan gå over i gruppen direkte truet dersom de negative faktorene fortsetter å virke.</i>
<i>R (Rare)</i>	<i>Sjeldne arter som ikke er direkte truet eller sårbare, men som likevel er i en utsatt situasjon pga. liten bestand eller med spredt og sparsom utbredelse.</i>
<i>DC (Declining, care demanding)</i>	<i>Hensynskrevende arter som ikke tilhører kategori E, V eller R, men som pga. tilbakegang krever spesielle hensyn og tiltak.</i>
<i>DM (Declining, monitor species)</i>	<i>Kategorien bør overvåkes omfatter arter som har gått tilbake, men som ikke regnes som truet. For disse artene er det grunn til overvåking av situasjonen.</i>

Myrkomplekser, og da spesielt enkelte typer, for eksempel høymyrer og palsmyrer, er i utgangspunktet å betrakte som geomorfologiske strukturer, og deres verdi vurderes derfor i stor grad ut fra deres morfologi og størrelse. Enkelte myrer kan derfor ha høy naturverdi selv

om karplantene og mosene som vokser på dem er vidt utbredte. Myrenes verdi kan imidlertid øke dersom de også innehar spesielle botaniske og/eller zoologiske karakterer, jfr. omtale av høymyrer hos Direktoratet for naturforvaltning (1999b). Dette er momenter som er tatt med i betraktninga ved verdivurdering.

2.3 Vegetasjon og flora

Feltarbeidet ble gjennomført i perioden juli-august 2005 med hovedvekt på myrvegetasjon. Annen våtmark ble også gitt høy prioritet, mens vannvegetasjon ble gitt mindre prioritet. Skog og hei ble ikke prioritert. Lister over registrerte karplanter ble laget. Moser og lav ble også sporadisk undersøkt, men prosjektets omfang er for lite til å gjøre omfattende undersøkelser av alle organismer som vokser i områdene. Myrenes form og struktur ble registrert i henhold til de kilder nevnt ovenfor (se kapittel 2.2). Vegetasjon og flora ble også registrert med vekt på dominante arter, karakterarter, indikatorarter, samt sjeldne og rødlistede arter. Plantene er kontrollert mot Norsk flora (Lid & Lid 2005) og hittil utkomne volum av det nordiske floraprojektet (Jonsell m. fl. 2000, 2001). Registrerte karplanter er listet i vedlegg. Listene inneholder kun arter som ble registrert i tilknytning til myr- og våtmarker, det vil si at arter i hei og skog er ikke inkludert dersom de ikke også er registrert ved myr- og våtmarker. Unntaket er områdene på Skogerøya og Rolvsøya, der omfattende registreringer også ble foretatt i andre vegetasjonstyper enn myr og våtmark. I vedlegget er tallrikheten av hver enkelt art angitt på skalaen 1-3 der 1 betyr sjelden, 2 spredt, og 3 vanlig. Verdiene angir deres tallrikhet på myr- og våtmarker, og ikke totalt sett innenfor området. Lav ble kontrollert mot Norsk lavflora (Krog m. fl. 1994), samt spesiallitteratur. Sjeldenhet av arter er vurdert i forhold til ulike litteraturkilder der utbredelse er antydning (for eksempel Dahl 1934, Ryvarden 1966, Hultén 1971, Gjærevoll 1990, Alm 1991, Krog m. fl. 1994, Lid & Lid 2005, Timdal 2005). Opplysninger om botaniske registreringer i nærliggende områder ble i forkant av feltundersøkelsene innhentet fra litteratur (for eksempel Høiland 1986, Alm 1991, 1992a), og gjennom database over innsamlet karplantemateriale registrert ved herbariet ved Tromsø Museum (TROM). Tilgang til disse registreringene er gitt av Geir Mathiassen og Vibekke Vange ved museet.

Innsamlet og bestemt materiale overleveres TROM. Norske navn er brukt i teksten. Norske navn på karplanter følger Norsk Flora (Lid & Lid 2005), det vil si at de her gis på nynorsk, bortsett fra at vi velger å skrive "starr" i stedet for "storr". For vitenskapelige navn på karplanter, se vedlegg. For lav og moser angis vitenskapelig navn i teksten første gang arten nevnes.

I teksten refereres det jevnlig til etablerte vegetasjonstypenavn. Disse følger kodene i Fremstad (1998). Eksempel: vegetasjonstypen fattig fastmattemyr med rundstarrutforming har koden K3b.

2.4 Fauna

Feltarbeidet ble gjennomført av Trond V. Johnsen og Karl-Birger Strann. Forekomstene av fugl samt sportegn som fjær, gulpeboller, gamle reir o.l. ble registrert systematisk. Ut fra kjennskap til artenes biotopkrav ble delområder som er egnet for sårbare arter registrert og artssammensetninger kartlagt. Det ble lagt vekt på å identifisere viktige leveområder for viktige viltarter. Hovedfokus ble lagt på rødlistede og sjeldne, samt arealkrevende arter.

Direktoratet for naturforvaltning sin metode for viltkartlegging ble brukt til å verdisetne områdene. Områder med viktig biologisk funksjon for arter og artsgrupper er gitt en viltvekt. Skalaen for viltvekt går fra 1 til 5, med et tillegg på 1 der flere viltvekter overlapper hverandre. Skalaen tilsvarer en verdi som går fra 1-lokal til 5-nasjonal/ internasjonal verdi. Der flere viltvekter overlapper hverandre, gis et tillegg på 1. Det vil si at der to arter med viltvekt 1 og 2 overlapper hverandre, vil det gis en viltvekt på 3 for området (jf. metode i Direktoratet for naturforvaltning 1996).

3 Områdebeskrivelse og verdivurdering

3.1 Nieidajohka-Stuorramohkki = Luostejohka, Porsanger

Figur 2

3.1.1 Vegetasjon og flora

Bortsett fra en enkel beskrivelse av generelle myr- og våtmarksforhold av Strann & Nilsen (1996) kjenner vi ikke til litteratur om vegetasjon i området. En gjennomgang av tilgjengelige herbariedata ga ingen funn fra området.

Området er dominert av oligotrofe, ensartede flatmyrer eller bakkemyrer i svakt hellende terreng. I søndre del, mellom vannene Luččenjávri og Duoljeluččenjávri er myrene i hovedsak flate, til dels svært fuktige, strengmyrer. Et større myrområde i den nordligste delen av verneplanområdet, nord for Roavčejávri, er også flatt, men med mindre tydelig oppdeling i strenger og flarker. Fattige bakkemyrer finnes i skråningene på begge sidene av Luostejohka. Et mindre parti med palsmyrer finnes i nordvestre del av myrområdet Rievsatjeaggi. Også i sørligste del av verneplanområdet, i myrområdet langs Čuoldajohka, finnes noen få, lave palser. Langs elveleiene finnes partier med sump og sumpskog med en del høyere, fuktkrevende vegetasjon. Sigevannsvegetasjon finnes spredt i skrånende terreng.

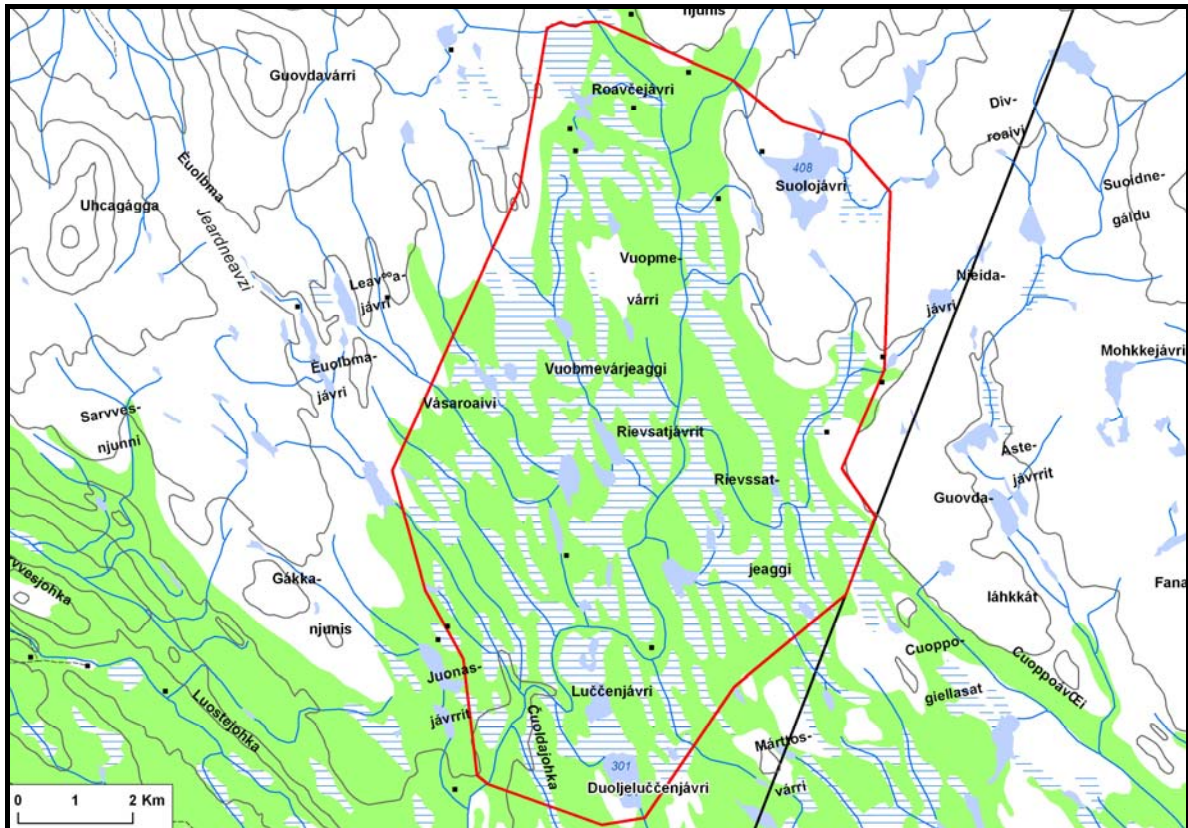
Flatmyrer

Flatmyrene i området utviser lite variasjon i vegetasjonssammensetning. Flatmyrene er i hovedsak oppdelt i strenger og flarker (strengmyrer). De minerotrofe flarkene mellom strengene er generelt svært artsfattige og næringsfattige, og består både av fastmatter, mykmatter og løsbunn. Duskull, rundstarr og småbjørneskjegg er svært vanlig til vanlig både på fastmatter og mykmatter. Trådstarr, flaskestarr, dystarr, gråstarr, nordlandsstarr, myrsnelle, småtranebær og bukkeblad er vanligere på mykmattene, og enkelte av disse vokser også på løsbunn. Brannull ble registrert på en lokalitet på fuktig flark. Strengene kan være til dels svært lange og rundt en meter høye. De har et vanlig artsinventar, det vil si dominans av dvergbjørk, molte, fjellkrekling, kvitlyng, tytebær og blokkebær. Torvull og finnmarkspors er spredt i området. Kun vidt utbredte, vanlige karplanter ble registrert i denne type vegetasjon. Den vakre parasollmosen ble registrert to steder på strengmyr. Områder med dominans av strengmyr finnes i hele området under tregrensa og er spesielt godt utviklet fra Vuobmevarjeaggi og sørover til Luččenjávri. Strengmyrer finnes også i svakt hellende terreng. Enkelte myrpartier i flatt terreng, har ikke velutviklet streng-flark-mosaikk. Disse kan i stedet være oppdelt i en fuktig del med høystarrvegetasjon med flaskestarr-trådstarr-uforming (L4a) og en noe tørrere del med krattbevokst fattigmyr med vieruforming (K1d). Et slikt eksempel er vist i **figur 3** fra området mellom Duoljeluččenjávri og Luččenjávri.

Bakkemyrer uten tydelige strenger

Enkelte svakt hellende bakkemyrer har et visst næringsig. Noen arter indikerer at myrene er intermedieære til rike, for eksempel tranestarr, særbustarr, slirestarr, bjørnebrodd, dvergjamne, fjellfrøstjerne, lauvtistel, jåblom, tvillingsiv, svarttopp og myrtevier. Det ble imidlertid ikke gjort funn av arter som kan betraktes som lokalt sjeldne. Disse artene vokser i området i hovedsak på fastmatter, og er delvis krattbevokst med bjørk, sølvvier, lappvier og grønvier. Områder med slik vegetasjon ble funnet spredt, for eksempel flere steder mellom Suoljávri og Vuobmevárri, samt ved Rievsatjávrit. Ei slik myr er vist i **figur 4**.

Figur 3 (nederst neste side). Oversiktsbilde av myrparti mellom Duoljeluččenjávri og Luččenjávri sett fra høyde vest for sistnevnte vatn. Nordligste del av Duoljeluččenjávri ses i venstre bildekant. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Figur 2. Oversiktskart over Nieidajohka-Stuorramohkki (Luostejohka) med Fylkesmannens forslag til avgrensning. Den er tilnærmet identisk med den foreslått av Strann & Nilsen (1996).

Figur 4. Oversiktsbilde av område med bakkemyrer ved Luostejohka vis á vis utløpet av Čuoldajohka. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Palsmyrer

Det største partiet med palsmyr finnes på Rievsatjeaggi mellom Luostejohka og vatnene på 316 og 320 m o.h. Palsmyrene kommer tydelig fram på flybilder fra området. De dekker et område på rundt 700 m × 300 m. Noen av palsene er opp til 3 meter høye. Kantene er bratte og stedvis delvis eroderende. Pøler med smeltevann omkranser palsene. Plataet er dominert av tørr vegetasjon. Her vokser bl.a. dvergbjørk, fjellkrekling, makklav og fjellreinlav. I skråningene vokser noe mer fuktbevende, næringsfattig vegetasjon dominert av molte. Noen mindre partier med palsmyr ble også registrert langs Čuoldajohka i sørgrensen av verneplanområdet. Disse er små, lave palser uten særskilte karplanter i tilknytning til dem, det vil si at de er omkranset av bl.a. flaskestarr, strengstarr, dystarr, myrhatt, sølvvier og myrsnelle. De er uten eroderte kanter. Plataet på palsene har tuemyrvegetasjon med mye molte, tytebær, fjellkrekling, blokkebær og dvergbjørk.

Sump

I forsenkninger dannes sump. Slike er spesielt vanlige parallelt med Luostejohka. Sumpene karakteriseres av tette vierkratt på opp mot 2,5 m høyde. De skjuler gjerne vanngroper eller små bekker. Høyvokste urter og graminider finnes i tilknytning til sumpvegetasjon, for eksempel lappflokk, mjødukt, gullris, vendelrot, nyresoleie, kongsspir, enghumbleblom, skogstjerneblom, skogrørkvein, myskegras, nordlandsstarr, og stolpestarr. Mer kortvokste arter er bl.a. frynsestarr, gråstarr, myrmaure, myrmjølke, stor myrfiol og polarkarse. I sumpvann er bekkblom vanlig, mens småblærerot ble funnet spredt. På tørrere partier i sumpskog vokser åkerbær, geitrams, skogsnelle, skrubbær, skogstorkenebb, gulmjelt og kvitbladtistel spredt. Enkelte steder, spesielt i høyden er sumpene uten vierkratt, eller mer spredt kratt. I disse områdene dominerer gjerne flaskestarr.

Sig og kilder

Sig- og kildevegetasjon finnes spredt i dalsidene. De har en ordinær flora. Arter funnet i sig og kilder er engsnelle, kjeldeurt, kjeldemjølke, hårstarr, rundstarr, særbustarr, slåtestarr, stolpestarr, slirestarr, svartopp, ballblom, skogstjerneblom, tvillingsiv, jåblom, gullris, fjellpestrot,

bjørnebrodd, grønkurle, fjellgulaks, skogrøyrkvein, finnskjegg, harerug, einer, skogsveve og løvetann. Artsinventaret tilsier at sigevannet er relativt næringsfattig, men stedvis noe rikere. De tilsvarer Fremstads (1998) fattigkilde (N1) og sig-vegetasjon (N3). Hårstarr og fjellpestrot ble kun registrert et sted, mellom Rievsatjávrit og Luostejohka, og dette feltet kan kanskje betraktes som en rikkilde (N2).

Vannvegetasjon

Sporadiske registreringer ble gjort. I stille deler av Luostejohka og sideelver vokser bl.a. mjukt brasmegras, hesterumpe, vassreverumpe, rusttjørnaks, fjellpiggnopp, og vanlig elvemose. I Luččenjávri ble ilanddrevet materiale av sylblad og småblærerot funnet.

Oppsummering og verdivurdering

Luostejohka-området er som Strann & Nilsen (1996) bemerker et av de største myr- og våtmarksområdene i fylket. Vegetasjonen har imidlertid ingen svært særegne karaktertrekk. Området har noen av de nordligste myrkompleksene med omfattende strengmyrdannelse, såkalte boreale eller nordlige aapamyrer, hvis man ønsker å adoptere finsk terminologi. Denne myrkomplekstypen blir langt vanligere sørover, det vil si i indre Finnmark, samt i nordlige deler av Sverige og Finland, samt østover i Russland.

Palsmyrer er som naturtype prioritert av Direktoratet for naturforvaltning (1999a). Finnmark har imidlertid Norges og kanskje Nordens største tetthet av palsmyrer, og de finnes både nord og sør for Luostejohka (se kart i Hofgaard 2003). Palsområdet utgjør omtrent 0,25 % av det totale verneplanområdet, og bør av den grunn ikke vektlegges for mye for dette området. Det er andre behandlede områder med langt større og bedre utviklede palsmyrkomplekser.

Ingen rødlistede arter ble registrert, ei heller arter av regional sjeldenhet. Enkelte lokalt mindre vanlige arter ble registrert, uten at disse bidrar spesielt til å høyne naturverdien.

Områdets størrelse, intakthet, nordlige plassering, samt forekomsten av et mindre palsområde bidrar til at naturverdien vurderes å være av lokal-regional verdi, det vil si at området vurderes i ei mellomstilling mellom lokal verdi og regional verdi.

3.1.2 Fauna

Området er vurdert å være av meget høy nasjonal til internasjonal verneverdi (se Strann & Nilsen 1996). I tillegg til artene registrert av Strann & Nilsen (1996) ble det i løpet av årets feltbefaringer også registrert storskarv og havørn.

3.1.3 Samlet vurdering

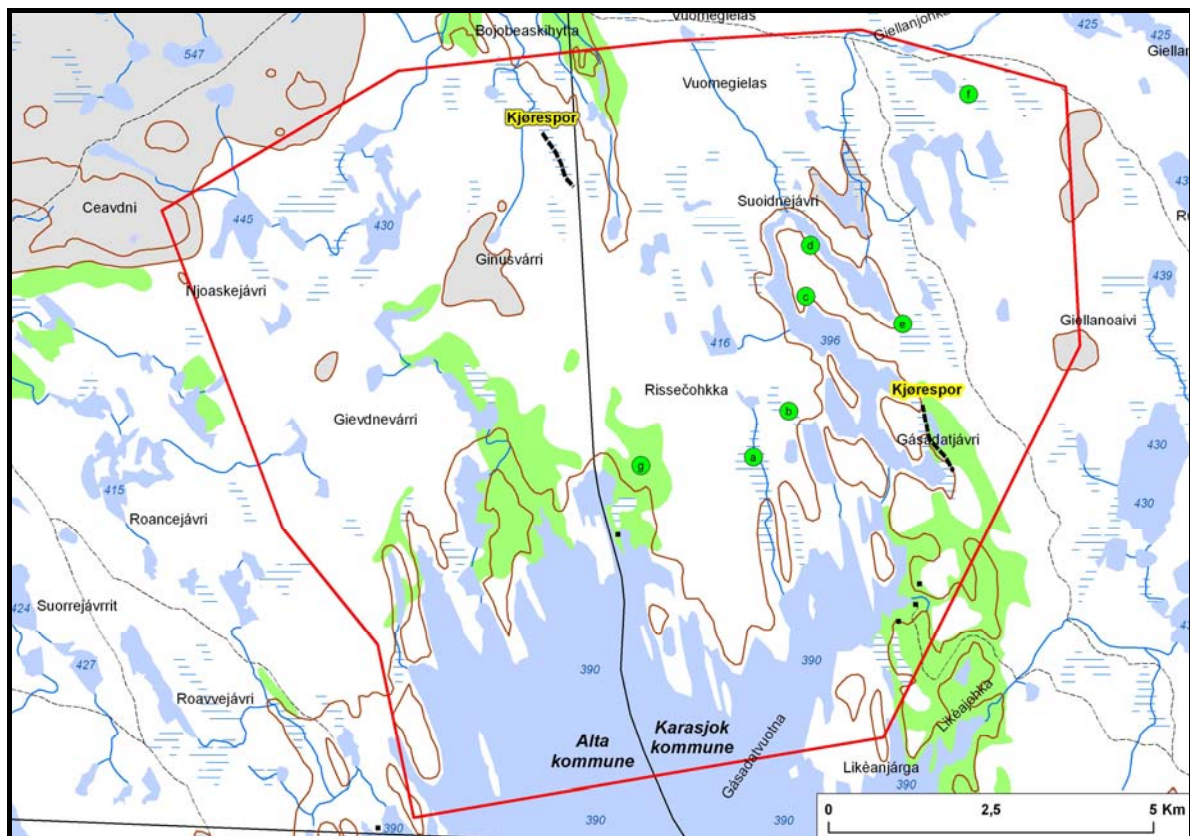
Området er et av de viktigste våtmarksområdene for fugl i fylket. Av den grunn bør den samlede naturverdien av området betraktes å være av høy nasjonal verdi, selv om vegetasjonen er mer ordinær.

3.2 Iešjávri nord, Alta og Karasjok

Figur 5

3.2.1 Vegetasjon og flora

Det har vært foretatt spredte botaniske registreringer i og i nærheten av verneplanområdet. To av de store pionerene i utforskninga av Finnmarks flora, Johannes M. Norman og Ove Dahl, har i følge Alm (1991) begge gått gjennom området. Tilgjengelige registreringer er imidlertid svært få, og lite til nytte i forbindelse med dette verneplanarbeidet.

Figur 5. Oversiktskart over lešjávri nord med Fylkesmannens forslag til avgrensning. Den er tilnærmet identisk med den foreslått av Strann & Nilsen (1996). A-G: Lokalteter nevnt i tekst. Stiplede linjer: observerte kjørespor.

Størstedelen av området ligger ovenfor skoggrensa, men enkelte myrer finnes også rett nedenfor skoggrensa. I følge kartbladene 1934 I og 1934 II fra Statens kartverk er størsteparten av området enten dekket av hei over skoggrensa eller av vatn. Feltundersøkelsene viste imidlertid at flere grunne myrer var angitt som hei på kartene.

Myrer finnes i hovedsak langs bekke- og elveleier, og er derfor langsmale med svak helning. Palsmyrer finnes spredt i området. De tilgjengelige flybildene fra området er tatt fra stor høyde og derfor kommer myrstrukturer dårlig fram på disse. De største palsene (lokalitetene A og D, figur 5) ser ut som hvite hauger på flybildene.

Middelsrike til rike kilder, sig og grunne fastmattemyrer

I vestre del av verneplanområdet, spesielt på alle sider av Giusvárri, finnes rike kildeutspring og sig med overganger mot rike, grunne fastmattemyrer. Tilsvarende områder ble også registrert øst for Gásadatjávri. Et relativt høyt antall arter ble funnet i tilknytning til disse. Flere av disse er rikindikatorer: engsnelle, dvergsnelle, dvergjamne, fjellfrøstjerne, myrtevier, rukkevier, bleikvier, gulsildre, jáblom, fjellsyre, fjelltjæreblom, mjørdurt, fjellaugnetrøst, svarttopp, fjellfiol, polarblåklokke, fjellpestrot, lauvtistel, bjørnebrodd, myrsaulauk, finnmarkssiv, tvillingsiv, trilling-siv, småbjørneskjegg, agnorstarr, særbustarr, kornstarr, tranestarr, fjellstarr, hårstarr, slirestarr, fjellrapp, piperensemose (*Paludella squarrosa*), og gullmose (*Tometyponum nitens*). Den mest sjeldne av disse er trolig agnorstarr, med kun et fåtall funn i Finnmark (se for eksempel Hultén 1971). Den var også den minst tallrike av rikindikatorene. Den ble kun funnet på en lokalitet ved foten av Rissečohkka (figur 5, lokalitet G). Der vokser den i ei lita, grunn fastmattemyr sammen med bl.a. et stort antall individer av hårstarr og fjellaugnetrøst. Denne myra er ved foten av et berg som er kalkholdig, noe som vises av enkelte kalkindikatorer. I berget vokser bl.a. snøsilde, skjørlok, bleikvier, raudberglav (*Xanthoria elegans*), skrubbenever (*Lobaria scrobiculata*), hoderosettlav (*Physcia caesia*), kalknever (*Peltigera venosa*), grønn rosettlav

(*Phaophyscia orbicularis*) og grynvrøge (*Nephroma parile*). Myra passer inn under vegetasjonstypen ekstremrik fastmattemyr (Fremstad 1998, M3). Andre myrpartier passer best inn under typen middelsrik fastmattemyr (M2).

Fattigkilder (N1) ble også registrert, men er mindre vanlige. Arter registrert i tilknytning til fattigkilder er dvergmjølke, harerug, stjernesildre, ullvier, seterrapp, musøyre, setersyre og dverggråurt. Fattigkilder finnes blant annet på begge langsiden av Suoidnejávri.

Fuktige flatmyrer og bakkemyrer

De fleste myrsigene langs bekker og rundt vatn har så liten helning at de betraktes som flatmyrer. Disse lavalpine myrene har liten til ingen utvikling av strenger med tilhørende flarker. I stedet er de hovedsakelig ensartede høystarmyrer (L4) dominert av et fåtall arter, hovedsakelig flaskestarr, trådstarr og stedvis nordlandsstarr. Andre vanlig forekommende arter er duskull, myrhatt, bekkeblom, bukkeblad, dystarr, frynsestarr, strengstarr og stolpestarr. I kanten finnes ofte enten et belte med småbjørneskjegg eller med vier- og dvergbjørkkjerr. Mot vatn og større bekkesig er det overganger mot starrsumper (O3), hovedsakelig med flaskestarr- eller nordlandsstarrutforming. Sennegrasutforminga ble kun registrert en plass i samband med palser (se nedenfor).

Langs bekker og vassdrag kan en noe mer næringskrevende vegetasjon ta over for høystarmyrer. Denne er dominert av ulike vier med et variabelt antall urter (viersumpkratt med gråvierutforming, E3c). Sølvvier og grønvier dominerer, mens mjørdurt, myrfiol, stor myrfiol, kongsspir, enghumleblom, myrmaure, fjellflokk, kjeldemarikåpe, rosenrot, lauvtistel og gullris er vanlige urter og stauder. Et stort område med slik vegetasjon finnes fra Davitluoppal og nordover langs Gásadatjohka (**figur 6**). I dette området er vierkrattene stedvis uframkommelige, og de danner stedvis tydelige strenger.

Den østlige arten brannull ble registrert på kun en lokalitet der den vokser sammen med rundstarr og duskull i et lite parti med flatmyr i nærheten av lokalitet B.

Fuktige bakkemyrer finnes ikke så mange steder i verneplanområdet. De fleste våtmarkene med helning inkluderes under kilder, sig og grunne fastmattemyrer (se ovenfor). Noen myrer kan imidlertid tolkes som fuktige bakkemyrer, for eksempel den store myra i Ginnosdalen rett øst for Ginnosvatnet. Myra er stedvis dominert av trådstarr, med store innslag av rundstarr, sølvvier, flaskestarr, duskull, gullris og myrhatt. Stedvis er det innslag av middelsrike fastmattemyrer med bl.a. mye gulsildre, lauvtistel og fjellfrøstjerne.

Kjørespor er synlige flere steder på flatmyrene.

Palsmyrer

Palsmyrer ble registrert et fåtall steder mellom Várdačohkka og nordøstenden av Gearddošjávri. Det største området med palser befinner seg omtrent 1 km sørøst for Várdačohkka (**figur 5**, lokalitet A). I dette området finnes flere noe konvekse palser (kuppelpalser, kupolpalser på svensk; jfr. Åhman 1977) med en høyde på omtrent 3 m. Lengde og bredde varierer noe; én er ca. 50 m × 20 m. De har mer eller mindre flatt platå, mens kantene er bratte og delvis eroderende. Pøler med smeltevann omkranser palsene (**figur 7**). Enkelte helt nedsmeltede palser finnes også i området (**figur 8**). Platået er dominert av tørr vegetasjon ikke ulik lavalpin heivegetasjon. Der vokser bl.a. dvergbjørk, fjellkrekling, makklav, fjellreinlav, begerpigglav, pulverbrunbeger, grynrødbeger, fausklav, fjelltagg, groptagg og brun korallav. I skråningene finnes noe mer fuktikrevende, næringsfattig vegetasjon dominert av molte. I smeltevannspølene rundt vokser mye duskull og torvmoser. Mer spredt er smårørkvein, gråstarr, sennegras, flaskestarr, og kongsspir. Antall arter er med andre ord relativt lite. Også i myrdraget rett østenfor finnes flere palser (**figur 5**, lokalitet B).

Figur 6. Oversiktsbilde fra elvepartiet mellom Gásadatjávri og Gásadatluoppal som viser vier-sumpkratt langs elveleiet, samt spredte starrmyrer. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Figur 7. Pals ved Várdačohkka (lokalitet A). Foto: Jarle W. Bjerke ©

Figur 8. Nedsmeltet pals ved Várdačohkka (lokalitet A). Kun en ringformet vierkrattstruktur vitner om at det har vært en pals her. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Disse palsene er lavere, opp til 1,5 m høye, og mindre, og de har for det meste hele kanter uten tegn til erosjon. Disse er også omkranset av smeltevannspøler med noe flere arter, bl.a. rundstarr, gråstarr og myrmjølke. De to sistnevnte ble nøye undersøkt for ikke å overse eventuelle forekomster av de sjeldne, rødlistede artene lappstarr og lappmjølke, men disse ble altså ikke registrert i dette verneplanområdet. På en av palsene vokser finnmarkspors. Dette var eneste registrering av denne planten i verneplanområdet.

Flere palser ble registrert på neset/halvøya som skiller Gásadatjávri og Gásadatluoppal (figur 5, lokalitet C-D). Disse er angitt som hei på Statens kartverks kartblad. To store palsplataer (jfr. Åhman 1977) ligger tett opp mot strandsonen til Gásadatluoppal (lokalitet D). En pals har plata på omtrent 50 m × 50 m, mens den største har et plata på omtrent 110 m × 70 m. De er 1,5-2,0 m høye. I sentrum av palsene finnes forsenkninger som er omtrent 0,5 m dype. Plataet domineres av molte, tytebær, fjellkrekling, og dvergbjørk. Noen moser og lav er også vanlige, for eksempel gulskinn, islandslav, syllav, torvmosedreperlav, einerbjørnemose og bergsigd. Kantene er til en stor grad eroderte. Fuktig torv i kanten har svært stor tetthet av molteplanter med bær. I smeltevannspølene vokser for det meste duskull og torvmose og ingen mindre vanlige arter. Noe nordlandsstarr, flaskestarr, gråstarr, frynsestarr, rundstarr, småbjørneskjegg og myrmjølke ble også registrert. En mindre pals ble registrert på halvøya i bukt ved Gásadatjávri. Denne skiller seg ikke ut fra de to store i artssammensetning.

I det store myrkomplekset ved sørøstenden av Gásadatluoppal finnes også et fåtall middelsstore palser (figur 5, lokalitet E), som ikke skiller seg særskilt fra de på lokalitet D. En liten pals (7 m × 7 m × 1 m) finnes i nordvestenden av Davitluoppal. Også ved nordøstenden av Gearddosjávri finnes i alle fall en stor pals. Denne ble vi først klar over i det vi var på vei ut av området i helikopter, og den ble derfor ikke nærmere undersøkt. Plassering av denne (figur 5, lokal-

itet F) baserer seg delvis på flybildestudier. Plasseringa må taes med forbehold om feiltolkning, jfr. beskrivelse av flybildene ovenfor.

Vannvegetasjon

Myrpytter, tjørn og dødisgroper har enkelte steder en del vassreverumpe og fjellpiggnopp. I vannkant vokser enkelte steder evjesoleie, mens dvergassoleie ble registrert i dam på en lokalitet i sørøstenden av Gásadatjávri. I stilleflytende elveleier og i vatn vokser bl.a. rusttjørnaks, fjellpiggnopp, tusenblad og hesterumpe.

Oppsummering og verdivurdering

Verneplanområdet viser relativt stor variasjon i myr- og våtmarker, blant annet med gode forekomster av rikmyrer og palsmyrer. Rikmyr er som naturtype prioritert (Direktoratet for naturforvaltning 1999a), men rikmyrer over skoggrensa er så pass vidt utbredte at de ikke gis høy verdi, hvis de da ikke er ekstremrike. Da inngår de i den truate vegetasjonstypen kalt ekstremrikmyr i høyere liggende strøk (se Moen m. fl. 2001). Kilde og kildebekk er også en prioritert naturtype, men også her er det de under skoggrensa som er ansett som viktigst. En mer generell naturtype er "Kalkrik mark i fjellet", som også inkluderer rikmyrer og rikkilder og -sig over skoggrensa. Rikmyrene, rikkildene og sigene i verneplanområdet har imidlertid ingen rødlistede karplanter, og få regionalt sjeldne arter.

Palsmyrområdet er relativt stort. De inneholder palser av ulike typer, fra små med hel kant, til store, palsplataer eller kuppelpalser med eroderende kant. De er derfor gode representanter for palser i lavalpint belte.

Samlet vurderes området å være av regional verdi. Fylkesmannens foreslåtte avgrensning ser ut til å være fornuftig i forhold til å få dekket variasjonen i området tilstrekkelig.

3.2.2 Fauna

Området har i følge Strann & Nilsen (1996) nasjonal og internasjonal verneverdi.

3.2.3 Samlet vurdering

Området er et av de viktigste våtmarksområdene for fugl i fylket og i landet (Strann & Nilsen 1996). Selv om områdets naturverdi for vegetasjon er satt til regional, settes den samlede naturverdien av området til nasjonal verdi, fordi de zoologiske verdiene veier svært tungt.

3.3 Siebejávri-Opmoáhpi, Kautokeino

Figur 9

3.3.1 Vegetasjon og flora

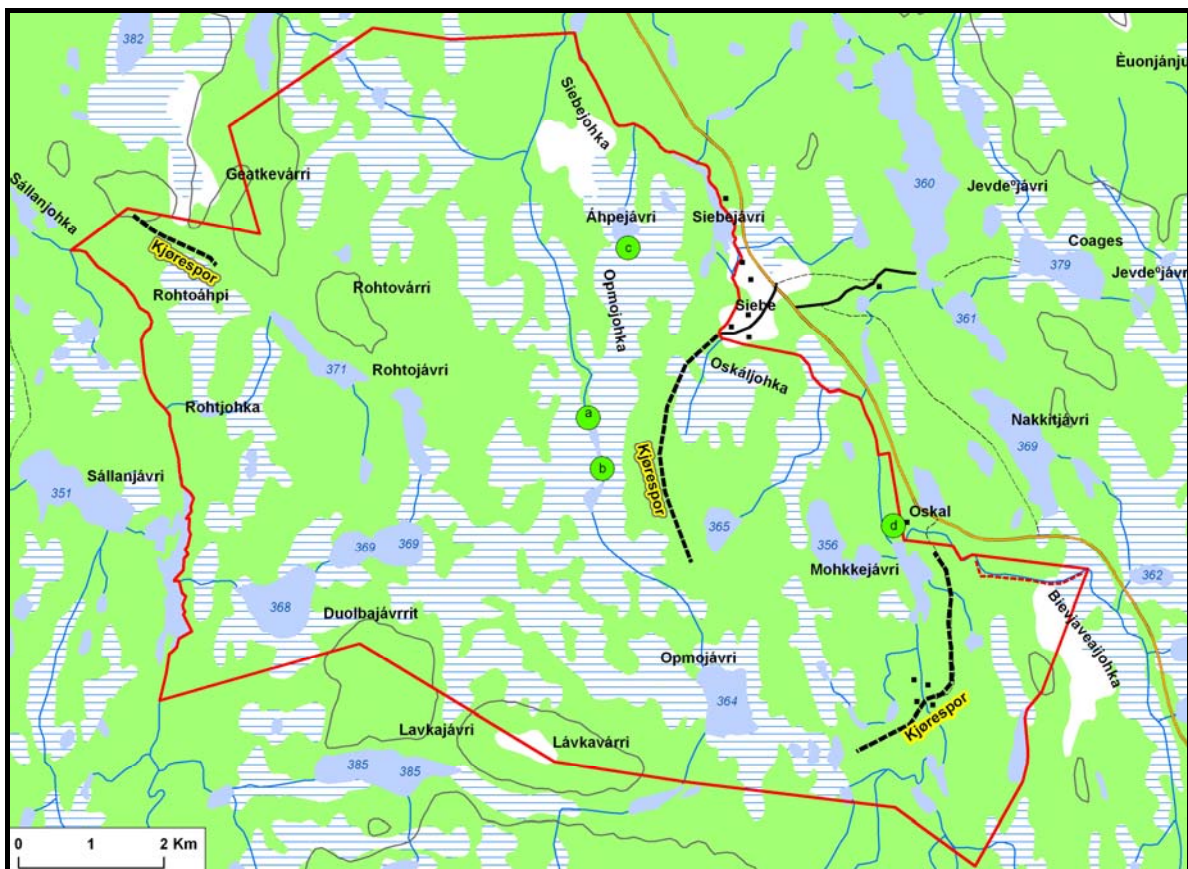
Siebe-området er fra et botanisk synspunkt mest kjent for sin forekomst av selsnepe (*Cicuta virosa*), en giftig skjermplante som i Nord-Norge kun er kjent fra noen få steder i Kautokeino kommune (Grøholt 1964, Granmo 1988). Siden selsnepen ved Siebe førte til sykdom og av og til også død av husdyr og rein, samt kvalme under høying hos mennesker, begynte innbyggerne på Siebe å utrydde denne planten. Det lyktes de også med. I følge Odd-Mathis Hætta (pers. medd.) har selsnepe ikke vært registrert ved Siebe i løpet av de siste 20 årene. Hætta er fra Siebe og har god kjennskap til hvor selsnepen pleide å vokse. Den forekom innenfor foreslått verneområde. Utover beskrivelsen av selsnepens voksested, er området tilnærmet ukjent.

Grøholt (1964) ga en enkel beskrivelse av selve Siebe-myra, og rapporterte bl.a. myrhatt og bukkeblad. Åhman (1977) undersøkte noen palser i området, trolig utenfor verneplanområdet, mens Alfred Granmo (pers. medd.) foretok i 1989 en kort undersøkelse av Siebe både vest og øst for Siebejohka. Noen av hans innsamlede plantemateriale finnes på TROM. Torbjørn Alm, Vibekke Vange, Myrdene Anderson, Reidar Elven og Knut Fredriksen har også besøkt Siebe (herbariedata TROM). Deres innsamlinger er hovedsakelig gjort utenfor verneplanområdet,

men enkelte innsamlinger er fra Siebejávri som er innenfor verneplanområdet. Blant annet ble deres funn av brudelys omtalt av Høiland (1986).

Strengmyrer

Verneplanområdet er dominert av et relativt flatt terreng der flatmyrer dominerer i de svake forsenkningene. Disse flate myrpartiene er i stor grad inndelt i strenger og flarker, dvs. strengmyrer. De representerer med andre ord en nordlig variant av strengmyrene som er så tallrike sørover i Finland og østlige deler av Sverige (jfr. for eksempel Ruuhijärvi 1960, Eurola m. fl. 1984, Vasander 1996). Strengene er stedvis rundt 1 m høye og har et tykt dekke av lyng og småbusker. Dominante arter er blokkebær, finnmarkspors, torvull, molte, dvergbjørk, kvitlyng, fjellkrekling, og tytebær, mens andre vanlige arter er småtranebær, blokkevier, blåbær og blålyng. Dvergtettegras ble registrert på et fåtall lokaliteter i den sørøstlige delen av området. Sveltstarr kommer inn på lave strenger. Sammensetninga tilsvare vegetasjonstypen ombrotrof tuemyr med dvergbjørk-rusttorvmose-utforming (J2b). Den har også store fellestrekk med vegetasjonstypen tre-/skogbevakst ombrotrof myr, bortsett fra at furu mangler i området. Enkelte strenger har også store innslag av lav og moser, i stor grad artene storvrenge (*Nephroma arcticum*), gulskjerpe (*Flavocetraria cucullata*), islandslav (*Cetraria islandica*), syllav (*Cladonia gracilis*), kvitkrull (*C. stellaris*), traktlav (*C. crispata*), svartfotreinlav (*C. stygia*), snøskjerpe (*Cetrariella delisei*), torvmosedreperlav (*Icmadophila ericetorum*), furumose (*Pleurozium schreberi*), etasjehusmose (*Hylocomium splendens*), samt karakterarten rusttorvmose (*Sphagnum fuscum*).

Figur 9. Oversiktskart over Siebejávri-Opmoáphi med Fylkesmannens forslag til avgrensning. A-D: Lokaliteter nevnt i teksten. Stiplet linje i sørøst viser vårt forslag til endring av grense. Stiplede linjer viser omtrentlig plassering av observerte kjørespor.

Flarkene har fastmatter og mykmatter med ulike dominanter. Flaskestarr, rundstarr, nordlandsstarr, frynsestarr, dystarr, trådstarr, duskull, småbjørneskjegg, myrsnelle og elvesnelle er de vanligste artene på flarkene. Strengstarr og bukkeblad er vanlige i de fuktigere delene. Fjell-

myrklegg, myrhatt og stolpestarr står spredt. Flarkene er enten næringsfattige og tilhører vegetasjonstypen fattig mykmatte/løsbunntmyr (K4), eller de er intermediære høystarrmyrer (L4).

Store områder med strengmyrer finnes bl.a. i nordvestre og nordre del (fra Rohtoáhpí og stor ikke navngitt myr mellom Geatkevárri og Opmojohka), samt i søndre del og da spesielt fra Duolbajávrit til Opmojohka. De viser overganger mot palsmyrer (se nedenfor)

Palsmyr

Kautokeino kommune er kjent for sine mange palsmyrer. Verneplanområdet har også flere store og mindre partier med palser. De største områdene med palser ble registrert i området fra Áhpejávri og sør-sørvestover mot utposninger i Opmojohka. Palsene i dette området er også synlige på flybildene. Både lave og høye palser finnes. De største er kuppelformede eller plåtådannende med eroderende kanter, og er opp mot 8 m høye. Enkelte er spredt tresatt med bjørk i kant og på toppflate (**figur 10**). Palskomplekset ved Opmojohka strekker seg omtrent 500 m i nord-sørlig retning (**figur 9**, lokalitet A). Et annet stort kompleks finnes ved sørenden av Áhpejávri (**figur 9**, lokalitet B). Disse er, basert på felt- og flybildeundersøkelser, de to største palsområdene innenfor verneplanområdet, men palser finnes spredt. Ved Rohtjohka registrerte vi bl.a. noen mindre palser uten eroderende kant og uten særlig smeltevannssoppsamling.

Palsene i området har en rik flora knyttet spesielt til smeltevannsgropene, også kalt laggene. Duskull og myrhatt er de vanligste artene rundt palsene. Den rødlistede arten lappstarr (kategori R) ble registrert flere steder. Den noe sjeldne østlige arten myrrapp ble registrert ved Opmojohka. Linmjølke, brannull, trådsiv, geitrams, lite elvemarigras, torvull og sumpstjerneblom er andre arter i disse laggene. Ovenfor de eroderende kantene har palsene en vidt utbredt flora med mye molte, dvergbjørk og lyngarter. På en pals ble imidlertid også vrangull registrert i torvsprekk. Vrangull er tolket som en hybrid mellom vanleg snøull og brannull. Den har en østlig utbredelsestype. Alfred Granmo samlet den på myr sørvest for Siebe (herbariedata TROM).

Rikmyr

Myrsildre (**figur 11**) er en østlig art som er rødlistet i Norge (kategori R), men som fra Kautokeino og sørøstover ned til midtre del av Finland har tallrike kjente lokaliteter (Hultén 1971). Flere bestander av myrsildre ble funnet på fastmattemyr med noe rik sigevannspåvirkning. Myrsildre er en art som ofte er knyttet til rike kilder (Granmo 1988, Fremstad 1998). I dette området var det imidlertid ingen åpenbar oppvelling av kildevann. Den største bestanden hadde omkring 120 blomsterstengler innenfor et areal på 5 m × 5 m (**figur 9**, lokalitet C). Den var her assosiert med særbustarr, piperensemose, gullmose, myrfjør (*Helodium blandowii*), kvitlyng, myrhatt, småtranebær, torvull og bekkeblom. Noen av artene indikerer at sigevannet er rikt.

Myrsildre finnes spredt i området i alle fall nord til Áhpejávri.

Sump

Spesielt langs vannveiene finnes en omfattende sumpvegetasjon med åpne vannansamlinger. Med på verneplanforslaget er en liten flik av land øst for Siebejávri ved Oskál. Dette er et svært sumpet og vanskelig forserbart område. I den bjørkeskogkledde kanten av sumpen ble den rødlistede arten lappsoleie (kategori R) registret med et fåtall individer (**figur 8**, lokalitet D). Den vokser i et parti med kortvokste urter, bl.a. krypsoleie, myrfiol, skogstjerne og myrhatt. Mer høyvokste planter står rundt, deriblant mjødukt, nordlandsstarr, stolpestarr og bleikvier. Vegetasjonstypen passer best inn under bjørk-viersumpskog og -kratt (E3). Selve sumpen har opp til to meter høye vierkratt, hovedsakelig av grønvier. I de mest fuktige partiene som går over i vannvegetasjon er elvesnelle, myrhatt, nordlandsstarr, bekkeblom og lappvier de vanligste artene (vegetasjonstype elvesnelle-starr-sump, O3, med ulike utforminger).

Figur 10. Trebevokst pals ved Opmoáhi. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Figur 11. Nærbilde av myrsildre fra Opmoáhi. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Tilsvarende sumpvegetasjon finnes langs de fleste elvene innenfor verneplanområdet, samt ved en rekke vatn, dog med noe variasjon i artssammensetning. En sump sør for Siebejávri har store innslag av dvergbjørk. På tuene mellom vannansamlingene vokser den østlige arten tuvestarr, en sjelden art i fylket, men med Kautokeino kommune som et primærområde. I denne sumpen vokser det også mye nordlandsstarr, elvesnelle, frynsestarr, blokkevier, grønvier, sølvvier og bikkjenever (*Peltigera aphthosa*). Sistnevnte er tallrik ved basis av vierstammene.

Ved enkelte vannveier er sumpene sumpskog med mye bjørk, og det finnes også tørrere partier på elvevollene. Andre vanlige arter i de våtere partiene av slik sumpskog er skogrøyrkvein, jåblom, mjørdurt, lappflokk, kongsspir, einer, ballblom, stolpestarr, kvitbladtistel, molte, lauvtistel, slirestarr, stor myrfiol, og myrmaure (bjørk-viersumpskog, E3, hovedsakelig med gråvier-utforming, E3c). Sennegrass og stor myrmaure ble kun registrert på en slik lokalitet ved søndre utposning av Opmojávri. På de tørrere vollene finner man bl.a. østlige arter som storveronika og åkerbær.

Vannvegetasjon

Spesielt Siebejohka og Siebejávri har en rik vannvegetasjon. Fra tidligere er det kjent at den rødlistede arten brudelys (kategori R) vokser i søndre del av Siebejávri på dypt vann (Høiland 1986). Dette er en av flere kjente forekomster i kommunen, men den er ikke kjent fra andre kommuner i Nord-Norge (Lid & Lid 2005). Andre planter som tidligere har blitt innsamlet fra vassdraget er tusenblad, kamtusenblad, rusttjørnaks, grastjørnaks, hjartetjørnaks, dvergvassoleie, fløtgras, stautpiggnopp, og hybridene mellom de to sistnevnte. Flere av disse er sjeldne i fylket.

Flere av disse ble også registrert under årets feltbefaring. I sørvestre utposning av Siebejávri ble det i tillegg gjort funn av den rødlistede arten krossandemat (kategori DC). Denne delen av vatnet var rikt på andefugl som beiter nettopp på krossandemat. Den er kjent fra tre kommuner i Finnmark, Kautokeino, Tana og Sør-Varanger (Lid & Lid 2005). Den vanlige arten fjellpiggnopp ble også registrert innenfor verneplanområdet. Grundigere undersøkelser kan trolig avdekke forekomster av flere mindre vanlige arter.

Oppsummering og verdivurdering

Siebejávri-Opmoáhi-området utmerker seg på flere måter. Det har velutviklede, relativt store områder med palser som i tillegg er assosiert med noen relativt sjeldne planter, derav en rødlistet karplante (lappstarr). Det har sumpmyrer og rikmyrer med to rødlistede karplanter (myrsildre, lappsoleie), og det har også vannvegetasjon med kjente forekomster av to rødlistede karplanter (krossandemat, brudelys), samt flere mindre vanlige arter. Området viser videre stor variasjon fra strengmyrer, via palsmyrer og rikmyrer, til sumpskog. Området er av nasjonal verdi. To rødlistede karplanter som potensielt kunne finnes i området, ble imidlertid ikke registrert. Disse er finnmarksstarr (*Carex laxa*) og lappmjølke (*Epilobium laestadii*). Selv om de ikke ble registrert, kan det likvel hende at de finnes andre steder området.

Botanisk sett har området store likhetstrekk med Goatteluoppal-området som ble undersøkt av Granmo (1988),

Siden Siebejohka har mange vannplanter av interesse, kan det vurderes å sette grense for verneplanområdet langs elvas østre bredde, og ikke vestre slik det fremgår av Fylkesmannens forslag. Et lite område sørøst for Oskál på østre side av elva, der elva heter Bievjaveaijohka, innehar ingen spesielle verdier, og vi anbefaler derfor at grensa heller følger elva også i dette området.

3.3.2 Fauna

Området er vurdert å være av meget høy nasjonal til internasjonal verneverdi (se Strann & Nilsen 1996). Sotsnipe er en av de mange tallrike vadefuglene som hekker i dette området (figur 12).

Figur 12. Sotsnipe er en av de mange tallrike vadefuglene som hekker i dette området.
Foto: Karl-Birger Strann ©.

3.3.3 Samlet vurdering

Både de zoologiske og de botaniske verdiene tilsier at området samlet sett er av nasjonal verdi.

3.4 Náhpolsáiva, Kautokeino

Figur 13

3.4.1 Vegetasjon og flora

Området kalt Náhpolsáiva (selv om vatnet med dette navnet befinner seg rett utenfor verneplanområdet) var å betrakte som upløyd mark fra et botanisk synspunkt (jfr. kart hos Alm 1991). Torbjørn Alm (pers. medd., herbariedata TROM) har gjort enkelte botaniske registreringer langs Náhpóljohka og østover mot Dávlegárgat. De fleste av hans innsamlede materiale er imidlertid fra hei, og ikke fra myr- og våtmark.

Strengmyrer

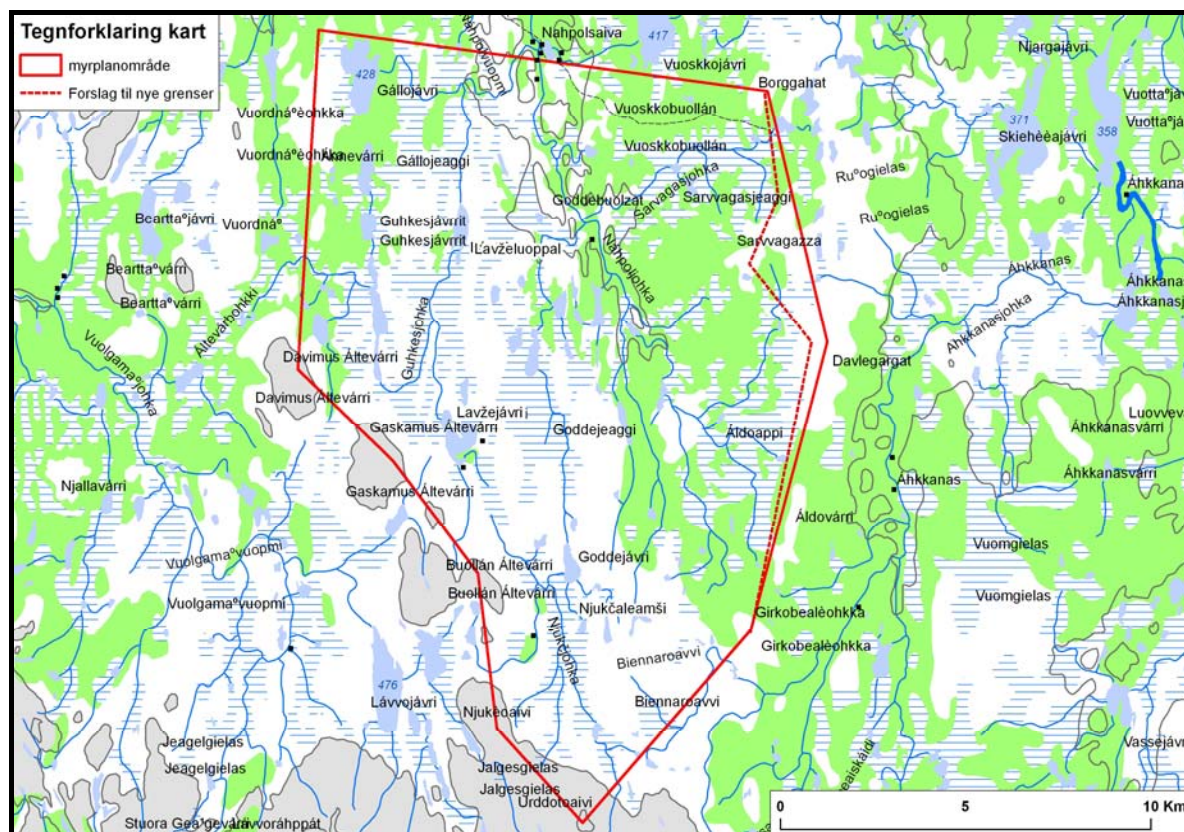
De store myrområdene innenfor verneplanområdet består i hovedsak av nordlige strengmyrer ("fjell-lapplandsstrengmyrer" i følge Vorren 1979, adoptert fra Ruuhijärvi 1960); nordlige aapamyrer i finsk terminologi; **se forsidebilde**). Dette gjelder fra sør mot nord bl.a. myrene langs Njukčjohka-vassdraget, Goddejeaggi, myrene langs Lavžejávri- og Guhkesjohka-vassdragene, Gállojeaggi og Sarvvagasjeaggi. De har en ensartet vegetasjon. Strengenes vegetasjons-sammensetning avhenger av strengenes høyde. De høyeste strengene har ikke kontakt med sigevannet, og har en tørr tuevegetasjon dominert av ulike lyng- og dvergbusker; finnmarks-pors, dvergbjørk, fjellkrekling, blokkebær, tytebær og kvitlyng (ombrotrof tuemyr, J2). Flere strenger har til dels store innslag av bjørk (**figur 14**). Dette gjelder spesielt myra Goddejeaggi (tre-/ skogbevakst ombrotrof tuemyr, J1). Torvull, molte, bakkefrynse (*Ptilidium ciliare*), furumose, gulskinn, gulskjerpe, fjellreinlav (*Cladonia mitis*) og grå reinlav (*C. rangiferina*) er også

vanlige på de høye strengene. På noe lavere strenger er de østlige artene blokkevier og dvergtettegras vanlige.

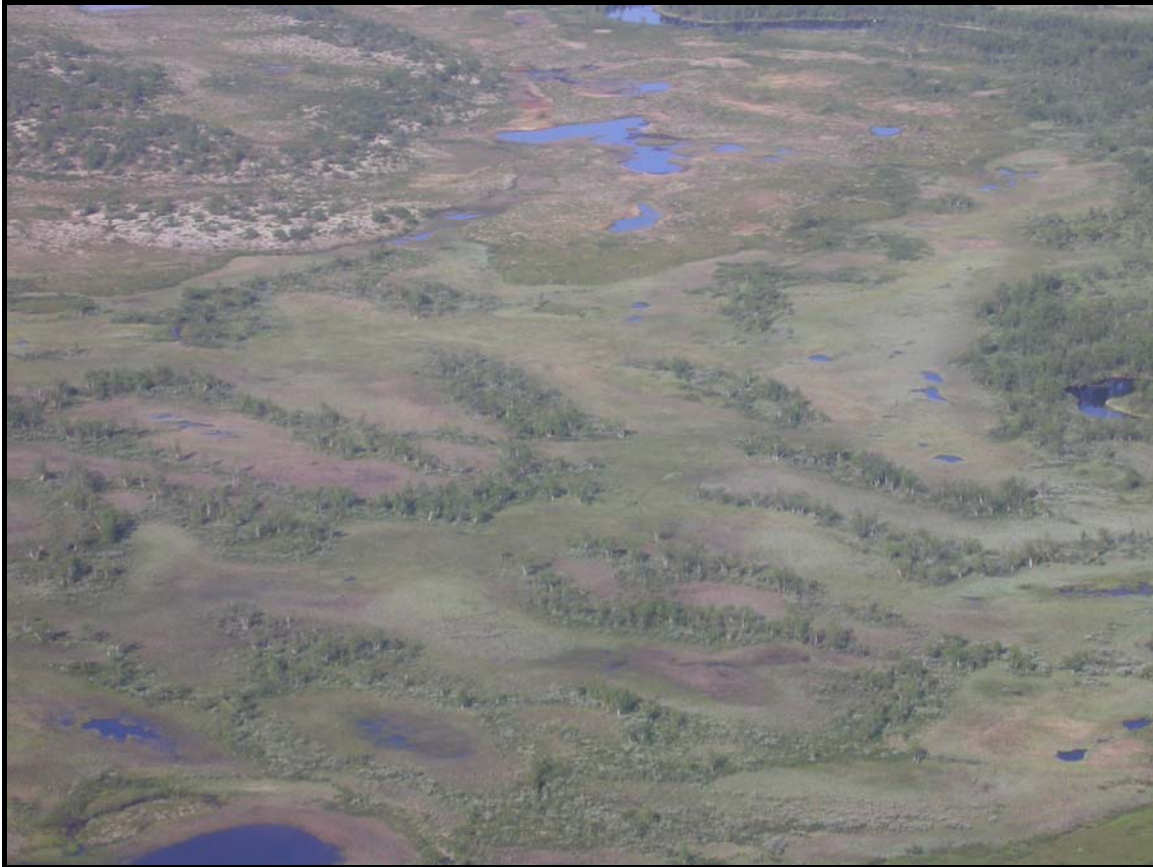
Flarkene er svært artsfattige. Ofte er de totalt dominert av en eller to arter, da spesielt nordlandsstarr, flaskestarr, rundstarr og duskull (vegetasjonstype høystarmyr, L4). Enkelte fastmatter har store innslag av småbjørneskjegg, ispedd bl.a. ulike torvmoser, blomsterlav (*Cladonia bellidiflora*) og kvitlyng. Brannull finnes også spredt på flarker uten høyvokste starr. Den er i stedet mer assosiert med kortvokste starr som rundstarr, gråstarr og stolpestarr (delvis som fattig fastmattemyr med rundstarr-utforming, K3b). Fuktigere flarker, ofte med åpne vannsamlinger, har til dels store innslag av strengstarr, dystarr og bukkeblad (intermediær mykmatte/løsbunntmyr, L3). Trådstarr er ikke vanlig, men danner store bestander på et fåtall lokaliteter.

De høyestliggende myrene har ikke like god oppdeling i strenger og flarker. I stedet dannes spredte tuer omkranset av fastmatter. Artsinventaret er imidlertid i stor grad det samme som på strengmyrene. Snøleiepregete myrer finnes også i høyden, deriblant med spredte innslag av safranlav (*Solorina crocea*).

Mindre myrpartier har også kun sporadisk strengdannelse. Disse er i hovedsak artsfattige høystarmyrer uten innslag av mindre vanlige arter. Brannull og blokkevier er vidt utbredt også på denne type myrer.

Figur 13. Oversiktskart over Nåhpolsáiva-området med Fylkesmannens forslag til avgrensning. Stiplet linje i øst viser vårt forslag til endring av grense.

Figur 14. Oversiktsbilde over Goddejeaggi med trebesatte strenger. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Palsmyrer

Kuppelpalser ble registrert på et lite område mellom Lavželuoppal og Goddebuolžžat. De største palsene er omtrent 3 m høye. De mer eller mindre flate platåene har palspøler i sentrum, samt lagg rundt. I laggen vokser bl.a. lappstarr (rødlistet i kategori R), myrmjølke (ingen sikre funn av lappmjølke), frynsestarr, brannull, duskull, molte, og nordlandsstarr. Platåene har ordinær tuemyrvegetasjon med finnmarkspors, dvergbjørk, fjellkrekling, etc.

Mindre palser uten lagg finnes spredt, bl.a. nord på Gállojeaggi. Flybildene fra området kunne ikke avdekke andre områder med store palser. Flybildene som dekker Statens kartverks kartblad 1933 III (f.o.m. Lavžejávri og nordover) er tatt fra stor høyde, og derfor til liten nytte. De største myrområdene er imidlertid undersøkt både fra luft og fra land, og vi har ikke sett andre store palsområder.

Sump

Sumpvegetasjon finnes langs elvene og rundt vatnene. Langs elvene er den i hovedsak en relativt artsfattig bjørk-viersumpskog og -kratt med gråvierutforming (E3c). Grønvier, sølvvier, lappvier følges av høgstauder som kvitbladtistel, ballblom, kongsspir, bekkeblom, elvesnelle (flere steder meterhøy), gullris og skogstorkenebb. Av mer kortvokste karplanter kan nevnes polarkarse, stor myrfiol, åkerbær, og dvergjamne. Mange av de samme artene finnes på de bratte strandkantene langs vatnene. Nordlandsstarr danner store bestander på grunt vann i elver og vatn (elvesnelle-starr-sump med nordlandsstarrutforming, O3c; se figur 15).

Figur 15. Nordlandsstarrsump langs Lávžejohka. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Sig

Sigevannsvegetasjon på grunt dekke er ikke vanlig i området. I et lite felt sørvest for Gállojavri ble et sig med bl.a. tranestarr, fjellfiol og svartopp registrert. Dette var i kanten av ei fattig fastmattemyr.

Lappstarr ble ikke bare funnet i nærheten av palser, men ble også funnet ved kanten av Goddejávri der den vokser sammen med frynsestarr, brannull og dystarr langs et fuktig sig.

Vannvegetasjon

De undersøkte vatnene og elveleiene har en ordinær flora, med store innslag av bl.a. tusenblad, fjellpiggnopp og rusttjørnaks. Grastjørnaks forekommer også. Mjukt brasmegras danner enkelte steder, for eksempel i Lavželuoppal, et belte utenfor nordlandsstarr-beltet. Noen usikre funn av flötgras ble også gjort. De var kommet litt for kort til å bli bestemt med sikkerhet. Vannvegetasjonen er imidlertid kun stedvis og sporadisk undersøkt.

Oppsummering og verdivurdering

Selv om enkelte palser forekommer i Náhpolsáiva-området, bør ikke dette vektlegges spesielt i ei eventuell verneforskrift, dette fordi palsene utgjør en tilsynelatende minimal del av det totale verneplanområdet. Det finnes mange andre myrområder i Finnmark som er langt bedre representanter for palsmyrregionen. I stedet er Náhpolsáiva-området et av områdene i Finnmark med størst tetthet av nordlige strengmyrer. Artsmangfoldet på myrene i området er relativt lavt. De domineres av et fåtall arter, mens mindre vanlige arter er ofte høyst lokale og fåtallige. Myrene er næringsfattige til intermediære. Det østlige innslaget setter ikke et sterkt preg på myrene, skjønt spesielt blokkevier er vanlig. Kun en rødlistet karplante (lappstarr) ble registrert. Området har store, uberørte myrområder, noe som bør vektlegges. Tilsvarende myrområder er p.t. ikke inkludert i norske verneområder. Øvre Anárjohka nasjonalpark har ikke så mange store myrpartier som Náhpolsáiva. Den finske nasjonalparken Lemmenjoki kansallispuisto som

grenser opp mot Øvre Anárjohka, har imidlertid tilsvarende myrkomplekser (jfr. Keränen 2004). Vegetasjonen i Náhpolsáiva-området vurderes å være av regional verdi.

Fylkesmannens forslag til grenselinje i øst er satt mellom kollene Borggahat og Davlegárgat. Heiene i dette området er sterkt nedbeitet av rein. I tillegg finnes flere kjørespor i området, samt at myrer er få i dette området. Det bør vurderes om grenselinje bør gå lenger vest for å ekskludere disse treløse heiene. Et alternativ er å føre grensa mellom Borggahat og Sarvva-gazza og deretter sørøstover mot Dávlegárgat, men kanskje ikke helt øst til toppunktet (**figur 13**). Også i sør og sørvest inkluderes store arealer med tørr heivegetasjon, noe som kanskje ikke er nødvendig i en verneplan for myrer.

3.4.2 Fauna

Området er av nasjonal verdi først og fremst pga. den rike faunaen med vadefugl (se Strann & Nilsen 1996).

3.4.3 Samlet vurdering

Selv om områdets naturverdi for vegetasjon er satt til regional, vurderes den samlede naturverdien av området å være av nasjonal verdi, fordi de zoologiske verdiene veier tungt.

3.5 Stuorrajávri og Giŋaljeaggi (2 områder), Kautokeino

Figur 16-17

3.5.1 Vegetasjon og flora

Stuorrajávri og Giŋaljeaggi ble samlet vurdert i kategori 1b, dvs. særlig verneverdig nasjonalt (se Vorren 1979, Fylkesmannen i Finnmark 1980).

3.5.2 Fauna

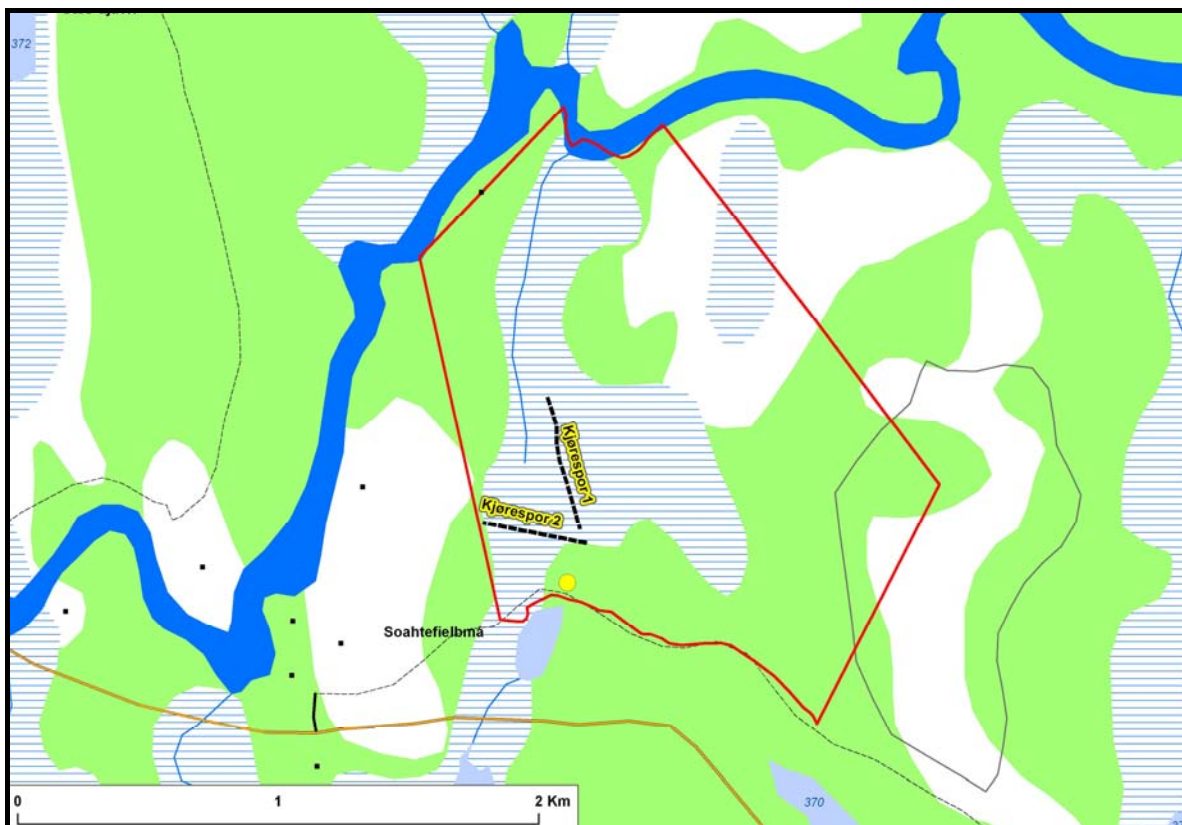
3.5.2.1 Giŋaljeaggi

Dette begrensede myrområdet sør for bygda Soattefielbma i Kautokeino innehar svært høye kvaliteter (**figur 18**), og to fjellmyrløpere ble funnet på reir her. Det ble avdekket ei privat søppelfylling i nord, samt kjørespor i nordenden av myrene. Det går ei permanent løype fra Soattefielbma som også fortsetter langs undersøkelsesområdet.

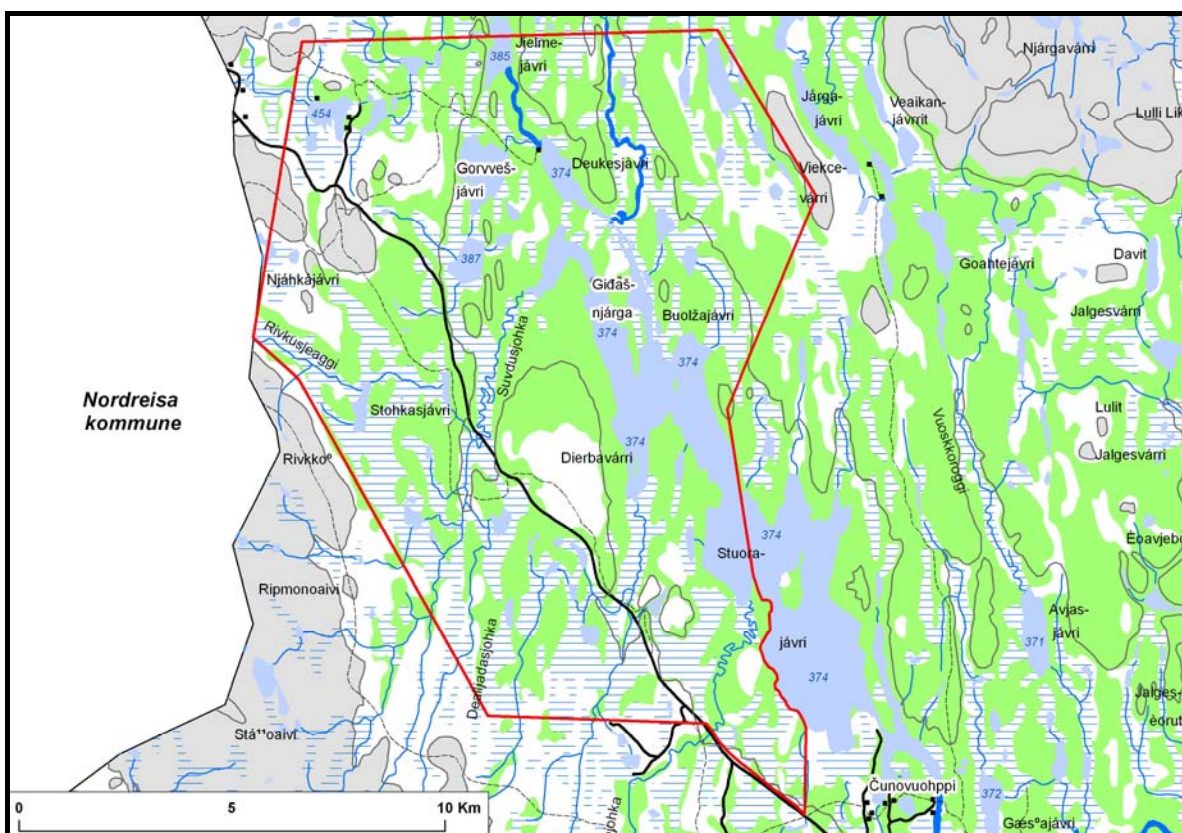
Observasjoner av fugl

Lirype – ekskrementer
 Sangsvane – 1 fløy over
 Sædgås – flere flokker obs. 8 stk + 11 stk.
 Fjellmyrløper – 2 reir funnet, samt 1 varslende (minimum 3 par)
 Grønnstilk – 3 par
 Enkeltbekkasin – 2 individer
 Gluttsnipe – 1 par hekker
 Brushane – hekker
 Småspove – 1-2 par hekker
 Gulerle – flere
 Løvsanger – vanlig langs kanten av området
 Gråsisik – vanlig
 Sivspurv – flere hørt
 Bjørkefink – registrert

To fjellmyrløpere ble fanget på reir og ringmerket i området ved Giŋaljeaggi, de fikk påsatt fargeringer og ring Stavanger Museum 8768655 og 8768656.

Figur 16. Oversiktskart over Gijaljeaggi med Fylkesmannens forslag til avgrensning. Gul prikk: Sjøppelfylling.

Figur 17. Oversiktskart over Storrajavri med Fylkesmannens forslag til avgrensning.

Figur 18. Oversiktsbilde av en av de våtere delene av myrområdet ved Gijaljeaggi. Skade fra terrengkjøretøy ses i sentrum av bildet. Slike skader kan raskt forårsake uttørring av myrområder.

Oppsummering og verdivurdering

Området er av stor verdi for våtmarksfugl, og omfanget av området gjør det svært verneverdig. Vi betrakter det å være av nasjonal verdi.

3.5.2.2 Stuorrajávri

Dette store og komplekse området befinner seg i nordlige og vestlige deler av innsjøen Stuorrajávri i Kautokeino kommune. Undersøkellesområdet er inventert over flere år, og vi sammenfatter årets resultater med tidligere års observasjoner.

Vestsiden av Devkesjávri og Buolžajávri ved nordenden av Stuorrajávri er svært viktig for andefugl og vadere. Det er funnet horndykker og snadderand i dette området, dette er relativt sjelden i indre deler av Finnmark. Andre viktige arter er sangsvane, myrhauk og fiskeørn.

Områdene ved Julskutjeaggi i østligste delene av undersøkelsesområdet (**figur 19**) er ideelt habitat for fjellmyrløper og kvartbekkasin. Her er også arter som myrhauk, laksand og sangsvane observert.

Ved Suvdusjohka ble det også registrert hekkende sangsvane. Dette området har tidligere hatt inntil tre par av fjellmyrløper, men drenering etter bruk av terrenggående motorkjøretøyer har gjort området uegnet.

Observasjoner av fugl

Grunnet områdets omfang har vi valgt å dele opp undersøkelsesområdet i fire, med utgangspunkt i hovedveien fra Kautokeino til Biddjovagge gruver.

Område 1: Vest for veien og nord for Suvdusjohka

Område 2: Vest for veien og sør for Suvdusjohka

Område 3: Øst for veien og sør for Suvdusjohka

Figur 19. Oversiktsbilde av områdene ved Julskutjeaggi i de østligste delene av undersøkesområdet.

Figur 20. Davit Čunujohka på vestsiden av Stuorrjávri meandrerer gjennom et større myrområde.

Område 4: Øst for veien og nord for Suvdusjohka og videre til østsiden av Stuorrajávri.

Område 1

Reisavannet drenerer ned til Stokkasjávri gjennom myra Rivkusjeaggi og skaper et flott myr-kompleks omkranset av mer alpine områder i nord. Det er funnet en rekke internasjonalt verneverdige fuglearter i området, bl.a. dverggås, kvartbekkasin og fjellmyrløper.

Fuglearter observert:

Dverggås – observert i hekkehabitat
 Sædgås – flere småflokker observert i området
 Toppand – myteflokker på Stokkasjávri 10+
 Kvinand – myteflokker på Stokkasjávri 10+
 Sangsvane – minst 2 par hekker
 Fjellmyrløper – 6+ par hekker
 Myrsnipe – minst 2 par hekker
 Grønnstilk – 20+ par hekker
 Temminncksnipe – 5+ par hekker
 Brushane – 20+ par hekker
 Lappspove – 10+ par hekker
 Sotsnipe – 5+ par hekker
 Kvartbekkasin – 1 par
 Enkeltbekkasin – 20+ par hekker
 Heilo – vanlig
 Strandsnipe – 5+ par hekker
 Svømmesnipe – 10+ par hekker
 Varsler – 3+ hekkende
 Rødnebbterne
 Fiskemåse
 Fjelljo
 Dvergfalk
 Myrhauk

Område 2

I dette og i et mindre område nord for Davit Čunujohka er det funnet flere par med fjellmyrløper, kvartbekkasin og sangsvane. Davit Čunujohka på vestsiden av Stuorrajávri meandrerer gjennom et større myrområde (**figur 20**) som er både botanisk og zoologisk viktig. Det er observert sjeldne arter som dverggås, myrhauk og fjellmyrløper i dette området.

Fuglearter observert:

Dverggås – observert i hekkehabitat
 Sædgås – flere småflokker observert i området
 Toppand
 Havelle – m/7 unger
 Kvinand
 Stokkand
 Sangsvane – 1+ par hekker
 Fjellmyrløper – 6+ par hekker
 Myrsnipe – 2+ par hekker
 Grønnstilk – 20+ par hekker
 Temminncksnipe – 5+ par hekker
 Brushane – 20+ par hekker
 Lappspove – 1+ par hekker
 Sotsnipe – 2+ par hekker
 Kvartbekkasin – 1 par
 Enkeltbekkasin – 20+ par hekker
 Heilo – vanlig

Strandsnipe – 1+ par hekker
Svømmesnipe – 5+ par hekker
Varsler – 1+ hekkende
Rødnebbterne
Fiskemåse
Myrhauk

Område 3

Dette området domineres av store gressmyrer som heller svakt mot innsjøen Stuorrajávri, ca. 20 meter fall på 2 kilometer. Det er funnet arter som lappspove og fjellmyrløper hekkende, og i 2005 ble det observert myrhauk ved Suovdaluhta. Dette er svært egnet hekkeområde for denne arten, da det er ca. 60-70 cm høy starrvegetasjon i området. Hvis området nordvest for Čuonovuohpi inkluderes i verneområdet, vil hekkeplass for minimum fem fjellmyrløpere, minst to par kvartbekkasin og spillplass for minst 20 brushaner bli inkludert.

Fuglearter observert:

Storlom – 2+ på Stuorrajávri
Sædgås – flere småflokker observert i området
Toppand
Kvinand
Stokkand
Havelle
Sangsvane – observert i området
Fjellmyrløper – 6+ par hekker (hvorav 5 ved Čuonovuohpi)
Myrsnipe
Grønnstilk – 10+ par hekker
Temmincksnipe – 5+ par hekker
Brushane – 10+ par hekker
Lappspove – 1+ par hekker
Kvartbekkasin – 1 par + 2 par ved Čuonovuohpi
Enkeltbekkasin – 5+ par hekker
Heilo – vanlig
Svømmesnipe – 5+ par hekker
Rødnebbterne
Fiskemåse

Område 4

Dette området på østsiden av hovedveien strekker seg over en rekke interessante våtmarksområder. Devkesskaidi er et svært viktig område for andefugl og vadefugl, og en rekke større og mindre områder innehar arter som fjellmyrløper, kvartbekkasin, sangsvane og det er observert fiskeørn med bytte i området. Det er tidligere laget en egen rapport fra denne delen av undersøkelsesområdet (se Strann & Nilsen 1996)

Ytterligere fuglearter observert i 2005

Se for øvrig tidligere rapport (Strann & Nilsen 1996).

Myrhauk – 1 hann ved Jalskutjeaggi
Sangsvane – flere par bl.a. ved Devkeseatnueadnu, en hekkende ved Gorvvešluoppal
Varsler – 1+ hekkende ved Dierbavárri
Sotsnipe – reir funnet ved Gorvvešluoppal
Lappspove – hekkende ved Gorvvešluoppal
Temmincksnipe – 2+ funnet hekkende vest av Gorvvešluoppal
Svømmesnipe – 3+ par ved Gorvvešluoppal
Toppand – 10+ ved Devkesjávri
Kvinand – 10+ ved Devkesjávri

Oppsummering og verdivurdering

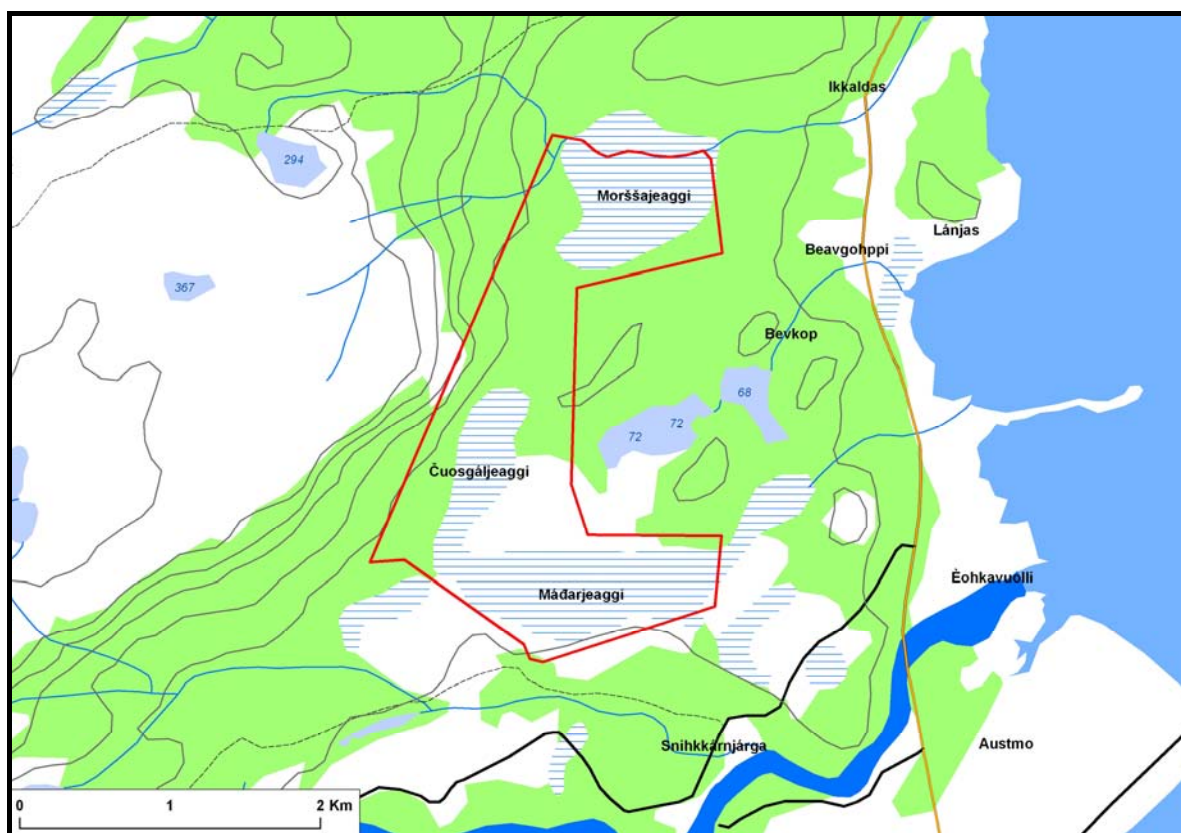
Området er særlig verneverdig nasjonalt. I tillegg til verneforslaget, forslår vi å utvide området til myrområdet ved Čuonovuohpi fjellstue helt i sørenden av innsjøen. Dette er hekkeområde for tre til fem par fjellmyrløper og to par kvartbekkasin, samt et generelt utvalg av andre østlige våtmarksarter. Dette 1,2 km² store området kan bli svært viktig bl.a. i utvikling av økoturisme i regi av fjellstua, og kan være med på å styre turismen og dermed begrense presset på andre viktige myrsystemer i kommunen.

3.5.3 Samlet vurdering

Både Stuorrajávri og Giŋaljeaggi er nasjonalt verneverdig både med hensyn til vegetasjon og til fauna. Ei samlet verdivurdering er derfor uproblematisk. Begge områdene er av særlig verneverdi på nasjonalt nivå.

3.6 Morššajeaggi, Čuosgáljeaggi og Máđarjeaggi, Porsanger

Figur 21

Figur 21. Oversiktskart over Morššajeaggi, Čuosgáljeaggi og Máđarjeaggi

3.6.1 Vegetasjon og flora

Disse tre myrene har verneverdi i nasjonal målestokk og bør vernes som en enhet, i følge Fylkesmannen i Finnmark (1980). Vurderinga er basert på undersøkelser gjort av P. Hornburg og av Vorren (1976, 1979).

3.6.2 Fauna

Området ligger ca. 2 km nordvest for Stabbursnes, og omfatter myrene Morššajeaggi, Čuosgáljeaggi og Máđarjeaggi. Hele området utgjør ca. 7,5km².

Morššajeaggi

I Morššajeaggi ble det påvist en rekke våtmarksfugler hekkende. Vanligst var arter som grønnstilk (6 par), rødstilk (3 par), gluttsnipe (2 par), småspove (1 par), vipe (1 par), brushane (2 par), heilo (2 par), myrsnipe (1 par). Videre ble det påvist tre kull med krikkand, ette par med brunnakke og ett par stokkand. Kvartbekkasin og sotsniper ble påvist, men ikke funnet hekkende. En enslig hann av stjertand holdt til i området og ut fra atferden så lå hunnfuglen på rei like i nærheten. Ute på myra hekket det minst seks par heippiplerke, fire par lappiplerke, fire par lappspurv og ett par sanglerke. I myrkantene hekket det mange par med blåstrupe, rødvingetrost, sivspurv, gråsisik og løvsanger. Tettheten av fugl på myra var relativt høy sammenlignet med andre myrer vi kjenner til i regionen, og delområdets fugleliv gir verdi på landsdelsnivå.

Čuosgáljeaggi

Her ble det påvist tre par grønnstilk, ett par småspove, to par heilo og ett par brushane. Det hekket også en del par med heippiplerke og tre par lappiplerke samt ett par lappspurv. I 2003 ble det påvist hekkende par med jordugle på myra. I myrkantene hekket det flere par blåstrupe, løvsanger, rødvingetrost, bjørkefink og gråsisik. Tettheten var her forholdsvis lav, og delområdets fugleliv gir lokal verdi.

Máđarjeaggi

Her ble det registrert hekkende våtmarksarter som fire par grønnstilk, tre par rødstilk, to par småspove, ett par storspove samt to par brushane. Flere par heilo ble også påvist hekkende. Det ble også påvist ett par hekkende hver av brunnakke og krikkand. Videre hekket det enkelte par med heippiplerke samt to par lappiplerke. I myrkantene hekket det minimum fire par blåstrupe, noen par løvsangere samt rødvingetrost og gråsisik. Tettheten av fugl var imidlertid lav, og dette delområdets fugleliv gir kun lokal verdi.

Figur 22-23

Figur 22. Parti på Máđarjeaggi der kraftlinje går tvers gjennom noen mindre pølser på myra. Foto: Karl-Birger Strann ©

Figur 23. Parti fra Máđarjeaggi. Foto: Karl-Birger Strann ©.

Verdivurdering fauna

Samlet for alle de tre myrkompleksene oppnår fuglelivet landsdelsverdi.

3.6.3 Samlet vurdering

Da myrene fra et botanisk synspunkt er verneverdige på nasjonalt nivå, taler dette også for at den samlede verdien er på nasjonalt nivå, selv om den zoologiske verdien vurderes noe lavere.

3.7 Skrøytnesmyra, Svanvik i Sør-Varanger

Figur 24

3.7.1 Vegetasjon og flora

Myra ble prioritert i kategori 1c, dvs som et spesialområde som er særlig verneverdig nasjonalt (Fylkesmannen i Finnmark 1980). Vurderinga er basert på undersøkelser gjort av Vorren (1976, 1979).

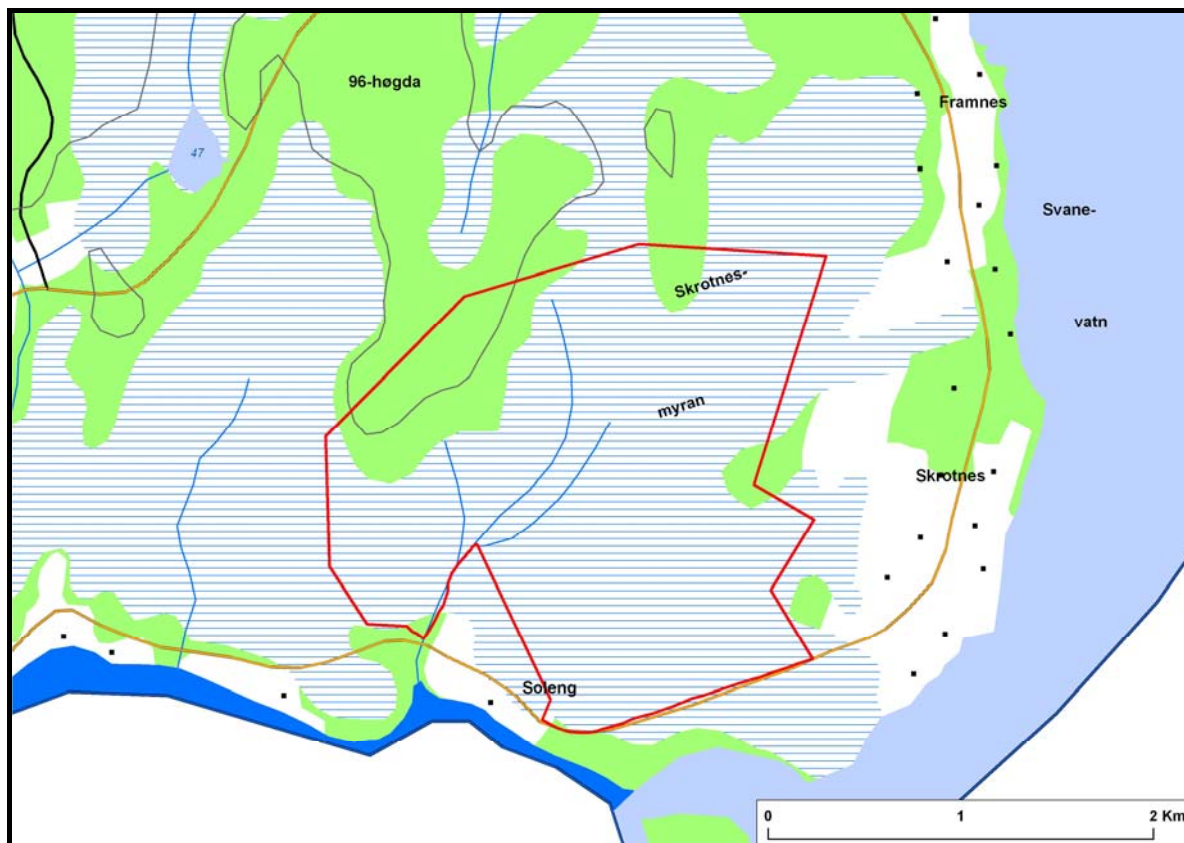
3.7.2 Fauna

Alle områder av interesse ble grundig undersøkt med tanke på våtmarksfugler. Det ble funnet mye ekskrementer av elg og en del reinsdyr, og i myr 1 kilometer nordvest for gården Skrotnes (figur 25) ble det samlet inn ekskrementer trolig fra flere bjørner. Disse ble overlevert Svanhovd Miljøsententer for analyse.

Det ble gjort observasjoner fra 96-høgda. Utsikta i retning undersøkelsesområdet var herfra noe begrenset. Østlige del av undersøkelsesområdet var imidlertid godt synlig fra dette utkikkspunktet.

Fugleobservasjoner

Observert fra 96-høgda:

Figur 24. Oversiktskart over Skråtnesmyra med Fylkesmannens forslag til avgrensning.

Traner – 6; ikke bevis for hekking i 2005, men minimum ett reir i 2003 og 2004
 Rødstjert – flere individer
 Gråsisik – vanlig
 Løvsanger – vanlig
 Steinskvett
 Rødvingetrost – vanlig
 Bjørkefink – vanlig
 Gluttsnipe – 1 par

Resultater fra årets inventering av området:

Lirype – 2 observert, samt mye ekskrementer i området.
 Trane – 3 fugler besøkte området flere ganger i løpet av undersøkelsesperioden
 Krikkand – 2 hanner
 Toppand – 2 par i småvann nordøst i området.
 Sædgås – flokker på henholdsvis 15, 30 og 25 ble observert.
 Småspove – 1 par hekket (vp.184)
 Heilo – 2 par minimum
 Gluttsnipe – 2 par hekker (vp 188)
 Grønnstilk – 2-3 par hekker (vp189)
 Rødnebbterne
 Tårnfalk – hekking i kråkereir ute på myra (vp 185)
 Dvergfalk – en jaktende på myra
 Ravn

Figur 25. Østlig del av Skrøytnesmyra med utsikt mot Nikel. I dette området ble det funnet ekskrementer av bjørn. Det er også hekkeområde for grønnstilk og enkeltbekkasin.

Heipiplerke – jevnt spredt i området
 Gråsisik – vanlig
 Løvsanger – vanlig
 Sidensvans

Tidligere observasjoner:

Buskskvett – minst ett par har hekket flere år på rad ved veien i sørenden av området.
 Myrhauk – sett jaktende i og ved området, men det er lite tilgjengelige hekkeplasser i området.
 Sangsvane – oppholder seg i området tidligere i hekkesesongen, fjærfunn
 Sotsnipe
 Lappspove

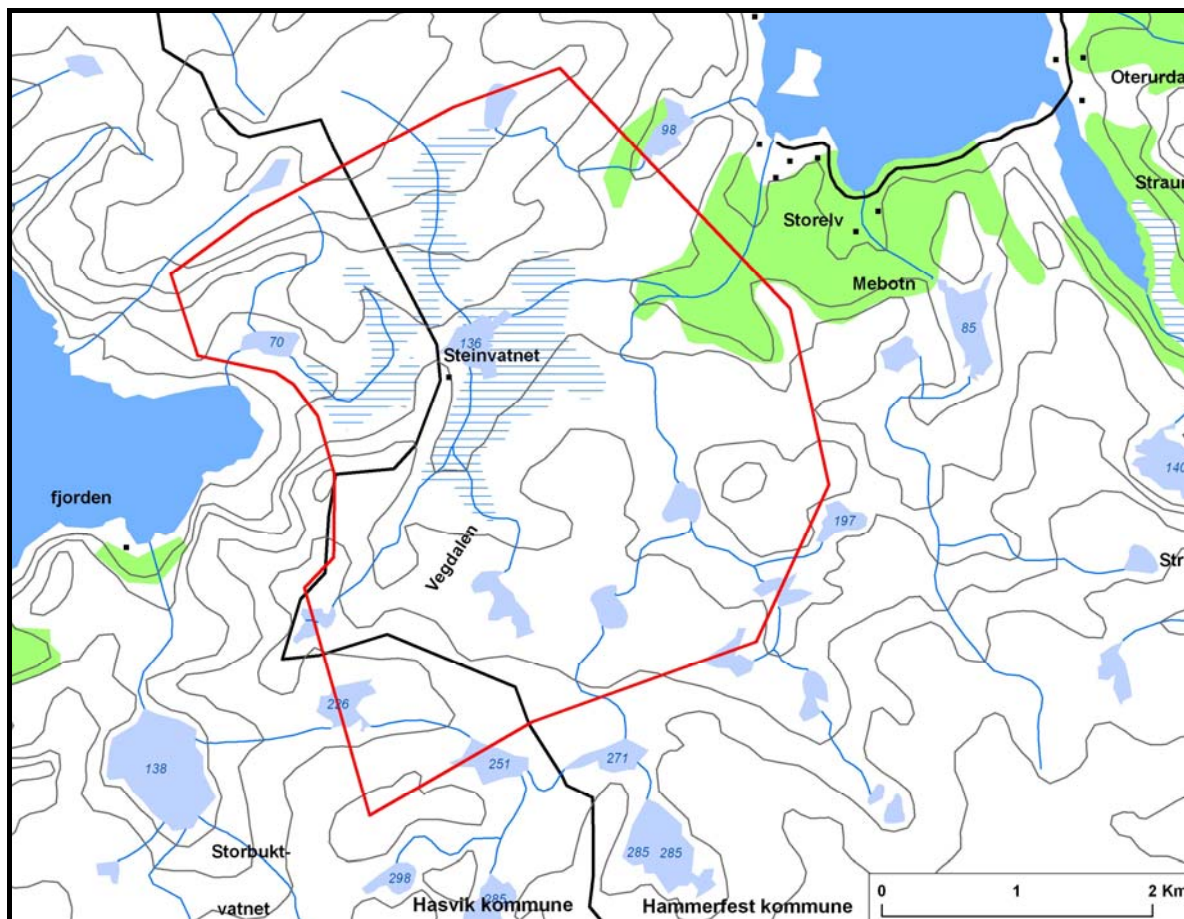
Oppsummering og verdivurdering

Det er lite tilgjengelig habitat for arter som fjellmyrløper og kvartbekkasin i det undersøkte området, og disse artene ble da heller ikke funnet. I følge Paul Aspholm (pers. medd.) hekker fjellmyrløper sør for 96-høgden, men dette området faller utenom undersøkelsesområdet. Områdets samlede observasjoner av fugl over flere år gir området nasjonal verdi.

3.8 Sørøya mellom Dønnesfjord og Sandøyfjord, Hammerfest og Hasvik

Figur 26

Området som er undersøkt ligger rundt Steinvatnet. Grunnet tett tåke og regn kan ikke inventeringene fra dette området regnes som fulldekkende. Dette gjelder spesielt for fugl. Vi har heller ikke gode oversiktsbilder fra området. Vi betrakter imidlertid er de innsamlede data tilstrekkelige til å gi oss et vurderingsgrunnlag for naturverdien på området. Vi har også fasett inn en del eldre data (fra 1999 og 2001) fra da Strann besøkte deler av området.

Figur 26. Oversiktskart over området mellom Dønnesfjord og Sandøyfjord med Fylkesmannens forslag til avgrensning.

3.8.1 Vegetasjon og flora

En god del botanisk feltarbeid har blitt foretatt på Sørøya (se for eksempel figur 11 i Alm 1991), men verneplanområdet ser ut til ikke å ha vært besøkt av botanikere tidligere. Vi kan ikke finne noen litteraturreferanser eller herbariebelegg fra myrene i det aktuelle området.

Myrene

De viktigste myrene ligger rundt Steinvatnet. Sør og sørøst for vannet ligger større områder dominert av flatmyrer. Disse myrene består egentlig av en mosaikk av en rekke mindre myrenheter som domineres av fattigmyr, stedvis finnes små områder med intermediære myrpartier. Tuemyr preger det meste av området og med fattigmyrvegetasjon, med fjellkrekling, torvull, dvergbjørk og molte som de vanligste artene.

På de flatere myrpartiene finnes fattig fastmattemyr med rundstarr-utforming (K3b), stedvis noe fattig mykmatte med høystarr-utforming (K4c) og høystarmyr med flaskestarr (L4a) eller nordlandsstarr-utforming (L4c). Rundt flere mindre dammer finnes fuktige mykmatter av intermediær karakter (L3). Her dominerer strengstarr, noe dystarr samt bukkeblad. Nord for Steinvatnet finnes noen områder med fattig sigemyr. Her er det botaniske artsinventaret lavt.

Vannvegetasjon

Vannvegetasjonen er artsfattig. Fjellpiggnopp er den eneste egentlige vannplanten som ble registrert i området. Ellers vokser bukkeblad og flaskestarr i vannkanten.

Oppsummering og verdivurdering

Områdene har lokal verdi med utgangspunkt i vegetasjon og myrtyper. Området er også preget av flere kraftlinjer som går gjennom sentrale deler av myrområdene sør for Steinvatnet.

3.8.2 Fauna

Området er særlig rikt på vannfugl. Mosaikken med flere større vann samt en rekke mindre vann og dammer gir gode hekkemuligheter for en rekke arter vannfugl. Særlig rik er området på lom, med flere par storlom og en titalls par smålom (**figur 27**). Dessuten hekker det stjørtand, sjøorra, havelle og toppand. Av gressendene var det flere par brunnakkke, krikkand og stokkand som ble påvist hekkende. I 2001 ble det påvist hekkende bergand i Steinvatnet og Djupvatnet.

I myrpartiene hekker arter som heilo, småspove, brushane, rødstilk, myrsnipe, enkeltbekkasin og svømmesnipe. Spurvefugl som heipiplerke, steinskvett, blåstrupe og lappspurv hekket jevnt fordelt over de mange myrområdene.

Oppsummering og verdivurdering

Den rike vannfuglfaunaen gir området landsdelsverdi. De mange rødlistartene som er påvist hekkende i området gir betydelige kvaliteter til området.

3.8.3 Samlet vurdering

Samlet vurderes området til å ha regional verdi. Det er særlig den rike vannfuglfaunaen som gir området verdi ettersom vegetasjonen er artsfattig og består utelukkende av vidt utbredte vegetasjonstyper.

Figur 27. Smålom hekket flere steder i områdene rundt Steinvatnet. Foto: Karl-Birger Strann ©.

3.9 Floan, Tverrelvdalen i Alta

Figur 28

3.9.1 Vegetasjon og flora

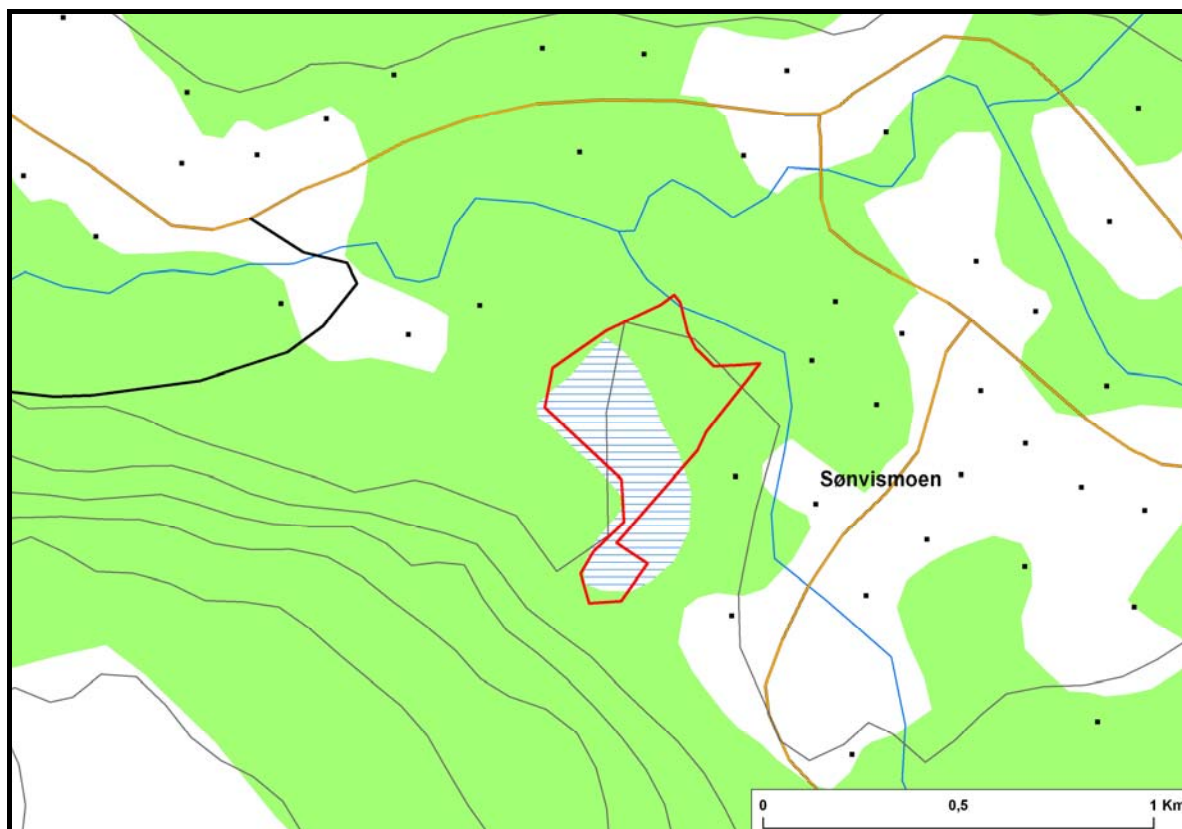
Området ble undersøkt av Vorren (1976). Fylkesmannen i Finnmark (1980, tabell 4) konkluderte at området utgår av verneplanen, fordi myra var blitt grøftet og brukt som dyrkningsjord. Det var likevel med i lista over områder som Fylkesmannen ønsket å få undersøkt i 2005. Årets undersøkelser bekrefter at myra er utsatt for omfattende grøfting og oppdyrking, deriblant med flere nylig etablerte grøfter (**figur 29**). Restene viser at myra har en ombrogen vegetasjon dominert av dvergbjørk, torvull, blokkebær og kvitlyng (ombrotrof tuemyr med dvergbjørkrusttorvmose-utforming, J2b, men med spredte furu, og dermed overganger mot tre-/skogbevokst ombrotrof myr). Finnmarkspors, molte, småtranebær og blåbær finnes spredt. Myra var trolig en konveks høymyr før den ble grøftet, og ville som intakt hatt verneverdi. Høgstaudeskog i utkanten har store innslag av skogsnelle, geitrams, gullris, skogrørkvein, skogtorkenebb, fugletelg. Tresjiktet utgjøres av bjørk, rogn og hegg. Floan er ikke tatt med i vedlegg 1.

3.9.2 Fauna

Myra har kun minimale verdier som hekkeområde for fugl.

3.9.3 Samlet vurdering

På grunn av de omfattende inngrepene er Floan uten verneverdi.

Figur 28. Oversiktskart over Floan med Fylkesmannens forslag til avgrensning.

Figur 29. Nylig anlagt grøft på Floan. Foto: Jarle W. Bjerke ©

3.10 Varangerbotnmyra, Nesseby

Figur 30

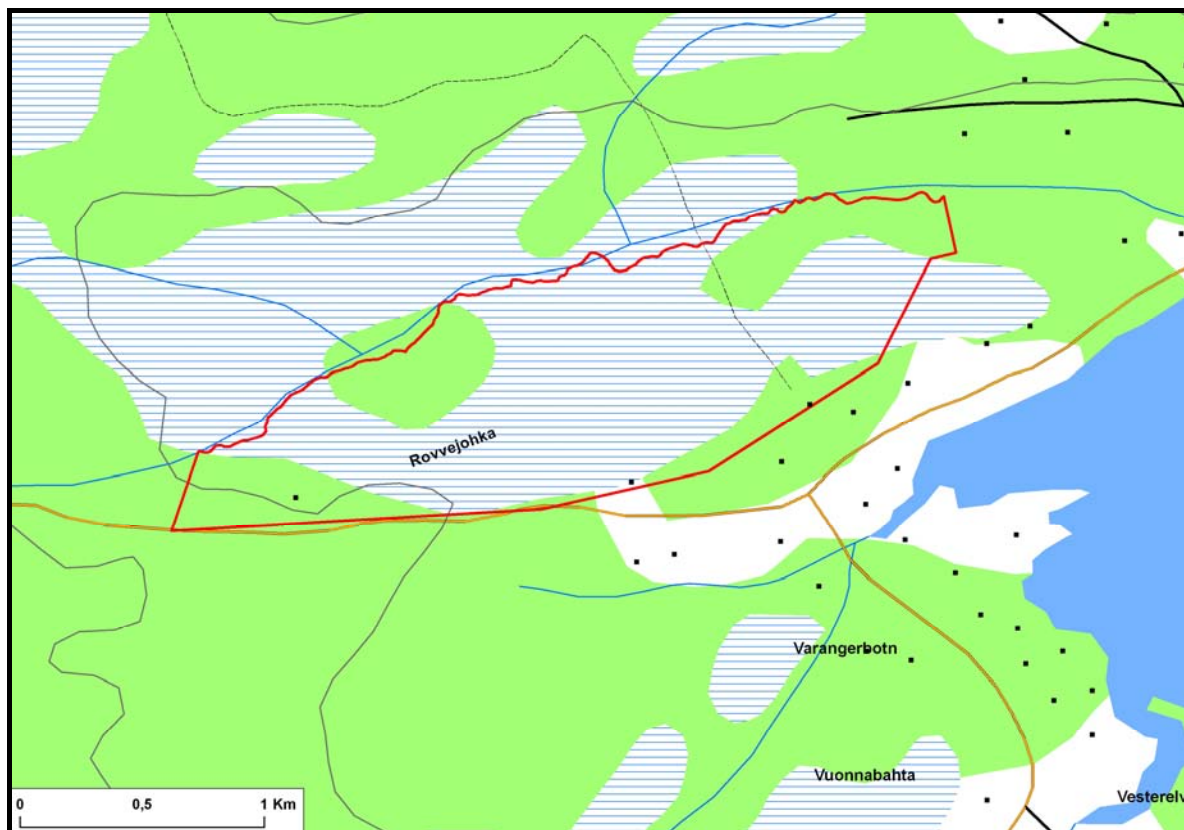
3.10.1 Vegetasjon og flora

Området er vurdert å være særlig verneverdig i landsdelssammenheng (Fylkesmannen i Finnmark 1980).

3.10.2 Fauna

Fuglefaunaen på myra var forholdsvis fattig. Her hekket kun spredte par av vanlig forekommende arter som heilo, småspove, rødstilk, grønntilk, brushane og vipe. Her hekket også noen få par rødnebbterne og ett til to par tyvjo og fire par fiskemåser. Av spurvefuglene dominerte heippiplerke, gulerle og sivspurv.

Med utgangspunkt i fuglefaunaen får området kun lokal verdi. Det er ingen arter eller forekomster som gir denne myra regional verdi.

Figur 30. Oversiktskart over Varangerbotnmyra med Fylkesmannens forslag til avgrensning.

3.10.3 Samlet vurdering

Argumentene for å vurdere området å være verneverdig på landsdelsnivå virker sterke (jfr. Fylkesmannen i Finnmark 1980). Den lave verdien for zoologi bør kanskje likevel trekke den samlede verdien noe ned. Vi betrakter derfor området å være av verneverdi på regionalt nivå.

3.11 Suoluvuobmi, Kautokeino

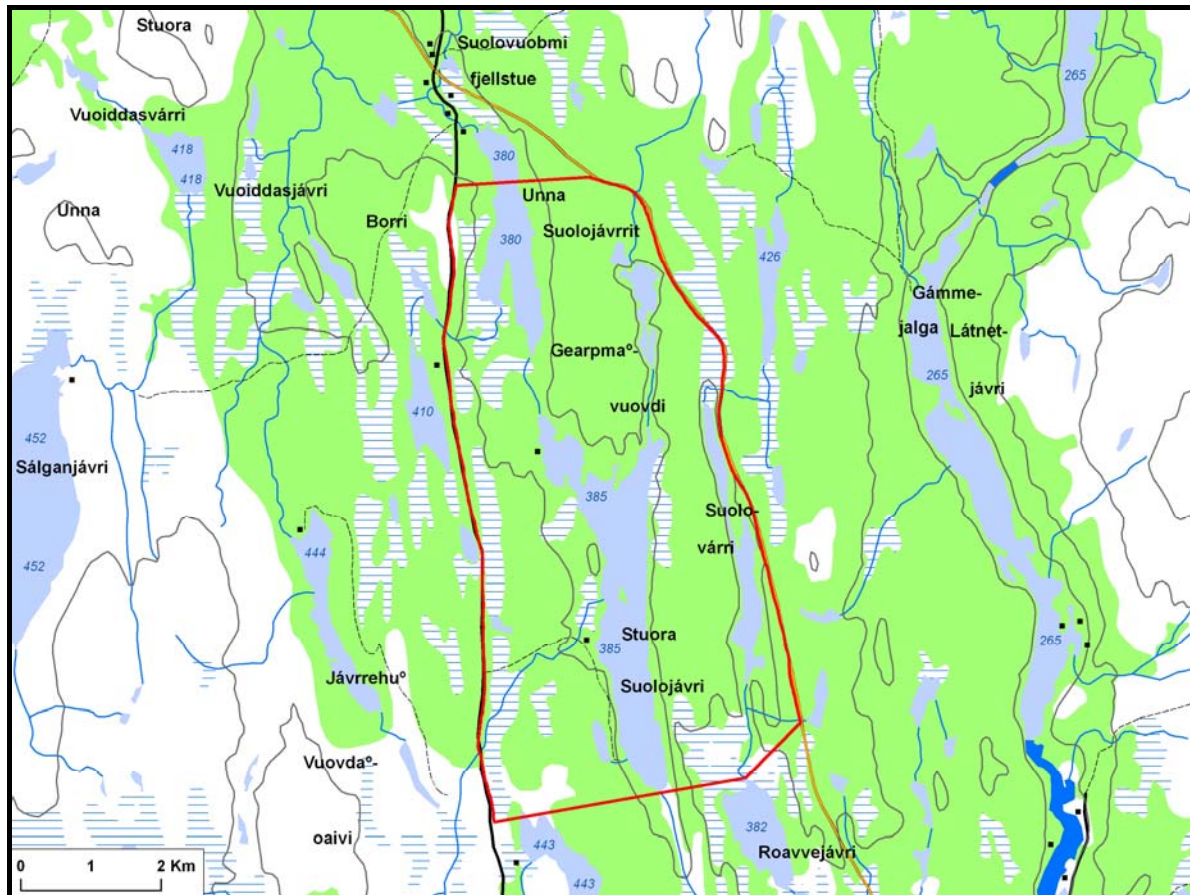
Figur 31

3.11.1 Vegetasjon og flora

Området er vurdert å være særlig verneverdig i landsdelsammenheng (Fylkesmannen i Finnmark 1980, se også Vorren 1976, 1979)

3.11.2 Fauna

Området ble undersøkt grundig med hensyn på fugl i 2001. Området preges av det store vannet Stuora Suolujávri. Her ligger det mange mindre øyer og holmer i vannet, noe som gir gode hekkemuligheter for arter som stor- og smålom samt dykkender som sjøorre, svartand og havelle. Disse artene er da også alle konstatert hekkende, om enn i noe lavere antall enn forventet. Det ble også påvist ett par sangsvaner, men uten at hekking ble påvist. Myrpartiene ved sørøstenden av vannet hadde en del hekkende vadefugl, mest vanlig var grønnstilk, gluttsnipe, småspove, brushane, svømmesnipe og myrsnipe.

Figur 31. Oversiktskart over Suolovuobmi med Fylkesmannens forslag til avgrensning.

Stedvis ble det observert enkeltpar med sotsniper og kvartbekkasin. Området er kupert med en rekke skogbevokste koller der spurvefugl dominerte. Arter som rødvingetrost, gråsisik, bjørkefink, rødstjert og steinskvett var mest tallrike her, mens arter som sivspurv og blåstrupe dominerte krattene i myrkantene.

Oppsummering fauna

Området er stort og variert i landskap og med middels tetthet av våtmarksfugl. Samlet gir dette området kun regional verdi som fugleområde.

3.11.3 Samlet vurdering

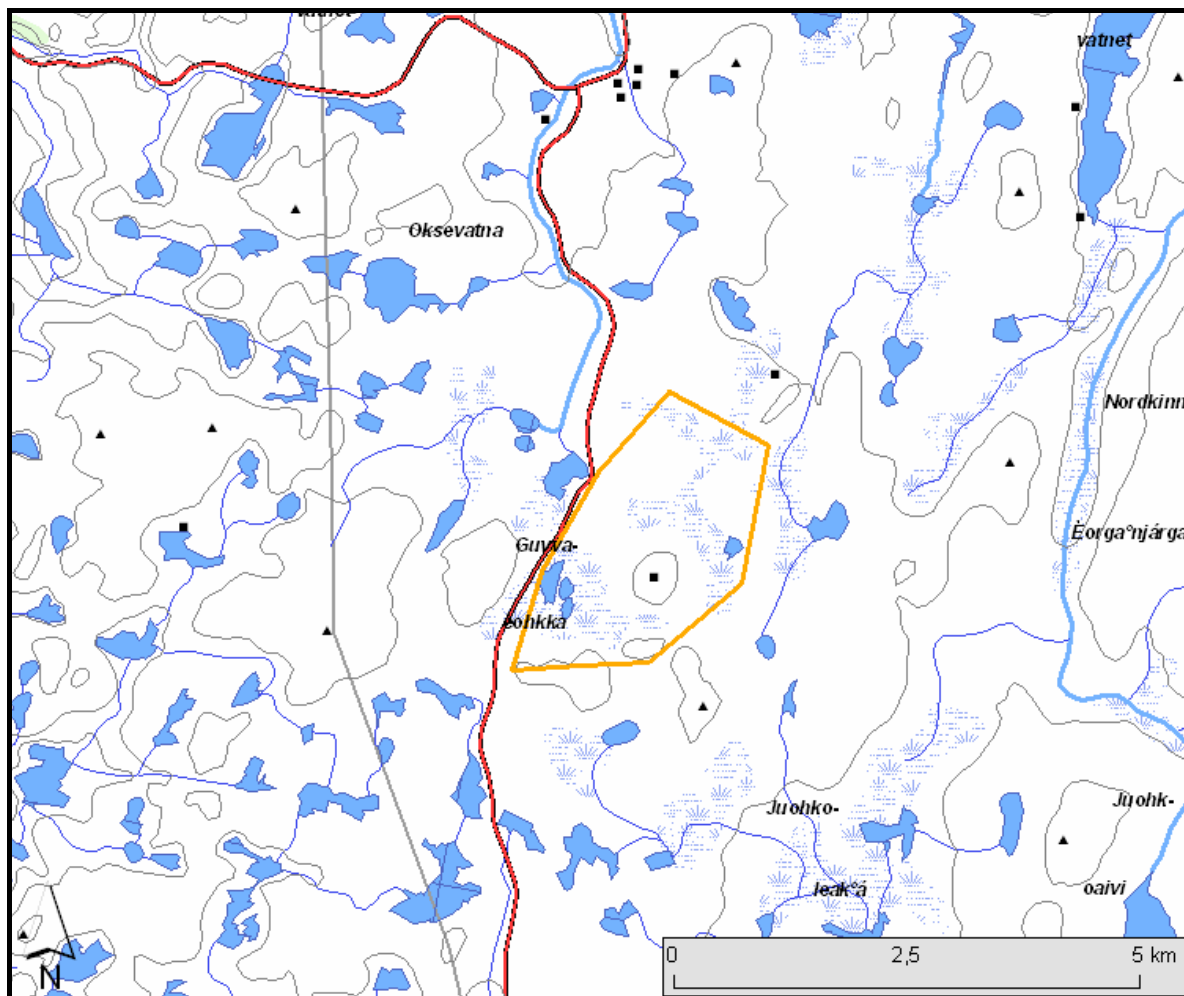
Området vurderes å ha regional verdi.

3.12 Guvvačohkka øst, Nordkynhalvøya, Gamvik

Figur 32

3.12.1 Vegetasjon og flora

Området er kartlagt av Kristensen (2004). Han uttrykte verneverdi som "xxx". Vi har snakket med Kristensen i oktober 2005 for å få større klarhet i hva tre kryss innebærer. Han argumenterer for at området har en verdi mellom landsdelsnivå og nasjonalt nivå (T. Kristensen, pers. medd.). Vår vurdering er imidlertid at verneverdien trolig ligger mellom lokalt og regionalt, bl.a. fordi området mangler sjeldne arter og at myrkompleksene representert i området er vidt utbredte.

Figur 32. Oversiktskart over Guvvačohkka øst med Fylkesmannens forslag til avgrensning.

3.12.2 Fauna

Dette området (figur 33) har en forholdsvis rik fauna dominert av vadefugl. Her hekker rundt 10 par dvergsniper (figur 34), fem par myrsniper, 5-10 par brushøns, fire par Temmincksnipe, 4-5 par heilo, to par småspover. Videre hekker det ett par smålom, tre par havelle, to par stjertand og to par krikkand. I bakkene rundt myra hekker det tre til fem par fjæreplytt som tar ungene ned i våtmarkene for å beite. Dessuten hekker det arter som tyvjo (to par), snøspurv (rundt 10 par) og steinskvett (rundt tre-fire par) i tilknytning til myra.

Oppsummering fauna

Området har en høy tetthet av hekkende våtmarksfugl og den samlede verdien for fugl ligger på landsdelsnivå. Hekkebestanden til dvergsniper ligger stabil fra år til år. Dette i stor kontrast til for eksempel Slettnes, der den årlige variasjonen er betydelig.

3.12.3 Samlet vurdering

Området vurderes til å være verneverdig på landsdelsnivå.

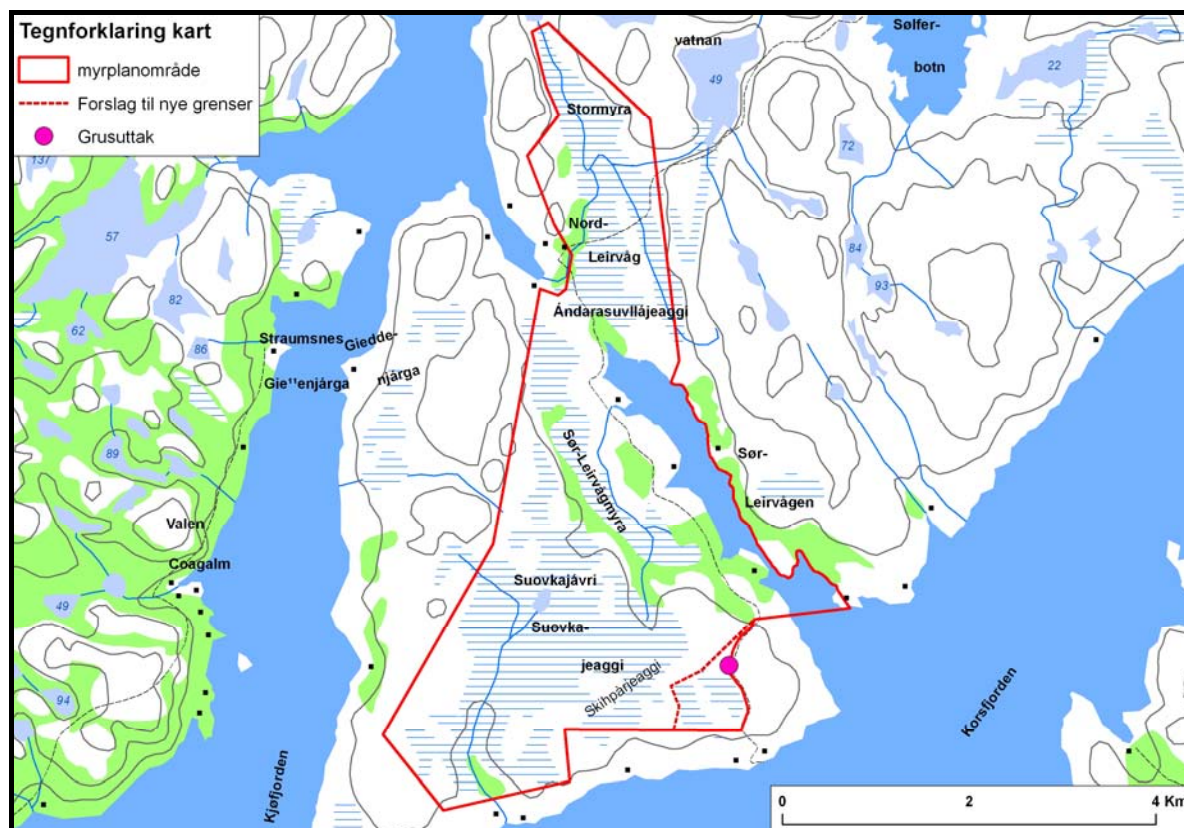
Figur 33. Parti fra Guvvačohkka øst. Foto: Karl-Birger Strann ©

Figur 34. Den sjeldne dvergsnipa hekker regelmessig i Guvvačohkka.
Foto: Karl-Birger Strann ©

3.13 Suovkajeaggi på Skogerøya, Sør-Varanger

Figur 35

Figur 35. Oversiktskart over undersøkelsesområdet på Skogerøya.

3.13.1 Vegetasjon og flora

Dette er også et område som er mangelfullt undersøkt av botanikere. Enkelte undersøkelser av vegetasjon og flora er foretatt på Skogerøya (se for eksempel Lyftingsmo 1965, Bråthen 1973, Alm 1991), men svært få registreringer er gjort innenfor selve verneplanområdet. Dransfeldt (1985) og Strann & Nilsen (1996) gir overfladiske vegetasjonsbeskrivelser av verneplanområdet. Området har også en del havstrandsarealer. Ørjan W. Jenssen hos Fylkesmannen spurte om vi kunne se nærmere på disse i forbindelse med myrbefaringene. Artslista inneholder derfor en del arter ikke registrert på myr. En del planter på kulturmark, samt i skog er også tatt med i artslista.

Myrkomplekser i lavlandet

Verneplanområdet består av tre store myrkomplekser. To av disse, Sør-Leirvågmyra og Stormyra (Ruoššavuonjeaggi/Stuorrajeaggi), ligger i hovedsak mellom 10 og 20 m o.h., og skiller seg fra Suovkajeaggi som ligger mest ovenfor tregrensa mellom 45 og 75 m o.h. (se nedenfor).

De grunne myrene i lavlandet viser sterke beitepreg. Det beitetolerante gresset sølvbunke er stedvis dominerende selv på myrflatene. Dette gjelder spesielt enkelte myrpartier mellom Ándarasuvllájeaggi og Stormyra. Myrene i dette området har svært liten helning og er å betrakte som flatmyrer. Strenger forekommer ikke eller er dårlig utvikla. Myrene er i stedet oppdelt i tuer og fastmatter. Fastmattene viser en viss variasjon. Marine sedimenter under myra influerer stedvis artssammensetninga. Vegetasjonstypen middelsrik fastmattemyr er vanlig der myra er grunn, for eksempel øst for Nord-Leirvåg. Arter som kjennetegner denne typen er jåblom, lauvtistel, fjellfrøstjerne, myrsaulauk, bjørnebrodd, svartopp og særbustarr. Høgstauder som mjørdurt, kvitbladtistel og ballblom forekommer også spredt. I slik myr fant vi også noen avvikende former av orkideen marihand, med svært rødlig stengler, dvs. at den har trekk som

peker mot lappmarihand (*D. lapponica*), en art som i Finnmark kun er kjent fra Alta (Alm 1992b, Lid & Lid 2005). Leppeform indikerer tilhørighet under skogmarihand og vår foreløpige bestemmelse går på at dette er snakk om en liten, sterkt pigmentert form av denne. Vi arbeider imidlertid videre for å få en sikrere bestemmelse av innsamlet materiale. Flekkmarihand vokser også i området, men mest på noe mindre rike myrer. En annen interessant plante på rikmyr er kjevlestarr, en art med få kjente lokaliteter i Finnmark (jfr. Hultén 1971, herbariadata TROM). I følge Fremstad (1998) kan kjevlestarr finnes på ekstremrike fastmattemyrer, men den er en såkalt tyngdepunktart, som også finnes i andre vegetasjonstyper. Det samme gjelder hårstarr.

De fuktigere myrpartiene med tykkere torv influeres mindre av skjellsandsedimentene. Stedvis er de fattige fastmattemyrer med rundstarr-utforming (K3b), stedvis intermediære fastmattemyrer (L2) med mye småbjørneskjegg, dvergjamne, sveltull og myrsnelle, mens de fuktigste partiene domineres av høystarrmyrer, enten med flaskestarr-trådstarr-utforming (L4a) eller med nordlandsstarr-utforming (L4c). Sistnevnte dominerer størsteparten av Stormyra.

Deler av Sør-Leirvågmyra (**figur 36**) har strengdannelse mellom fastmattene. Strengene domineres av finnmarkspors, dvergbjørk, blokkebær, fjellkrekling, torvull og molte.

Figur 36. Oversiktsbilde over Sør-Leirvågmyra. Bilde tatt fra høyde vest for Simonsensbukta. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Myrkomplekser ved og ovenfor tregrensa

Herunder omtales vegetasjonen på Suovkajeaggi, Skihpárjeaggi og noen mindre myrer på Sandmoen (Sáttoguoľbba). Disse er i all hovedsak lavalpine myrer som er flate eller svakt hellende. Torva er stedvis langt tykkere enn på de laveliggende myrene. Myrene har en viss strengdannelse (**figur 37**). Flarkene består flere steder av løsbunn eller mykmatter, spesielt i nærområdene til Suovkajávri. Duskull, strengstarr og myrsnelle er dominerende i de fuktigste flarkene, mens en anelse mindre fuktighet gir dominans av rundstarr, flaskestarr og trådstarr (fattig mykmatte/løsbunnmyr med høystarr-utforming, K4c). Store områder kan også tolkes

som høystarrmyr (L4), og skillet mellom disse to er svakt. Elvesnelle, bukkeblad, smalsoldogg og småbjørneskjegg er andre arter som sporadisk opptrer på eller ved mykmattene. På et lite område i sørenden av Skihpárjeaggi ble det registrert løsbunn med nykkesiv, en art som på Skogerøya er nær sin nordgrense (jfr. Hultén 1971, Lid & Lid 2005). Noen få mykmattepartier har dominans av snøull.

Strengene og tuene domineres av de samme artene som på tuer og strenger nedenfor skog-grensa (se ovenfor).

Spredte partier, da spesielt i svakt hellende terreng i østenden av Suovkajeaggi og Skihpárjeaggi, har også grunne fastmatter med rikmyrsindikatorer, for eksempel særbustarr, sveltull, bjørnebrodd, engsnelle, svartopp og gullmose, men uten noen mindre vanlige arter.

Myrene på Sandmoen er grunne fastmattemyrer dominert av småbjørneskjegg, rusttorvmose og rundstarr i de fuktigste partiene. I pytter vokser pyttlav (*Siphula ceratites*), snøskjerpe, og trådstarr.

Figur 37. Skihpárjeaggi sett fra sørvest. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Sump

Skogkledd sump (bjørk-viersumpskog med svartvier-grønnvierutforming, E3b) finnes flere steder i området, for eksempel langs bekkene som krysser Sør-Leirvågmyra. Kolavier (en underart i svartvierkomplekset) er tallrik. Enkelte sumper domineres av sølvvier og grønnvier uten velutviklet tresjikt (gråvier-utforming, E3c). Feltsjiktet varierer fra å være dominert av gramini-der til å ha høyere andel høgstauder og urter. Vanlige arter er nordlandsstarr, flaskestarr, smårøyrkvein, skogrøyrkvein, sølvbunke, marigras, fjelltimotei, trådsiv, sumpstjerneblom, bekkeblom, mjødurt, myrhatt, vendelrot, myrmaure, stor myrfiol, fjellminneblom, myrsnelle, og einer.

I beitepreget sumpskog ved Simonsensbukta ble det samlet inn et gress som var vanskelig å bestemme. Den er foreløpig bestemt til bladfaks, en art som er svært sjelden i Finnmark, men som er under rask spredning (Hultén 1971, Lid & Lid 2005). Bladfaks i Sør-Varanger er trolig av polemochor opprinnelse, dvs. at den er innført av tyske tropper under andre verdenskrig (K.-D. Vorren, pers. medd.).

Sig

Spesielt i bakkene mellom Suovkajeaggi og Sør-Leirvågmyra finnes spredte sig (N3), med flere noe basekrevende arter, for eksempel småbjørneskjegg, sveltull, dvergjamne, tranestarr, særbustarr, lauvtistel, svarttopp, jåblom og ballblom.

Vannvegetasjon

I området finnes svært få vatn, og relativt få elver og bekker. Få vannplanter ble registrert. Suovkajávri så ut til å mangle karplantevegetasjon. I elva som renner ut av vatnet ble imidlertid hesterumpe og fjellpiggnopp registrert. Sistnevnte ble også registrert i noen lavereliggende bekker.

Havstrand

Sør-Leirvågen er en poll. Brakkvannspoller er en prioritert naturtype (Direktoratet for naturforvaltning 1999a). Sør-Leirvågen er avsnøret, men store mengder saltvann skylles inn med tidevannet. Samtidig er tilførselen av ferskvann beskjeden, slik at vannet i vågen er sannsynligvis litt for salt til å kunne betraktes som brakkvann, for utenom i begrensede partier nær bekketløpene. Leirete strandenger er sterkt nedbeitet av rein og stedvis med store innslag av engkransmose (*Rhytidiadelphus squarrosus*). Strandengene kjennetegnes av nordlandsstarr langs bekkene, deretter slåttestarr, og nederst vrangsaltgras og vanleg teppesaltgras ispedd en del raudsvingel og krypkvein. Havstrandsurter som fjøresaulauk, strandkjempe, eskimomure, strandkjeks, strandarve og saltsiv er også vanlige. Silkenellik, ishavsmelde og fjøresøte står mer spredd. De vanligste vegetasjonstypene er teppesaltgraseng (U4b), øvre salteng med ulike utforminger (U5), samt salin og brakk forstrand/panne med saulaukutforming (U3e). Ingen sjeldne arter eller vegetasjonstyper ble registrert. Paul Aspholm (pers. medd.) har imidlertid blitt fortalt at enkelte sjeldne planter har blitt funnet ved Sør-Leirvågen av lokale planteinteresserte, men Aspholm kunne ikke huske hvem og hvilke planter det var snakk om. Kun deler av vågen ble undersøkt av oss, og det kan hende andre deler er av større botanisk interesse.

Andre interessante forekomster

Storveronika ble registrert i brakklagt åker dominert av sølvbunke. Moskusurt ble samlet på kjerrevei som går langs vestsida av Sør-Leirvågen. Den vokser der sammen med bl.a. jåblom, smånever (*Peltigera didactyla*), bleiksøte og harerug. Moskusurt er sjelden i Øst-Finnmark (Bråthen 1973, Lid & Lid 2005). Reinstarr ble registrert på en lokalitet ved Skipháreaggi der den vokser i sprekk i berg. Arten er ikke så vanlig i Sør-Varanger, men er kjent fra Skogerøya tidligere (Bråthen 1973). På gamle gjerdestokker på myr ved Nord-Leirvåg vokser bl.a. kulekivistlav (*Hypogymnia tubulosa*) og knappenålslaven *Cyphelium tigillare*. De er begge nær sin nordgrense på Skogerøya, og har få funn i Finnmark. Et fåtall velutviklede ospenholt finnes innenfor verneplanområdet. På osp ved Makkbukta vokser vanlig messinglav (*Xanthoria parietina*). Arten er vanlig på strandberg langs hele kysten (Lindblom m. fl. 2005), men er langt mer sjelden som epifytt (treboende).

Oppsummering og verdivurdering

Myrene på Skogerøya er i ei mellomstilling mellom de alpine, mindre kontinentale typene, og de mer boreale, kontinentale typene. I kystområdet langs Varangerfjorden finnes få eller ingen andre myrområder av slik størrelse som de på Skogerøya. Selve myrene har mindre spor av menneskelige inngrep. En del svake kjørespor, samt gammelt skrap finnes spredd. Den indirekte innvirkninga er større. Husdyr har brukt og rein bruker fortsatt myrene som utmarksbeiter. Spesielt myrene rundt Nord-Leirvågen bærer preg av beite ved at flere kulturspredte arter har

etablert seg på myrene, og da spesielt sølvbunke. Ingen spesielt sjeldne arter er funnet i tilknytning til myrområdene og heller ikke i andre naturtyper.

Området vurderes å være av lokal verdi.

På Sandmoen i sørøstlig del av verneplanområdet finnes et grusuttak som ser ut til å falle innenfor området slik Fylkesmannens forslag til avgrensning er tegnet. Dette bør holdes utenfor. Sandmoen generelt er av liten botanisk interesse, og det kan være et alternativ å strekke grensa langs lynchheiene som skiller Skihpárjeaggi og Sandmoen (**figur 35**).

3.13.2 Fauna

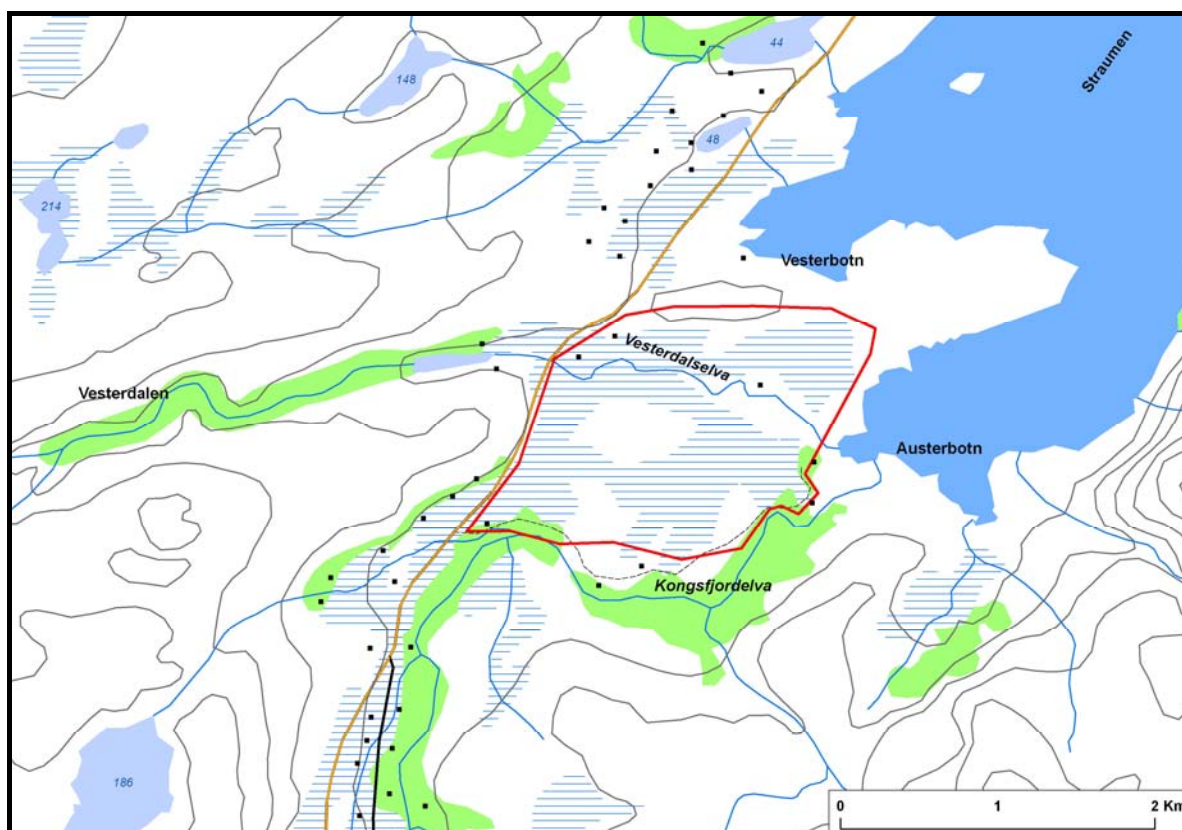
Området vurderes som regionalt verneverdig, men det finnes også hekkende våtmarksfugl som heller mot høyere verneverdi (Strann & Nilsen 1996).

3.13.3 Samlet vurdering

Samlet vurderes området å være av regional verdi, ettersom det finnes zoologiske verdier som bør vektlegges.

3.14 Stormyra i Straumen, Berlevåg

Figur 38

Figur 38. Oversiktskart over Stormyra i Straumen.

3.14.1 Vegetasjon og flora

Det er gjort en del innsamlinger av planter fra Kongsfjorddalen, men den eneste botanikeren som vi vet som med sikkerhet har samlet innenfor verneplanområdet er Torbjørn Alm. Han har gjort et fåtall innsamlinger i nærheten av det sirkelrunde tjørnet uten navn på 19 m o.h. i den sørvestlige delen av området. Derifra har han samlet rundstarr og fjellkråkefot (herbariedata TROM).

Flatmyrer

Stormyra har svak helning (ca. 15 m fall over ca. 1 km) og kan betraktes som ei flatmyr (**figur 39**). Den domineres av fattigmyrvegetasjon. Strengdannelsen er marginal. Tuer er imidlertid tallrike. Fattig fastmattemyr med rundstarr-utforming (K3b), fattig mykmatte med høystarr-utforming (K4c) og høystarmyr med flaskestarr (L4a) eller nordlandsstarr-utforming (L4c) er de rådende vegetasjonstypene. Fuktige mykmatter er intermediære (L3) og er karakterisert av dystarr, strengstarr og bukkeblad.

Tuene er i all hovedsak ombrotrofe tuemyrer (J2) med dominans av dvergbjørk, kvitlyng, fjellkrekling, rundsoldogg, torvull og molte.

I nedre, østlig del av Stormyra nord for Kongsfjordelva finnes noen partier med mer næringskrevende vegetasjon karakterisert av myrtevier, myrsaulauk, særbustarr, stor myrfiol, fjellfrøstjerne, bjørnebrodd, lauvtistel, hårstarr, grønkurle og flekkmarihand. I dette området veller trolig sigevann opp som har vært i kontakt med marine sedimenter. Dette partiet passer best inn under vegetasjonstypen krattbevakst rikmyr med myrtevier-utforming (M1b).

Figur 39. Oversiktsbilde av nordre del av Stormyra med parti av Vesterdalselva i høyre bildekant. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Sump

Langs Vesterdalselva og i områdets sørvestre utkant ved Kongsfjordelva finnes en del sumpskog, hovedsakelig med gråvier-utforming (E3c). Grønvier danner høye, delvis ugjennomtrengelige kratt. Høgstaudevegetasjonen er velutviklet. Nyserot er tallrik, spesielt i øvre del. Andre registrerte urter og graminider er enghumleblom, stormarimjelle, fjellkvann, elvesnelle, bekkeblom, geitrams, turt, hundekjeks, skogstjerneblom, sølvbunke, skogstorkenebb, kvitbladtistel, skrubbær, mjørdurt, tranestarr og myrfiol.

Vann- og elvevegetasjon

De få tjørnene og torvhullene i området har en sparsommelig karplanteflora. Småblærerot, fjellpiggnopp og hesterumpe ble funnet spredt.

I utløpet av Vesterdalselva i østre ytterkant av verneplanområdet vokser en del havstrandsplanter opp langs elvebredden, deriblant skjørbuksurt, strandskolm, strandrug og strandkjeks. Her blandes de med arter som ikke er havstrandsplanter, for eksempel polarkarse, finnskjegg, fjellgulaks, seterrapp, fjelltimotei og nyserot.

Oppsummering og verdivurdering

Langs kysten av Finnmark finnes få store myrarealer. Av den grunn kan intakte, store myrer i dette området ha botaniske verneinteresser selv om enkeltartene og vegetasjonstypene som finnes på myra ikke er sjeldne. Dette kan være tilfellet for Stormyra. Bortsett fra kanskje nyserot, er området uten regionalt sjeldne arter. Området har imidlertid noen av de nordligste forekomstene av enkelte stauder og graminider som ikke trives nord for eller ovenfor tregrensa. Dette bør vektlegges ved verdivurdering.

Andre undersøkelser fra Varangerhalvøya kan imidlertid tyde på at de verdiene som finnes på Stormyra, også finnes andre steder i området. Det kan for eksempel se ut som Varangerhalvøya nasjonalpark vil gi vern til tilsvarende myrområder (jfr. Alm & Iversen 1998, Karlsen 2003), og tilsvarende vegetasjon er også delvis innlemmet i naturreservatene nordøst på Varangerhalvøya. Med kjennskap til myrer andre steder på Varangerhalvøya, betrakter vi Stormyra til ikke å ha en særegen flora. Det mest spesielle med Stormyra er størrelsen. Vi vurderer området til å være av lokal verdi.

3.14.2 Fauna

Området hadde en middels rik fuglefauna. Det ble påvist hekkende en rekke arter som storlom, myrsnipe, heilo, lappspove, småspove, svømmesnipe og tyvjo. Dessuten hekket det mange par med fiskemåse og arter som heipiplerke, steinskvett, lappspurv og lappiplerke ble alle påvist hekkende. I kantsonene mot vierkratt hekket arter som gråtrost, rødvingetrost, løvsanger og gråsisik.

Vurdering fauna

Fuglefaunaen er kun av lokal verdi. Vi trekker likevel fram hekking av lappspove, som normalt er en innlandsfugl.

3.14.3 Samlet vurdering

Området vurderes til å ha lokal verdi.

3.15 Storvikmyra, Rolvsøya, Måsøy

Figur 40

3.15.1 Vegetasjon og flora

Rolvsøya er relativt godt undersøkt av botanikere. Det viktigste bidraget ble publisert i en egen artikkel (Bråthen & Alm 1993). Bråthen & Alm (1993) undersøkte også områder som er innenfor verneplanområdet, men relativt få registreringer ble gjort på myr og våtmark. I tillegg omtalte de tidligere undersøkelser fra øya. Torbjørn Alm har også botanisert på Rolvsøya i 2001 (herbariedata TROM). En begrenset del av verneplanområdet ble også omtalt av Vorren (1976, 1979) og Fylkesmannen i Finnmark (1980). Navnet *Storvikmyra* finnes ikke på Statens kartverks sine siste versjoner av kartbladene 1936 I og 1936 IV. Den største myra i verneplanområdet kalles *Stormyra*, men denne var ikke innlemmet i forslaget fremmet av Fylkesmannen i Finnmark (1980). Beskrivelsen hos Fylkesmannen i Finnmark (1980) refererer etter all sannsynlighet til Stormyra, og ikke til myrene ved siden av gården Storvik i Valsfjorden. Med andre ord, det er ikke samsvar mellom tekst og kart i deres omtale av Rolvsøya. Det er mulig at navnet på det eventuelle verneområdet bør revurderes.

Figur 40. Oversiktskart over undersøkelsesområdet på Rølvseya med våre forslag til endringer av verneplangrenser.

Høymyr

Stormyra på eidet mellom Valfjordbotn og Nordhamna (**figur 37**) er spesiell. Den har store flater med ombrogen vegetasjon i sentrum av myra. Myra har en viss hvelving, dog ikke like tydelig hvelving som oseaniske høymyrer lenger sør i landet. Høyeste punkt på myra er omtrent 9 m o.h., mens laveste punkt er på omtrent 3 m o.h. Avstanden mellom høyest og laveste punkt er 1100 m, så det er snakk om ei ganske svak hvelving. Stormyra kan like fullt betraktes som en nordlig utpost av oseaniske høymyrer, som er vanlige nord til midt-Troms og nordre Nordland, men som er marginale og sjeldne lenger nord. Vorren (1979) mente at Stormyra trolig er av internasjonal interesse, men siden han selv ikke hadde vært på Rølvseya, førte han den foreløpig opp i gruppa av myrer som er verneverdige i landsdelssammenheng. Myra er uten velutviklede ringformete høljestrukturer med åpent vann. Grunne, vegetasjonsdekte høljer finnes kun sporadisk. Fugletuer er tallrike i sentrum av myra, og det er mulig at næring fra fugleavføring har bidratt til en viss grad med å bygge opp torvdekket i sentrum. På fugletuene finnes en del planter som generelt ikke er knyttet til myr, for eksempel knopparve, strandsmelle, setersyre, ryllik og sauesvingel. De ombrogene partiene er tuete og er dominert av torvull, molte, fjellkrekling, og kvitlyng. I de grunne høljerne vokser mye duskull, myrhatt og flaskestarr. Dystarr står spredt. Høljerne er med andre ord relativt næringsfattige. Et mindre område har imidlertid dominans av nordlandsstarr med bl.a. småbjørneskjegg og fjellfrøstjerne i kanten. Utkanten av Stormyra har en del grunne, tørre myrpartier som viser overganger mot hei.

Figur 41. Oversiktsbilde av Stormyra på Rolvsøya sett fra nordøst. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Flatmyr og sump

Stormyra henger sammen med myrpartier rundt Sandfjordvatnet (figur 42), men disse er blitt delvis atskilt på grunn av veien mellom Gunnarnes og Tufjord. Myrene rundt vannet er mer eller mindre flate. Det samme gjelder et middels stort myrområde rundt Solumvatnet omtrent 1 km sørvest for Sandfjordvatnet, samt for myrene rundt vatnet uten navn på 32 m o.h. enda 1 km lenger sørvestover. På sistnevnte myr finnes en del dype groper etter uttak av torv. Flatmyrene er noe influert av grunnvann. De er i stor grad høystarrmyrer dominert av flaskestarr, med mye innslag av kvitlyng, småtranebær, småbjørneskjegg og dvergbjørk. Mykmattene består mest av duskull, dystarr og myrhatt, men spredte innslag av smalsoldogg.

Spesielt rundt Sandfjordvatnet finnes en del sumpvegetasjon. Vannet er omkranset av flere belter med sumpet vegetasjon. Flaskestarr, duskull og elvesnelle danner hvert sitt belte utover i vannet (elvesnelle-starr-sump, O3). Samme type vegetasjon finnes også i noen av de andre vannene.

Bakkemyr og sig

I søndre del av verneplanområdet finnes en del fuktige partier i hellende terreng. Disse har en viss tilførsel av næringsrikt sigevann. De aller fleste av disse tolkes som sig (N3), mens i alle fall et lite myrparti kan sies å være ei bakkemyr kjennetegnet som krattbevokst rikmyr med myrtevier-utforming (M1b), eventuelt som middelsrik fastmattemyr (M2) der myrtevier ikke vokser. Karakterarter er myrtevier, særbustarr, gulstarr, hårstarr, slirestarr, fjellfrøstjerne, bjørnebrodd, myrsaulauk, gullris, svartopp, lauvtistel, fjellfiol og dvergjamne. Noen av de samme artene finnes også langs sig, og der finnes også større urter og graminider som tranestarr, kvitbladtistel, ballblom, skogstorkenebb, kjeldemarikåpe, turt og fjellminneblom. Noen mindre fastmatter er nærmest totalt dominert av småbjørneskjegg.

Vann- og bekkekantvegetasjon

Vatnene i området har en beskjeden vegetasjon. Bråthen & Alm (1993) rapporterte følgende vannplanter fra området: tusenblad (Stoppelfjordvatna), hesterumpe (Stoppelfjordvatna), småvasshår (med forbehold pga. lite materiale, bekk ved Valfjordbotn), rusttjørnaks (med forbehold pga. lite materiale, Stoppelfjordvatna), trådtjørnaks (Stoppelfjordvatna), nøkketjørnaks (Stoppelfjordvatna), fjellpiggnopp (flere lokaliteter), vassreverumpe (tjorn på Stormyra). Våre undersøkelser bidro ikke med ytterlige registreringer av vannplanter.

Bekkene som omkranser Stormyra har en artsrik vegetasjon på vollene. Sølvbunke er til dels dominant, men dette forhindrer ikke at antall busker, stauder, urter og graminider er høyt. Vi registrerte bl.a. vendelrot, sibirgraslauk, kjeldemarikåpe, skogstjerne, grønvier, sølvvier, lappvier, ullvier, bleikvier, ballblom, myrfiol, fjelltimotei, hårfrytle, seterfrytle, geitrams, korallrot (ny for Rolvsøya), fuglevikke, finnmarkssiv, flekkmarihand og kjeldeurt. Selve bekkefarene har til dels tette bestander av elvesnelle, bekkeblom og bukkeblad.

Annen interessant vegetasjon

Fylkesmannen har i forhold til sitt opprinnelige forslag valgt å utvide området sørover slik at botnen av Stoppelfjorden blir innlemmet i verneplanområdet. Området sør for Stoppelfjordvatna har ingen myrer eller våtmarker. Området har imidlertid en artsrik flora på sanddyner, bl.a. med en av verdens nordligste kjente forekomster av raudflangre.

Figur 42. Oversiktsbilde mot Sandfjordvatnet og Valfjordbotn sett fra bilveien. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Figur 43. Sanddyneheier mellom Stormyra og Nordhamna. Foto: Jarle W. Bjerke ©

Tilsvarende sanddyneheier, riktignok uten raudflangre, finnes også mellom Stormyra og Nordhamna, utenfor verneplanforslaget (figur 43).

Heiene i området har også en noe artsrik flora, med bl.a. mye reinrose, og fjellsmelle, ispedd en del fjellkvitkurle, grønkurle, rukkevier og flekkmure. Heiene er for øvrig rike på tykk lavvegetasjon, en indikasjon på at området ikke har blitt beitet av rein på uminnelige tider. Selv om disse lavene er vidt utbredte, er det nå ikke like vanlig å møte på så uforstyrrede lavmatter. Et slikt område bør holdes fri for rein, slik at man har referanseområder som viser hvordan et ubeita lavdekke kan se ut.

I sørenden av øvre Stoppelfjordvatn finnes ei lomme med høgvekst bjørkeskog med en del bregner i skogbunnen, dvs. taggbregne, hengjeveng, skogburkne, sauetelg og fugletelg.

Sammendrag og verdivurdering

Verneplanområdet har en del kvaliteter som hever naturverdien. Viktigst er Stormyra med sin hvelving og ombrotrofe vegetasjon. Basert bl.a. på de føringene for verdivurdering av høymyrer gitt av Direktoratet for naturforvaltning (1999a) og Moen m. fl. (2001), vurderer vi Stormyra til å være viktig, men ikke svært viktig. Dens nordlige posisjon taler for høy verdisetting, men dens noe manglende hvelving reduserer verdisetting. Området vurderes derfor å være av særlig verdi på landsdelsnivå, uavhengig av om andre vegetasjonstyper enn myr og våtmarker taes med i vurderinga.

3.15.2 Fauna

Området er særlig rikt på hekkende fugl med en rekke rødlistearter og andre arter med høy viltvekt. Det er særlig verdt å framheve hekking av både stor- og smålom, stjertand, lappspove og hettemåse.

Dette området har fylkets eneste stabile hekkekoloni av hettemåse så langt ute på kysten. Her finnes også en rik hekkebestand av vadefugl med store tettheter av arter som steinvender, sandlo, småspove, enkeltbekkasin samt flere mindre kolonier med rødnebbterner. Dette området har hatt hekkende svarthalespove i mange år, men arten ble ikke påvist under besøket i 2005.

Verdivurdering

For fugl har området regional verdi.

3.15.3 Samlet vurdering

Området vurderes til å ha verdi på landsdelsnivå.

Siden sanddynene i Stoppelfjorden er tatt med, bør Fylkesmannen også vurdere å ta med tilsvarende sanddyner nord for Stormyra. I dette området kan verneplangrense følge høyspentledninga.

Videre viste det seg at fjøresonen i Valfjordbotn var fuglerik. Dette skyldes at området er et viktig beiteområde for flere av fugleartene som hekker inne i selve utredningsområdet. Studier NINA har gjennomført på Slettnes i Gamvik har vist at slike fjærområder er viktige beiteområder i perioder med surt og kaldt vær (Strann 1996). I slike perioder vil ikke tilstrekkelige mengder med insekter klekkes på land, og fjøresonen fungerer som et viktig supplement for matsøk i slike perioder. Vegetasjonen i Valfjordbotn er imidlertid ikke godt undersøkt, men et fåtall registreringer er gjort der (se Bråthen & Alm 1993). Siden Fylkesmannen vurderer å innlemme andre naturtyper enn bare myr og våtmarker i dette verneområdet, bør det derfor i tillegg vurderes om indre deler av Valfjordbotn også skal innlemmes. Vestgrense kan eventuelt gå fra neset på sørsiden av botnen (UTM LU 914 785) og mot grendehuset på andre sida av botnen.

3.16 Hasfjordbotn, Sørøya, Hasvik

Figur 44

3.16.1 Vegetasjon og flora

Området er vurdert å være særlig verneverdig i landsdelssammenheng (Fylkesmannen i Finnmark 1980; se også Vorren 1976, 1979).

3.16.2 Fauna

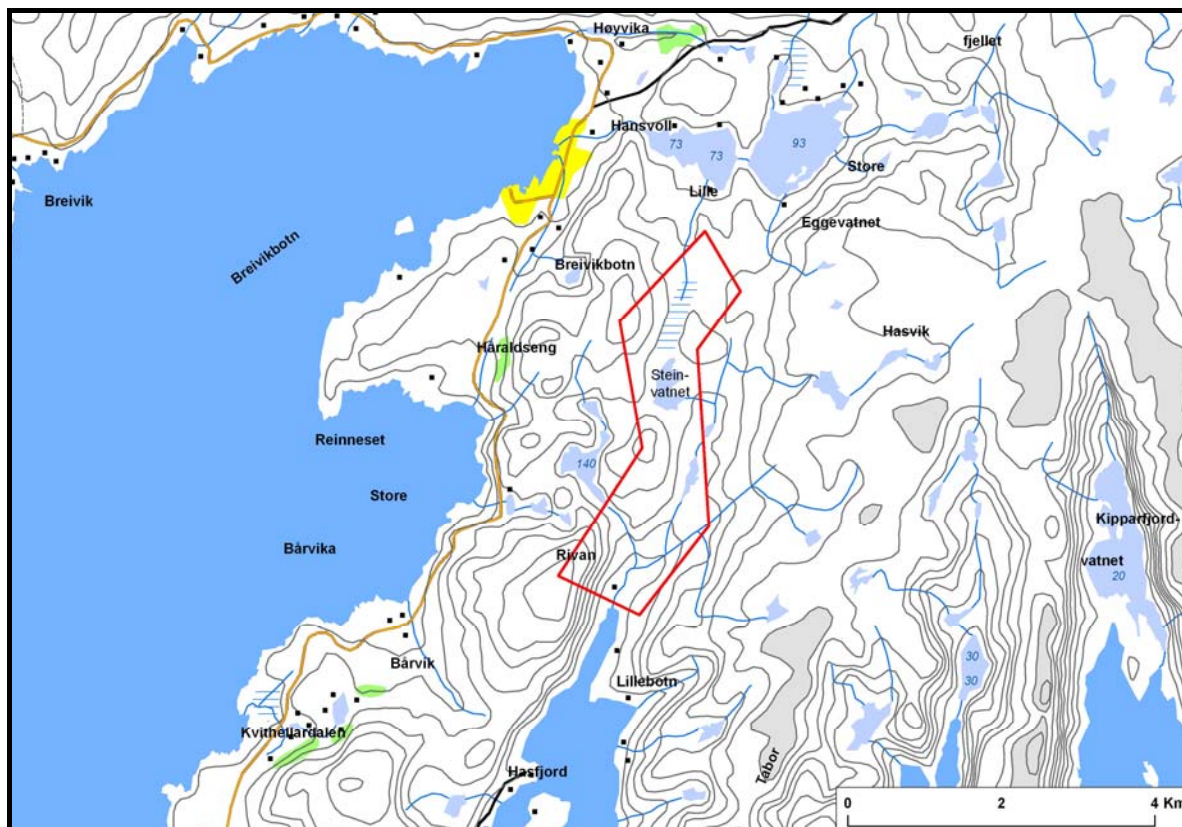
Området var relativt fattig på fugl med lave tettheter. Likevel ble det påvist hekkende flere rødlistearter. I Steinvatnet ble det påvist hekkende storlom, havelle og sjørørre. Dessuten hekket det noen par rødnebbterner og fiskemåser på holmene i vannet. I selve myrene nord for Steinvatnet hekket det rødstilk (9 par) og mange par enkeltbekkasin. Dessuten ble det påvist to par småspover og fire par heilo. Blant spurvefuglene var heipiplerke og steinskvett de vanligste artene, mens sivspurv og blåstrupe ble påvist syngende to steder.

Verdivurdering

Faunistisk synes området å være kun av lokal verdi med hensyn på fuglelivet. Lave antall og lave tettheter medvirker til dette.

3.16.3 Samlet vurdering

Området vurderes til å ha regional verdi.

Figur 44. Oversiktskart over undersøkelingsområdet i Hasfjordbotn.

3.17 Sennalandet, Alta og Kvalsund

Figur 45

3.17.1 Vegetasjon og flora

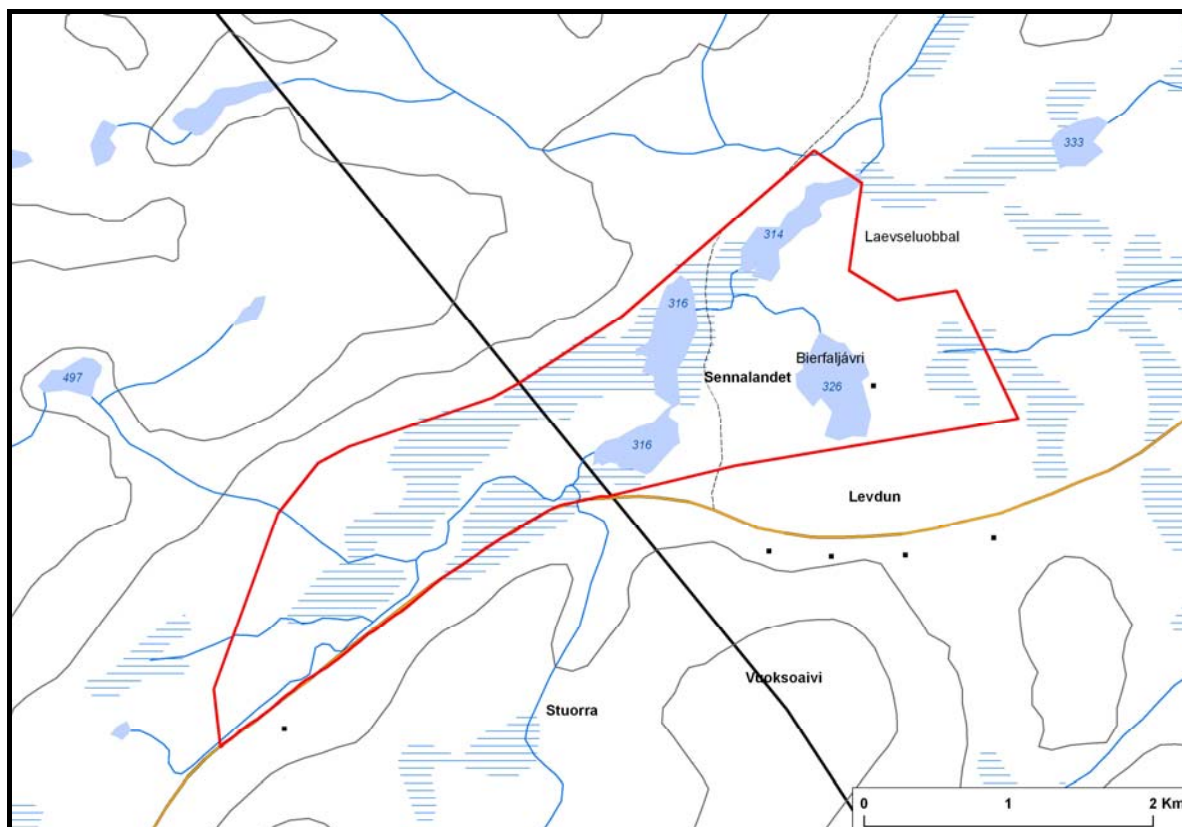
Området er vurdert å være særlig verneverdig i landsdelssammenheng (Fylkesmannen i Finnmark 1980; se også Vorren 1976, 1979).

3.17.2 Fauna

Området er rikt på våtmarksfugl. I Sennalandsvatna (**figur 46**) hekker det ender som krikkand (min 7 par), brunnakke (11 par), stokkand (5 par), toppand (7 par), smålom (1 par), 2 par rødnebbterner. I de tilstøtende myrområdene hekket det minimum 11 par grønnstilk, 9 par rødstilk, 10 par enkeltbekkasin, 5 par myrsnipen, 7 par svømmesnipen, 15 par brushøns, 3 par heilo og ett par fjelljo. Dessuten ble det observert par av stjørtand og sjørørre, uten at hekking ble påvist. I 1997 ble det påvist hekking av stjørtand her, noe som sannsynliggjør at arten hekker i dette området.

På Bierfaljåvri (**figur 47**) hekket sangsvane, hunnen ruget på egg. Det hekket også flere par grønnstilk, ett par rødstilk og flere par enkeltbekkasin i tilstøtende grassmyrer.

I Leavššeluoppal hekket ett par storlom, to par toppender og fire par krikkender.

Figur 45. Oversiktskart over Sennalandet.

Sennalandsvatna fungerer som viktige myteområder for ender fra store deler av den vestlige delen av Sennalandet. Mer enn 200 individ av en rekke ulike arter andefugl er observert mytende her i juli i 2002 og 2003. I hele området hekker en rekke arter spurvefugl. Særlig tallrike er disse i krattene langs bekker og elver samt langs deler av vannene. Her hekker arter som sivsanger, gulerle, linerle, lappspurv, heippiplerke, lappiplerke, løvsanger, rødvingetrost, gråtrost, gråsisik, polarsisik og sivspurv.

Verdivurdering

Områdets funksjon både som hekke- og myteområde for en rekke arter vannfugl inkludert flere rødlistearter gir området en verdi på nasjonalt nivå.

3.17.3 Samlet vurdering

Områdets samlede verdi er nasjonal.

*Figur 46. Sennalandvatna er rike på hekkende og mytende vannfugl.
Foto: Karl-Birger Strann ©*

Figur 47. Bierfaljávri med hekkende sangsvane på en av holmene. Foto: Karl-Birger Strann ©

3.18 Riehtejávri, Kautokeino

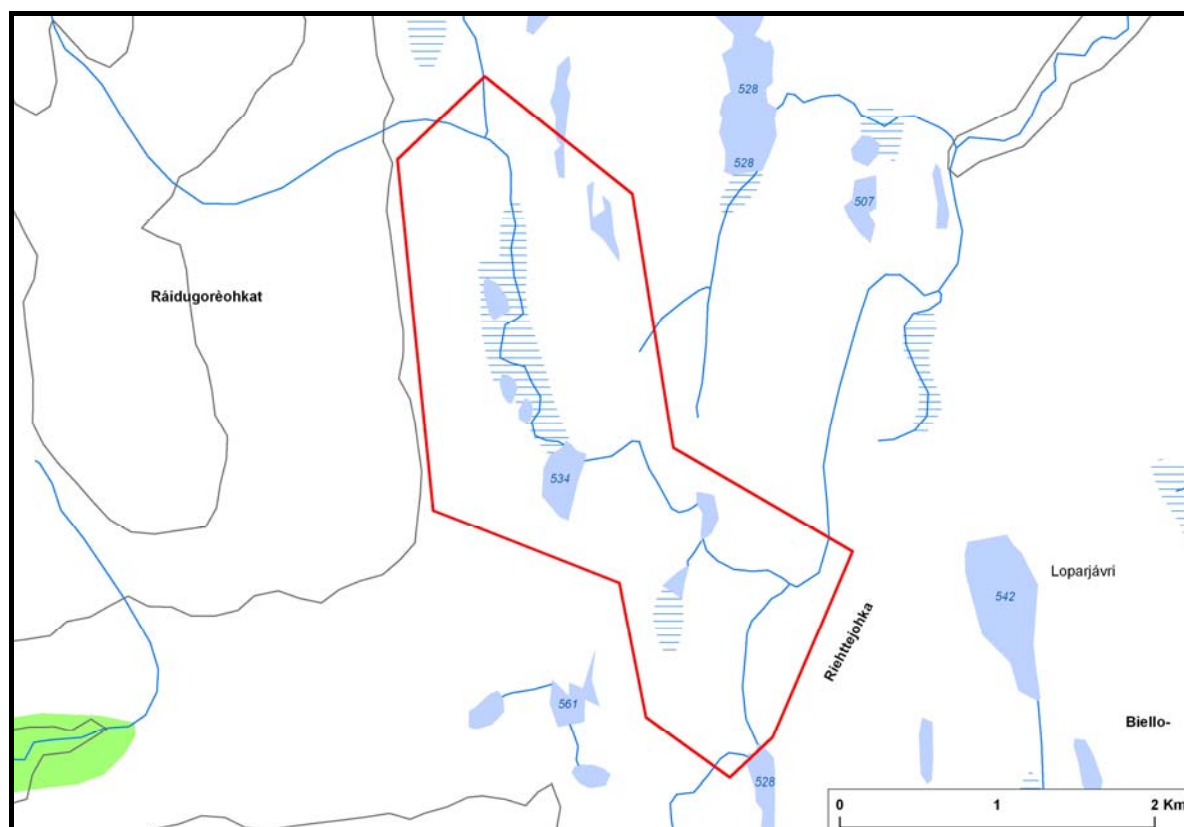
Figur 48

Grunnet innsig av tåke så helikopterpiloten seg nødt til å forlate Riehtejávri rett etter landing. Det var derfor ikke mulig å foreta grundige undersøkelser den dagen helikopter ble rekvirert. NINA informerte oppdragsgiver om dette, og henviste til force majeure-paragrafen i kontrakten. Oppdragsgiver bestemte derfor ut fra økonomiske hensyn at Riehtejávri ikke trengte å bli undersøkt i år.

På den korte tida vi var der, ble imidlertid både sangsvane og sædgås registrert ved vatnet Lovppárjávri (figur 49).

3.18.1 Fauna

Området ble også besøkt 17.-19. juni 1999. Området har en middels rik fuglefauna med arter som grønnstilk, sotsnipe, heilo, småspove og enkeltbekkasin som de mest tallrike. De største kvalitetene ble påvist i området rundt Lovppárjávri. Her ble det påvist hekkende kvartbekkasin, myrsnipe, stjertand, svømmesnipe og sangsvane. Våtmarkhabitatenes form og oppbygning ligner på de områdene fjellmyrløper bruker andre steder i kommunen, men tross grundige studier i 1999 ble denne rødlistearten ikke registrert.

Figur 48. Oversiktskart over Riehtejávri.

Figur 49. Myrområde ca. 1 km øst for Riehttejávri (sør for Lovparjávri). Grunnet tåke ble helikopteret tvunget til å forlate området før grundige undersøkelser ble gjennomført. De mest interessante artene som ble observert var sangsvane og sædgås.

3.18.2 Samlet vurdering

Verdien på området for fugl vurderes fra lokal til regional. Dette begrunnet ut fra området begrensede areal og forholdsvis lave tettheter av fugl. Området har riktignok flere rødlistearter hekkende, men forekomsten av disse er betydelig større og mer omfattende i mange andre våtmarker i denne delen av Finnmark.

3.19 Badjeluoppal, Kautokeino

Figur 50

3.19.1 Vegetasjon og flora

Verneplanområdet innbefatter tre mindre vatn i et område ved og ovenfor skoggrensa. Myr er på kartet angitt på flere steder innenfor området, men disse er generelt ganske tørre, og ikke spesielt mangfoldig og heller ikke av særlig størrelse. Noen mindre partier med fuktigere starrdominert myr finnes i nærhet til vatn og elver.

Størsteparten av myrene i området er tørre tuemyrer dominert av fjellkrekling, sølvvier, lappvier og dvergbjørk. Andre vanlige arter som molte, kvitlyng, torvull og blokkebær finnes det også en god del av. Disse myrene passer best inn under vegetasjonstypen krattbevokst fattigmyr med vier-utforming (K1d), mens de fleste tuene er ombrotrofe tuemyrer med dvergbjørkrusttorvmose-utforming (J2b). De er imidlertid flere steder så pass tørre at man like godt kan snakke om heivegetasjon av typene dvergbjørkhei med fattig utforming (S2a) og kreklinghei med humid utforming (S3b).

De to førstnevnte vegetasjonstypene finnes også i noe fuktigere habitat, men da med langt høyere busksjikt (opp mot 1,5 m). Feltsjiktet har stedvis noe annen artssammensetning, bl.a. med en god del gråstarr, molte, småtranebær og trådsiv. De viser også overganger mot intermediær krattbevokst myr (L1b), bl.a. med en del myrsnelle, skogsnelle og myrfiol.

De aller fuktigste sigevannsmyrene er dominert av flaskestarr, trådstarr og nordlandsstarr (høystarmyrer med ulike utforminger, L4). Innslaget av duskull og dystarr er stort. Artsmangfoldet i disse myrtypene er lavt.

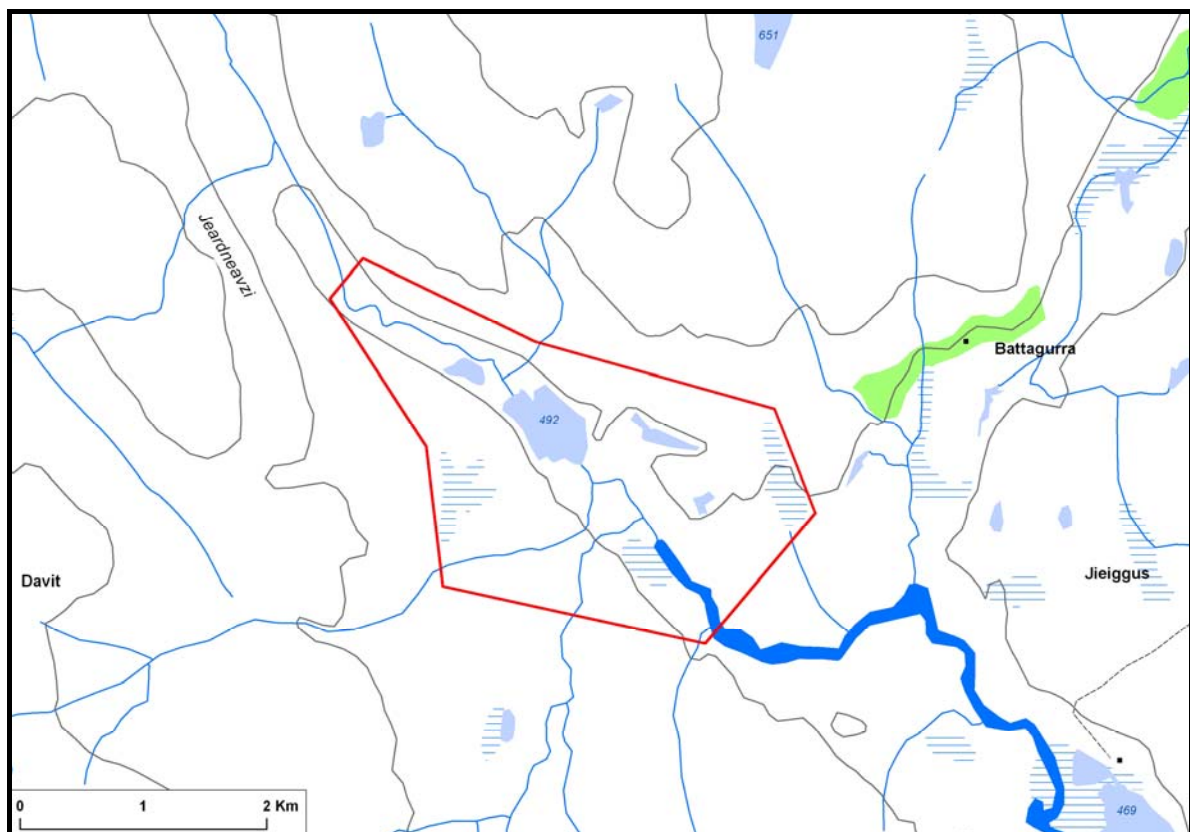
Noen veldig små områder med mykmatter dominert av dystarr og strengstarr ble også registrert. Disse har også en del innslag av myrhatt og bukkeblad.

Sammendrag og verdivurdering

Området består utelukkende av vidt utbredte myrtyper tilsynelatende uten innslag av mindre vanlige arter. Den botaniske verdien settes derfor til lokal.

3.19.2 Fauna

Resultatene fra våre undersøkelser ved Badjeluoppal viste at disse områdene var heller fattig med tanke på antall arter, og fraværet av store våtmarker gir området et begrenset potensial. Mer lovende områder for våtmarksfugl ble observert i nærheten, mens Badjeluoppal pekte seg ikke ut som noe særskilt interessant verken botanisk eller zoologisk. I følge kartet skulle store deler av området være myr, men dette viste seg å være tørre tuemyrområder. De våte områdene var dekket av kratt med vann stående mellom krattene (figur 51). I denne vegetasjonstypen ble en del vadere (hovedsaklig grønnstilk), samt tre sædgjess observert.

Figur 50. Oversiktskart over Badjeluoppal.

Figur 51. Nordvestre del av Badjeluoppal var dominert av vier-starmyrer med høy vannstand. Tre sædgjess og flere grønnstilk ble observert i dette området.

Arter observert ved Badjeluoppal:

Sædgås – 3 stk.

Laksand – flere småflokker

Lirype – 2 observerte individer, samt ekskrementer og støvbad

Grønnstilk – vanlig

Brushane – en hunn observert

Fiskemåse – Minst fem individer observert

Gråsisik – spredt

Lappspurv – 1 hann observert

Sammendrag og verdivurdering

Området har kun lokal verdi som fugleområde.

3.19.3 Samlet vurdering

Både de botaniske og zoologiske undersøkelsene peker i samme retning. Området utmerker seg ikke på noen måter, og området vurderes kun å være av lokal verneverdi.

4 Referanser

- Alm, T. 1991. Floraen i Finnmark. 1. Innledning. Polarflokken 15: 45-98.
- Alm, T. 1992a. Floraen i Finnmark. 3. Tillegg til innledningen. Polarflokken 16: 69-88.
- Alm, T. 1992b. Floraen i Finnmark. 4. Marihåndfamilien (Orchidaceae). Polarflokken 16: 89-148.
- Alm, T. & Iversen, M. 1998. Botanisk befarings på den sentrale delen av Varangerhalvøya. Fylkesmannen i Finnmark, Miljøvernveddelinga, Rapport 2-1998. 28 pp.
- Bråthen, G. 1973. Karplantefloraen i kystområdene av Sør-Varanger. Hovedfagsoppgave, Universitetet i Oslo, Oslo. 2 + 101 + 39 pp.
- Bråthen, K. A. & Alm, T. 1993. Floraen på Rolvsøya i Finnmark. Polarflokken 17: 567-592.
- Buys, E. 1992. Mire morphology, vegetation and hydrochemistry of the Andmyran mire reserve. Tromsø Naturvitenskap 70. 164 pp.
- Dahl, O. 1934. Floraen i Finnmark fylke. Nyt magasin for naturvidenskaberne 69. IX + 430 pp + 17 plansjer.
- Direktoratet for naturforvaltning 1996. Viltkartlegging. DN-håndbok 11. Direktoratet for naturforvaltning, Trondheim. 112 pp.
- Direktoratet for naturforvaltning 1999a. Kartlegging av naturtyper - Verdisetting av biologisk mangfold. DN-håndbok 13. Direktoratet for naturforvaltning, Trondheim. 238 pp. + 6 vedlegg.
- Direktoratet for naturforvaltning 1999b. Nasjonal rødliste for truede arter i Norge 1998, DN-rapport 1999-3. Direktoratet for naturforvaltning, Trondheim. 161 pp.
- Dransfeld, H. 1985. Usedvanlige rike våtmarker på Skogerøya i Sør-Varanger. Upublisert rapport. 10 pp.
- Eurola, S. & Holappa, K. 1985. The Finnish mire type system. Aquilo Serie Botanica 21: 101-110.
- Eurola, S. & Vorren, K.-D. 1980. Mire zones and sections in North Fennoscandia. Aquilo Serie Botanica 17: 39-56.
- Eurola, S., Hicks, S. & Kaakinen, E. 1984. Key to Finnish mire types. I: Moore, P. D. (red.): European mires, 11-117. Academic Press, London, Storbritannia.
- Fremstad, E. 1998. Vegetasjonstyper i Norge. NINA Temahefte 12. 2. utgave. Norsk institutt for naturforskning, Trondheim. 279 pp.
- Fremstad, E. & Moen, A. (red.) 2001. Truede vegetasjonstyper i Norge. NTNU Vitenskapsmuseet Rapport Botanisk Serie 2001-4. Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet, Vitenskapsmuseet, Trondheim. 231 pp.
- Fylkesmannen i Finnmark 1979. Utkast til verneplan for våtmarker. Fylkesmannen i Finnmark, Vadsø. 54 pp.
- Fylkesmannen i Finnmark 1980. Utkast til verneplan for myrer i Finnmark fylke. Fylkesmannen i Finnmark, Vadsø. 83 pp.
- Gjærevoll, O. (red.) 1990. Maps of distribution of Norwegian vascular plants, volume II. Alpine plants. Det Kongelige Norske Videnskabers Selskap, Trondheim. 126 pp. + I-XXXVII.
- Granmo, A. 1988. Goatteluoppal – et våtmarksområde i Kautokeino. Botaniske verdier. Tromsø Naturvitenskap 64. 59 pp.
- Grøholt, L. 1964. Selsnepen funnet i Finnmark. Blyttia 22: 81-85.
- Henriksen, G. 2001. Naturtyper i Vadsø kommune. Origo miljø as: 7s.
- Hultén, E. 1971. Atlas över växternas utbredning i Norden, 2:a uppl. Generalstabens litografiska anstalts förlag, Stockholm. 531 pp.
- Hofgaard, A. (med bidrag fra andre forfattere) 2003. Effects of climate change on the distribution and development of palsa peatlands – background and suggestions for a national monitoring project. NINA Project Report 21. 32 pp.
- Høiland, K. 1986. Lokalitetsliste over utsatte planter i Nord-Norge. Vedlegg til Økoforsk Rapport 1986:1 og 1986:2 "Utsatte planter i Nord-Norge". 262 pp.
- Jonsell, B., Karlsson, T., Agestam, M., Bygren, N., Hultgård, U.-M. & Persson, E. (red.) 2000. Flora Nordica vol. 1, Lycopodiaceae to Polygonaceae. The Bergius Foundation, The Royal Swedish Academy of Sciences, Stockholm. 344 pp.
- Jonsell, B., Karlsson, T., Agestam, M., Bygren, N., Hultgård, U.-M. & Persson, E. (red.) 2001. Flora Nordica vol. 2, Chenopodiaceae to Fumariaceae. The Bergius Foundation, The Royal Swedish Academy of Sciences, Stockholm. 430 pp.
- Keränen, S. 2004. Suot. I: Kajala, L. (red.). Lemmenjoki: suomen suurin kansallispuisto, pp. 189-192. Metsähallitus, Jyväskylä.

- Karlsen, S. R. 2003. Botaniske undersøkelser av dolomittområdene innen og ved foreslått Varangerhalvøya nasjonalpark. Fylkesmannen i Finnmark, Miljøvernavdelinga, Rapport 2-2003. 38 pp.
- Karlsen, S. R. 2004. Vurdering av Korsmyra og Gednjedalen, Varangerhalvøya. Upublisert rapport til Fylkesmannen i Finnmark, Miljøvernavdelinga. 11 pp.
- Kristensen, T. S. 2004. Botaniske undersøkelser av myrområder på Nordkynhalvøya 2004. Upublisert rapport til Fylkesmannen i Finnmark, Miljøvernavdelinga. 6 pp.
- Krog, H., Østhagen, H. & Tønsberg, T. 1994. Lavflora. Norske busk- og bladlav. Universitetsforlaget, Oslo. 368 pp.
- Lid, J & Lid, D. T. (R. Elven red.) 2005. Norsk flora. 7 utg. Det Norske Samlaget, Oslo. 1230 pp.
- Lindblom, L., Ladstein, M. H., Blom, H. H., Ekman, S. & Timdal, E. 2005. *Xanthoria aureola* in Norway and a key to the species of *Xanthoria* s. str. in Scandinavia. *Graphis Scripta* 17: 12-16.
- Luoto, M., Fronzek, S. & Zuidhoff, F. S. 2004. Spatial modelling of palsa mires in relation to climate in northern Europe. *Earth Surface Processes and Landforms* 29: 1373-1387.
- Luoto, M., Heikkinen, R. K. & Carter, T. R. 2004. Loss of palsa mires in Europe and biological consequences. *Environmental Conservation* 31: 30-37.
- Lyttingsmo, E. 1965. Norske fjellbeite, bind XV. Oversyn over fjellbeite i Finnmark. Det kongelige Selskap for Norges vel, Oslo. 367 pp.
- Moen, A. 1983. Myrundersøkelser i Sør-Trøndelag og Hedmark i forbindelse med den norske myrreservatplanen. Rapport Det Kongelige norske videnskabers selskab, Museet Botanisk serie 1983, 4. 138 pp.
- Moen, A. 1985. Classification of mires for conservation purposes in Norway. *Aquilo Serie Botanica* 21: 95-100.
- Moen, A. 1998. Nasjonalatlas for Norge: Vegetasjon. Statens kartverk, Hønefoss. 199 pp.
- Moen, A., Skogen, A., Vorren, K.-D. & Økland, R. H. 2001. Myrvegetasjon. I: Fremstad, E. & Moen, A. (red.): Truete vegetasjonstyper i Norge, pp. 105-124. NTNU Vitenskapsmuseet Rapport Botanisk Serie 2001-4. Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet, Vitenskapsmuseet, Trondheim.
- Pakarinen, P. 1995. Classification of boreal mires in Finland and Scandinavia: a review. *Vegetatio* 118: 29-38.
- Raeymaekers, G. (red., European Commission) 2000. Conserving mires in the European Union. Office for Official Publications of the European Communities, Luxembourg, Luxembourg. 90 pp.
- Ruuhijärvi, R. 1960. Über die regionale Einteilung der nordfinnischen Moore. *Annales Botanici Fennici* 31, 1: 1-360.
- Ruuhijärvi, R. 1963. Zur Entwicklungsgeschichte der nordfinnischen Hochmoore. *Annales Botanici Fennici* 34, 2: 1-40.
- Rydin, H., Sjörs, H. & Löfroth, M. 1997. Mires. *Acta Phytogeographica Suecica* 84: 91-112.
- Ryvarden, L. 1966. The genus *Splachnum* in Finnmark. *Nytt Magasin for Botanikk* 13: 15-20.
- Sjörs, H. 1948. Myrvegetation i Bergslagen. *Acta Phytogeographica Suecica* 21. 299 pp.
- Sjörs, H. 1950a. Regional studies in north Swedish mire vegetation. *Botaniska Notiser* 1950, 2: 173-222.
- Sjörs, H. 1950b. On the relation between vegetation and electrolytes in north Swedish mire waters. *Oikos* 2: 241-258.
- Sjörs, H. & Gunnarsson, U. 2002. Calcium and pH in north and central Swedish mire waters. *Journal of Ecology* 90: 650-657.
- Sjörs, H., Björkbäck, F. & Nordqvist, Y. 1965. Northern mires – regional ecology of mire sites and vegetation. *Acta Phytogeographica Suecica* 50: 180-197.
- Strann, K.-B. 1996. Fuglefaunaen på Slettnes, Gamvik kommune 1989-1996. Totalkartlegging av fuglefaunaen og artsrettet overvåking av hekkende vadefugl og tyvjo. NINA Oppdragsmelding 447. 19 pp.
- Strann, K. B. & Nilsen, S. Ø. 1996. Verneverdige myrer og våtmarker i Finnmark. Fylkesmannen i Finnmark, Miljøvernavdelinga, Rapport 3-1996. 57 pp.
- Timdal, E. 2005. Norsk lavdatabase. <http://www.nhm.uio.no/lichens> [Først lagt ut 1997.04.16, siste oppdatering 2005.09.07.]
- Vasander H. (red.) 1996. Peatlands in Finland. Finnish Peatland Society, Helsinki. 168 pp.
- Vorren, K.-D. 1970. Nedbørsmyrene og deres verneverdi. *Ottar* 66: 7-25.
- Vorren, K.-D. 1972. Stratigraphical investigations of a palsa bog in northern Norway. *Astarte* 5: 39-71.

-
- Vorren, K.-D. 1976. Myrinventeringer i Nordland, Troms og Finnmark sommeren 1976, i forbindelse med den norske myrreservatplanen. Universitetet i Tromsø. Rapport til det Kongelige Miljøvern-departement, Oslo. 73 pp.
- Vorren, K.-D. 1979. Myrinventeringer i Nordland, Troms og Finnmark, sommeren 1976, i forbindelse med den norske myrreservatplanen. Tromsø Naturvitenskap 3. 118 pp.
- Vorren, K.-D., Eurola, S. & Tverraabak, U. 1999. The lowland terrestrial mire vegetation about 69° N lat. in northern Norway. Tromsø Naturvitenskap 84. 105 pp.
- Zuidhoff, F. S. 2003. Palsa growth and decay in northern Sweden. Comprehensive Summaries of Uppsala Dissertations from the Faculty of Science and Technology 813. 30 pp.
- Åhman, R. 1977. Palsar i Nordnorge – en studie av palsars morfologi, utbredning och klimatiska förutsättningar i Finnmarks och Troms fylke. Medelanden från Lunds Universitets Geografiska Institution, Avhandlingar 78. 165 pp.

Vedlegg

Karplanter registrert i syv av områdene undersøkt med hensyn til botanikk. Vitenskapelige og norske navn, samt rekkefølge av arter, følger i hovedsak Norsk flora (Lid & Lid 2005). Registreringer er listet i kolonner, én for hvert undersøkte område.

Familie	Norsk navn	Vitenskapelig navn	Rødliste- status	Luostejohka- området	Iešjávri N	Siebejávri- Opmoáhpí	Náhpolsáiva- området	Suovkajeaggi, Skogerøya	Stormyra, Berle- våg	Storvikmyra, Rolvsøya
Abundans		Rødlistestatus								
1: sjelden		Ex = Utryddet								
2: spredt		E = Direkte truet								
3: vanlig		V = Sårbar								
		R = Sjelden								
		DC = Hensynskrevende								
		DM = Bør overvåkes								
		A= Ansvarsart								
X: samlet av andre. Mengde ukjent.										
<i>Lycopodiaceae</i>	Fjellusegras	<i>Huperzia appressa</i>		1	1		1	2	1	2
<i>Lycopodiaceae</i>	Fjellkråkefot	<i>Lycopodium annotinum</i> ssp. <i>alpestre</i>		1	1	2	2	2	2	1
<i>Lycopodiaceae</i>	Rypefot	<i>Lycopodium clavatum</i> ssp. <i>monostachyon</i>		1		1		1		
<i>Lycopodiaceae</i>	Finnjamne	<i>Diphasiastrum complanatum</i> ssp. <i>montellii</i>					1			
<i>Lycopodiaceae</i>	Fjelljamne	<i>Diphasiastrum alpinum</i>			1					
<i>Sellaginellaceae</i>	Dvergjamne	<i>Selaginella selaginoides</i>		2	2		2	2		2
<i>Isoetaceae</i>	Mjukt brasmegras	<i>Isoetes echinospora</i>		2			2			
<i>Equisetaceae</i>	Åkersnelle	<i>Equisetum arvense</i> ssp. <i>arvense</i>								X
<i>Equisetaceae</i>	Polarsnelle	<i>Equisetum arvense</i> ssp. <i>boreale</i>		1	1		1	1	2	2
<i>Equisetaceae</i>	Engsnelle	<i>Equisetum pratense</i>		2	2		1	2	2	2
<i>Equisetaceae</i>	Skogsnelle	<i>Equisetum sylvaticum</i>		2	1	2	2	2	2	
<i>Equisetaceae</i>	Myrsnelle	<i>Equisetum palustre</i>		3	3	3	3	3	3	3
<i>Equisetaceae</i>	Elvesnelle	<i>Equisetum fluviatile</i>		2	2	3	3	2	2	3
<i>Equisetaceae</i>	Skavgras	<i>Equisetum hyemale</i>								
<i>Equisetaceae</i>	Fjellsnelle	<i>Equisetum variegatum</i>								X
<i>Equisetaceae</i>	Dvergsnelle	<i>Equisetum scirpoides</i>			2					
<i>Ophioglossaceae</i>	Marinøkkel	<i>Botrychium lunaria</i>								2
<i>Woodsiaceae</i>	Skogburkne	<i>Athyrium filix-femina</i>								1
<i>Woodsiaceae</i>	Fjellburkne	<i>Athyrium distentifolium</i>			1					X
<i>Woodsiaceae</i>	Fugletelg	<i>Gymnocarpium dryopteris</i>						2		1
<i>Dryopteridaceae</i>	Ormetelg	<i>Dryopteris filix-mas</i>								X
<i>Dryopteridaceae</i>	Sauetelg	<i>Dryopteris expansa</i>							2	1
<i>Dryopteridaceae</i>	Taggbregne	<i>Polystichum lonchitis</i>								1
<i>Thelypteridaceae</i>	Hengjeveng	<i>Phegopteris connectilis</i>						2	2	1
<i>Pinaceae</i>	Vanleg furu	<i>Pinus sylvestris</i>		1	1			1		
<i>Cupressaceae</i>	Einer	<i>Juniperus communis</i>		2	2	2	2	2	2	2
<i>Salicaceae</i>	Musøyre	<i>Salix herbacea</i>			2					1
<i>Salicaceae</i>	Rukkevier	<i>Salix reticulata</i>			2					2
<i>Salicaceae</i>	Myrtevier	<i>Salix myrsininites</i>		2	3	2			2	2
<i>Salicaceae</i>	Sølvvier	<i>Salix glauca</i>		3	3	3	3	3	2	2
<i>Salicaceae</i>	Ullvier	<i>Salix lanata</i> ssp. <i>lanata</i>		1	1	1		1		1
<i>Salicaceae</i>	Lappvier	<i>Salix lapponum</i>		3	1	2	2	2	2	2
<i>Salicaceae</i>	Bleikvier	<i>Salix hastata</i>		2	2	1		2		2
<i>Salicaceae</i>	Setervier	<i>Salix myrsinifolia</i> ssp. <i>borealis</i>		1		1			1	
<i>Salicaceae</i>	Kolavier	<i>Salix myrsinifolia</i> ssp. <i>kolaënsis</i>						2		
<i>Salicaceae</i>	Grønvier	<i>Salix phylicifolia</i>		3	3	3	3	3	3	3
<i>Salicaceae</i>	Silkeselje	<i>Salix caprea</i> ssp. <i>sericea</i>						2		
<i>Salicaceae</i>	Blokkevier	<i>Salix myrtilloides</i>				2	2			
<i>Salicaceae</i>	Osp	<i>Populus tremula</i>						2		
<i>Betulaceae</i>	Bjørk	<i>Betula pubescens</i>		3	2	3	2	3	2	1
<i>Betulaceae</i>	Dvergbjørk	<i>Betula nana</i>		3	3	3	3	3	3	3
<i>Urticaceae</i>	Stornesle	<i>Urtica dioica</i>						2		

Familie	Norsk navn	Vitenskapelig navn	Rødliste- status	Luostejohka- området	lešjávri N	Siebejávri- Opmoáhpí	Náhpolsáiva- området	Suovkajeaggi, Skogerøya	Stormyra, Berle- våg	Storvikmyra, Rolvsøya
Polygonaceae	Fjellsyre	<i>Oxyria digyna</i>			2					1
Polygonaceae	Vanleg høymole	<i>Rumex longifolius</i>		1						
Polygonaceae	Setersyre	<i>Rumex acetosa</i> ssp. <i>lapponicus</i>		1	2				1	2
Polygonaceae	Harerug	<i>Bistorta vivipara</i>		2	2	2	1	3	2	2
Chenopodiaceae	Tangmelde	<i>Atriplex prostrata</i> ssp. <i>prostrata</i>								X
Chenopodiaceae	Ishavsmelde	<i>Atriplex longipes</i> ssp. <i>praecox</i>						1		
Portulacaceae	Kjeldeurt	<i>Montia fontana</i>		1						1
Caryophyllaceae	Tunarve	<i>Sagina procumbens</i>								X
Caryophyllaceae	Knopparve	<i>Sagina nodosa</i>								1
Caryophyllaceae	Tuvearve	<i>Minuartia biflora</i>						1		
Caryophyllaceae	Strandarve	<i>Honkenya peploides</i>						2		X
Caryophyllaceae	Skogstjerneblom	<i>Stellaria nemorum</i>		2				2	2	
Caryophyllaceae	Grasstjerneblom	<i>Stellaria graminea</i>				1				
Caryophyllaceae	Sumpstjerneblom	<i>Stellaria crassifolia</i> var. <i>crassifolia</i>				2		2		
Caryophyllaceae	Brearve	<i>Cerastium cerastoides</i>			1					
Caryophyllaceae	Vanleg fjellarve	<i>Cerastium alpinum</i> ssp. <i>alpinum</i>								1
Caryophyllaceae	Skogarve	<i>Cerastium fontanum</i> ssp. <i>fontanum</i>		2	1			2		2
Caryophyllaceae	Fjelltjæreblom	<i>Lychnis alpina</i>		1	1					
Caryophyllaceae	Strandsmelle	<i>Silene uniflora</i>								1
Caryophyllaceae	Fjellsmelle	<i>Silene acaulis</i>								2
Caryophyllaceae	Silkenellik	<i>Dianthus superbus</i>						2		
Ranunculaceae	Bekkeblom	<i>Caltha palustris</i>		2	2	2	2	2	2	3
Ranunculaceae	Ballblom	<i>Trollius europaeus</i>		2	2	3	2	2	2	2
Ranunculaceae	Evjesoleie	<i>Ranunculus reptans</i>		1	1					
Ranunculaceae	Nyresoleie	<i>Ranunculus auricomus</i>		1						
Ranunculaceae	Fjellssoleie	<i>Ranunculus acris</i> var. <i>pumilus</i>						2		2
Ranunculaceae	Krypssoleie	<i>Ranunculus repens</i>				2				
Ranunculaceae	Lappssoleie	<i>Coptidium lapponicum</i>	R			1				
Ranunculaceae	Dvergvasssoleie	<i>Batrachium eradicatum</i>			1	X				
Ranunculaceae	Fjellfrøstjerne	<i>Thalictrum alpinum</i>		2	2		2	2	2	2
Brassicaceae	Sylblad	<i>Subularia aquatica</i>		2						
Brassicaceae	Vanleg skjørbuksurt	<i>Cochlearia officinalis</i> ssp. <i>officinalis</i>							1	X
Brassicaceae	Kjeldeskjørbuksurt	<i>Cochlearia officinalis</i> ssp. <i>integrifolia</i>								X
Brassicaceae	Lodnerublom	<i>Draba incana</i>								2
Brassicaceae	Ishavsreddik	<i>Cakile maritima</i> ssp. <i>arctica</i>								X
Brassicaceae	Polarkarse	<i>Cardamine pratensis</i> ssp. <i>angustifolia</i>		1	1		1		1	X
Droseraceae	Rundsoldogg	<i>Drosera rotundifolia</i>						2	2	
Droseraceae	Smalsoldogg	<i>Drosera anglica</i>						2		2
Crassulaceae	Rosenrot	<i>Rhodiola rosea</i>		2	2				1	1
Crassulaceae	Bitterbergknapp	<i>Sedum acre</i>								1
Saxifragaceae	Raudsildre	<i>Saxifraga oppositifolia</i>								2
Saxifragaceae	Snøisildre	<i>Saxifraga nivalis</i>			1					X
Saxifragaceae	Stjernesildre	<i>Saxifraga stellaris</i>			1				2	
Saxifragaceae	Myrsildre	<i>Saxifraga hirculus</i> ssp. <i>hirculus</i>	R			2				
Saxifragaceae	Gulsildre	<i>Saxifraga aizoides</i>			2					2
Saxifragaceae	Tuvesildre	<i>Saxifraga cespitosa</i>								1
Parnassiaceae	Jåblom	<i>Parnassia palustris</i>		1	2	2	2	2		1
Rosaceae	Mjødur	<i>Filipendula ulmaria</i>		2	2	3	2	2	2	2
Rosaceae	Enghumleblom	<i>Geum rivale</i>		2	2			2	1	2
Rosaceae	Reinrose	<i>Dryas octopetala</i>								3
Rosaceae	Trefingerurt	<i>Sibbaldia procumbens</i>			1					
Rosaceae	Myrhatt	<i>Comarum palustre</i>		3	3	3	3	2	2	3
Rosaceae	Gåsemure	<i>Argentina anserina</i>								X
Rosaceae	Eskimomure	<i>Argentina egedii</i>						1		
Rosaceae	Flekkmure	<i>Potentilla crantzii</i>								1
Rosaceae	Molte	<i>Rubus chamaemorus</i>		3	3	3	3	3	3	3
Rosaceae	Åkebær	<i>Rubus arcticus</i>		2		2	2			

Familie	Norsk navn	Vitenskapelig navn	Rødliste- status	Luostejohka- området	lešjávri N	Siebejávri- Opmoáhpí	Náhpolsáiva- området	Suovkajeaggi, Skogeraya	Stormyra, Berle- våg	Storvikmyra, Rolvsøya
Rosaceae	Tågebær	<i>Rubus saxatilis</i>		1		2				2
Rosaceae	Fjellmarikåpe	<i>Alchemilla alpina</i>								1
Rosaceae	Kjeldemarikåpe	<i>Alchemilla glomerulans</i>		2	2		1		1	2
Rosaceae	Skarmarikåpe	<i>Alchemilla wichuræ</i>							1	
Rosaceae	Rogn	<i>Sorbus aucuparia</i>						1		X
Fabaceae	Tirilunge	<i>Lotus corniculatus</i>								1
Fabaceae	Gulmjelt	<i>Astragalus frigidus</i>		2	1			2		
Fabaceae	Nordlig setermjelt	<i>Astragalus alpinus</i> ssp. <i>arcticus</i>		2	1					1
Fabaceae	Fuglevikke	<i>Vicia cracca</i>						2		2
Fabaceae	Gjerdevikke	<i>Vicia sepium</i>						1		
Fabaceae	Strandskolm	<i>Lathyrus japonicus</i>							1	
Geraniaceae	Skogstorkenebb	<i>Geranium sylvaticum</i>		2	1	2	2		2	2
Violaceae	Fjellfiol	<i>Viola biflora</i>		2	1		2		2	1
Violaceae	Myrfiol	<i>Viola palustris</i>		2	2	1			2	2
Violaceae	Stor myrfiol	<i>Viola epipsila</i>		2	2	2	2	2	2	
Onagraceae	Geitrams	<i>Chamerion angustifolium</i>		2	1	2			2	2
Onagraceae	Myrmjølke	<i>Epilobium palustre</i>		2	2	2	2	2	2	
Onagraceae	Linmjølke	<i>Epilobium davuricum</i>				2				
Onagraceae	Dvergmjølke	<i>Epilobium anagallidifolium</i>		1	1					
Onagraceae	Kjeldemjølke	<i>Epilobium alsinifolium</i>		1						
Haloragaceae	Tusenblad	<i>Myriophyllum alterniflorum</i>			1	2	2			1
Haloragaceae	Kamtusenblad	<i>Myriophyllum sibiricum</i>				2				
Hippuridaceae	Hesterumpe	<i>Hippuris vulgaris</i>		3		2		1	1	1
Cornaceae	Skrubbær	<i>Chamaepericlymenum suecicum</i>		2	2		1	2	2	2
Apiaceae	Hundekjeks	<i>Anthriscus sylvestris</i>							1	X
Apiaceae	Strandkjeks	<i>Ligusticum scoticum</i>						2	1	X
Apiaceae	Fjellkvann	<i>Angelica archangelica</i> ssp. <i>archangelica</i>			1	1		1	1	1
Pyrolaceae	Perlevintergrøn	<i>Pyrola minor</i>		2	1	2		2	2	2
Pyrolaceae	Norsk vintergrøn	<i>Pyrola rotundifolia</i> ssp. <i>norvegica</i>	A			1		2		X
Ericaceae	Finnmarkspors	<i>Rhododendron tomentosum</i>		2	1	3	3	2		
Ericaceae	Greplyng	<i>Loiseleuria procumbens</i>			1			1	1	2
Ericaceae	Blålyng	<i>Phyllodoce caerulea</i>		2	2	2		2	2	
Ericaceae	Moselyng	<i>Cassiope hypnoides</i>			1					
Ericaceae	Kvitlyng	<i>Andromeda polifolia</i>		3	3	3	3	3	3	2
Ericaceae	Rypebær	<i>Arctous alpinus</i>					1		1	2
Ericaceae	Røsslyng	<i>Calluna vulgaris</i>						2		
Ericaceae	Tytebær	<i>Vaccinium vitis-idaea</i>		3	3	3	2	3	3	3
Ericaceae	Vanleg blokkebær	<i>Vaccinium uliginosum</i> ssp. <i>uliginosum</i>		3	3	3	3	3	3	3
Ericaceae	Blåbær	<i>Vaccinium myrtillus</i>		3	3	3	2	3	2	
Ericaceae	Småtranebær	<i>Oxycoccus microcarpum</i>		3	2	3	2	2	2	2
Empetraceae	Fjellkrekling	<i>Empetrum nigrum</i> ssp. <i>hermaphroditum</i>		3	3	3	3	3	3	3
Primulaceae	Skogstjerne	<i>Trientalis europaea</i>		3	2	2	2	2	2	3
Gentianaceae	Fjoresøte	<i>Gentiana detonsa</i>	A					2		X
Gentianaceae	Bleiksøte	<i>Gentiana aurea</i>						2		X
Menyanthaceae	Bukkeblad	<i>Menyanthes trifoliata</i>		3	3	3	3	2	2	2
Rubiaceae	Klengjemaure	<i>Galium aparine</i>								X
Rubiaceae	Myrmaure	<i>Galium palustre</i>		2	2	2	2	2		
Rubiaceae	Stor myrmaure	<i>Galium elongatum</i>				1				
Polemoniaceae	Fjellflokk	<i>Polemonium caeruleum</i>			1					
Polemoniaceae	Lappflokk	<i>Polemonium acutiflorum</i>		2		2				
Boraginaceae	Fjellminneblom	<i>Myosotis decumbens</i>						2		1
Boraginaceae	Østersurt	<i>Mertensia maritima</i>								X
Callitrichaceae	Småvasshår	<i>Callitriche palustris</i>								X
Lamiaceae	Kvassdå	<i>Galeopsis tetrahit</i>								X
Schrophulariaceae	Storveronika	<i>Veronica longifolia</i>				2		1		

Familie	Norsk navn	Vitenskapelig navn	Rødliste- status	Luostejohka- området	lešjávri N	Siebejávri- Opmoáhpí	Náhpolsáiva- området	Suovkajeaggi, Skogerøya	Stormyra, Berle- våg	Storvikmyra, Rolvsøya
Schropulariaceae	Bergveronika	<i>Veronica fruticans</i>								X
Schropulariaceae	Fjellveronika	<i>Veronica alpina</i> ssp. <i>alpina</i>		1	1					
Schropulariaceae	Stormarimjelle	<i>Melampyrum pratense</i>		1				1	2	X
Schropulariaceae	Småmarimjelle	<i>Melampyrum sylvaticum</i>		2						
Schropulariaceae	Fjellaugnetrøst	<i>Euphrasia wettsteinii</i> var. <i>wettsteinii</i>						1		X
Schropulariaceae	Myraugnetrøst	<i>Euphrasia wettsteinii</i> var. <i>palustris</i>			1					
Schropulariaceae	Småengkall	<i>Rhinanthus minor</i>						2	1	
Schropulariaceae	Fjellmyrklegg	<i>Pedicularis palustris</i> ssp. <i>borealis</i>		2		2	2	2		
Schropulariaceae	Bleikmyrklegg	<i>Pedicularis lapponica</i>		2	1	2	2		2	2
Schropulariaceae	Kongsspir	<i>Pedicularis sceptrum-carolinum</i>		2	2	2	2	2	2	
Schropulariaceae	Svartopp	<i>Bartsia alpina</i>		2	3	2	2	2	2	2
Lentibulariaceae	Tettegras-slekta	<i>Pinguicula</i> sp.			2					
Lentibulariaceae	Tettegras	<i>Pinguicula vulgaris</i>		2			2	2	2	2
Lentibulariaceae	Fjelltettegras	<i>Pinguicula alpina</i>					2			
Lentibulariaceae	Dvergtettegras	<i>Pinguicula villosa</i>				1	2			
Lentibulariaceae	Småblærerot	<i>Utricularia minor</i>		2					2	
Plantaginaceae	Strandkjempe	<i>Plantago maritima</i>						2		X
Adoxaceae	Moskusurt	<i>Adoxa moschatellina</i>						1		
Valerianaceae	Vendelrot	<i>Valeriana sambucifolia</i> ssp. <i>sambucifolia</i>		2				2		2
Campanulaceae	Polarblåkklokke	<i>Campanula rotundifolia</i> ssp. <i>giesckiana</i>			2					2
Asteraceae	Gullris	<i>Solidago virgaurea</i>		2	2	2	2	2	2	2
Asteraceae	Fjellbakkestjerne	<i>Erigeron borealis</i>								X
Asteraceae	Setergårurt	<i>Omalotheca norvegica</i>		2					1	X
Asteraceae	Dverggråurt	<i>Omalotheca supina</i>		1	1					
Asteraceae	Kattfot	<i>Antennaria dioica</i>			1		1			2
Asteraceae	Ryllik	<i>Achillea millefolium</i>				2		2		1
Asteraceae	Hestehov	<i>Tussilago farfara</i>								1
Asteraceae	Fjellpestrot	<i>Petasites frigidus</i>		1	1		1	1		
Asteraceae	Lauvtistel	<i>Saussurea alpina</i>		2	2	2	2	2	2	2
Asteraceae	Kvitbladtistel	<i>Cirsium heterophyllum</i>		2	2	2		2	2	1
Asteraceae	Følblom	<i>Leontodon autumnalis</i>								1
Asteraceae	Turt	<i>Cicerbita alpina</i>							1	1
Asteraceae	Løvetenner	<i>Taraxacum</i> spp.		1	2			2	2	2
Asteraceae	Svæver	<i>Hieracium</i> spp.		2	2		1	1	1	2
Butomaceae	Brudelys	<i>Butomus umbellatus</i>	R			X				
Juncaginaceae	Fjøresaulauk	<i>Triglochin maritima</i>						2		X
Juncaginaceae	Myrsaulauk	<i>Triglochin palustris</i>		1	2			2	2	2
Potamogetonaceae	Grastjørnaks	<i>Potamogeton gramineus</i>				X	1			
Potamogetonaceae	Rusttjørnaks	<i>Potamogeton alpinus</i>		2	2	2	2			X
Potamogetonaceae	Hjartetjørnaks	<i>Potamogeton perfoliatus</i>				X				
Potamogetonaceae	Nykketjørnaks	<i>Potamogeton praelongus</i>								X
Potamogetonaceae	Trådtjørnaks	<i>Stuckenia filiformis</i>								X
Typhaceae	Fjellpiggnopp	<i>Sparganium hyperboreum</i>		2	2	2	2	2	1	1
Typhaceae	Flötgras	<i>Sparganium angustifolium</i>				X	1?			
Typhaceae	Stautpiggnopp	<i>Sparganium emersum</i>				2				
Lemnaceae	Krossandemat	<i>Lemna trisulca</i>	DC			2				
Tofieldiaceae	Bjørnebrodd	<i>Tofieldia pusilla</i>		2	2		2	2	2	2
Melanthiaceae	Finnmarksnyserot	<i>Veratrum album</i> ssp. <i>virescens</i>							2	
Alliaceae	Sibirgraslauk	<i>Allium schoenoprasum</i> ssp. <i>sibiricum</i>								2
Orchidaceae	Flekkmarihand	<i>Dactylorhiza maculata</i>						2	2	2
Orchidaceae	Skogmarihand	<i>Dactylorhiza fuchsii</i>						2		
Orchidaceae	Grønkurle	<i>Coeloglossum viride</i>		1	2			2	1	2
Orchidaceae	Fjellkvitkurle	<i>Pseudorchis viraminea</i>								1
Orchidaceae	Raudflangre	<i>Epipactis atrorubens</i>								1
Orchidaceae	Småtviblad	<i>Listera cordata</i>		1	1	1	1	2		1
Orchidaceae	Korallrot	<i>Corallorhiza trifida</i>						1		1

Familie	Norsk navn	Vitenskapelig navn	Rødliste- status	Luostejohka- området	lešjávri N	Siebejávri- Opmoáhpí	Náhpolsáiva- området	Suovkajeaggi, Skogerøya	Stormyra, Berle- våg	Storvikmyra, Rolvsøya
Juncaceae	Trådsiv	<i>Juncus filiformis</i>		2	2	2		2		
Juncaceae	Finnmarkssiv	<i>Juncus arcticus</i> ssp. <i>arcticus</i>			1					1
Juncaceae	Sandsiv	<i>Juncus arcticus</i> ssp. <i>balticus</i>			1		1			X
Juncaceae	Rabbesiv	<i>Juncus trifidus</i>		1				1		2
Juncaceae	Saltsiv	<i>Juncus gerardii</i>						2		
Juncaceae	Nordleg skogsiv	<i>Juncus alpinoarticulatus</i> ssp. <i>alpestris</i>						2		
Juncaceae	Nykkesiv	<i>Juncus stygius</i>						1		
Juncaceae	Trillingsiv	<i>Juncus triglumis</i> ssp. <i>triglumis</i>		1	1					X
Juncaceae	Tvillingsiv	<i>Juncus biglumis</i>		2	2					
Juncaceae	Hårfrytle	<i>Luzula pilosa</i>						2		2
Juncaceae	Hengjefrytle	<i>Luzula parviflora</i>						X		
Juncaceae	Reinfrytle	<i>Luzula wahlenbergii</i>				1	1			
Juncaceae	Aksfrytle	<i>Luzula spicata</i>						2		1
Juncaceae	Seterfrytle	<i>Luzula multiflora</i> ssp. <i>frigida</i>		1	1	1	1	2		2
Juncaceae	Myrfrytle	<i>Luzula sudetica</i>		1		1				
Cyperaceae	Torvull	<i>Eriophorum vaginatum</i>		2	2	3	2	2	3	3
Cyperaceae	Snøull	<i>Eriophorum scheuchzeri</i>					1	1	1	
Cyperaceae	Vrangull	<i>Eriophorum</i> × <i>medium</i>				2				
Cyperaceae	Brannull	<i>Eriophorum russeolum</i>		1	1	2	2			
Cyperaceae	Duskull	<i>Eriophorum angustifolium</i> ssp. <i>angustifolium</i>		3	3	3	3	3	3	3
Cyperaceae	Småbjørneskjegg	<i>Trichophorum cespitosum</i> ssp. <i>cespitosum</i>		3	3	3	3	3	3	3
Cyperaceae	Sveltull	<i>Trichophorum alpinum</i>		1		2		2		
Cyperaceae	Reinstarr	<i>Carex arctogena</i>						1		
Cyperaceae	Sveltstarr	<i>Carex pauciflora</i>		1		2		1		
Cyperaceae	Agnorstarr	<i>Carex microglochin</i>			1					
Cyperaceae	Særbustarr	<i>Carex dioica</i>		2	3	2	2	3	2	2
Cyperaceae	Bogestarr	<i>Carex maritima</i>								1
Cyperaceae	Strengstarr	<i>Carex chondorrhiza</i>		2	2	3	3	3	2	
Cyperaceae	Gråstarr	<i>Carex canescens</i>		3	2	2	2	2		2
Cyperaceae	Lappstarr	<i>Carex lapponica</i>	R			2	1			
Cyperaceae	Vanleg seterstarr	<i>Carex brunnescens</i> ssp. <i>brun- nescens</i>			1	1		2		X
Cyperaceae	Sumpseterstarr	<i>Carex brunnescens</i> ssp. <i>vitalis</i>				1				
Cyperaceae	Kjevlestarr	<i>Carex diandra</i>						2		
Cyperaceae	Stivstarr	<i>Carex bigelowii</i>							1	1
Cyperaceae	Slåtestarr	<i>Carex nigra</i> var. <i>nigra</i>		2	2	1		2		
Cyperaceae	Stolpestarr	<i>Carex nigra</i> var. <i>juncea</i>		3	3	3	2	2	2	
Cyperaceae	Tuvestarr	<i>Carex cespitosa</i>				2				
Cyperaceae	Nordlandsstarr	<i>Carex aquatilis</i> ssp. <i>aquatilis</i>		3	3	3	3	3	3	2
Cyperaceae	Fjørestarr	<i>Carex salina</i>								
Cyperaceae	Tranestarr	<i>Carex adelostoma</i>		2	2		1	2	2	2
Cyperaceae	Fjellstarr	<i>Carex norvegica</i> ssp. <i>norvegica</i>			2					
Cyperaceae	Svartstarr	<i>Carex atrata</i>								X
Cyperaceae	Sotstarr	<i>Carex atrofusca</i>								1
Cyperaceae	Gulstarr	<i>Carex flava</i>								1
Cyperaceae	Slirestarr	<i>Carex vaginata</i>		2	2	2	2	2	2	2
Cyperaceae	Kornstarr	<i>Carex panicea</i>			2					
Cyperaceae	Frynsestarr	<i>Carex paupercula</i>		2	2	2	2	2	2	2
Cyperaceae	Dystarr	<i>Carex limosa</i>		3	3	3	3	3	3	2
Cyperaceae	Snipestarr	<i>Carex rariflora</i>		2			2	2	2	2
Cyperaceae	Hårstarr	<i>Carex capillaris</i>		1	2			2	2	2
Cyperaceae	Trådstarr	<i>Carex lasiocarpa</i>		3	3	3	1	2	2	1
Cyperaceae	Flaskestarr	<i>Carex rostrata</i>		3	3	3	3	3	3	3
Cyperaceae	Rundstarr	<i>Carex rotundata</i>		3	3	3	3	3	3	1
Cyperaceae	Sennegras	<i>Carex vesicaria</i>			1	2				

Familie	Norsk navn	Vitenskapelig navn	Rødliste- status	Luostejohka- området	lešjávri N	Siebejávri- Opmoáhpi	Náhpolsáiva- området	Suovkajeaggi, Skogerøya	Stormyra, Berle- våg	Storvikmyra, Rolvsøya
Cyperaceae	Blankstarr	<i>Carex saxatilis</i>			1					
Poaceae	Myskegras	<i>Milium effusum</i>		2				1		
Poaceae	Marigras	<i>Hierochloë odorata</i>						2		
Poaceae	Lite elvemarigras	<i>Hierochloë hirta</i> ssp. <i>arctica</i>				1				
Poaceae	Fjellgulaks	<i>Anthoxanthum nipponum</i>		2	2		2	2	2	2
Poaceae	Fjelltimotei	<i>Phleum alpinum</i>		2	2	2		2	1	2
Poaceae	Vassreverumpe	<i>Alopecurus aequalis</i>		2	2					X
Poaceae	Engkvein	<i>Agrostis capillaris</i>								X
Poaceae	Krypkvein	<i>Agrostis stolonifera</i>				1		2		
Poaceae	Fjellkvein	<i>Agrostis mertensii</i>		2	2			2		
Poaceae	Smårørkvein	<i>Calamagrostis neglecta</i> ssp. <i>neglecta</i>		2	2	2	2	2	2	
Poaceae	Skogrørkvein	<i>Calamagrostis phragmitoides</i>		2	1	2	1	2	2	
Poaceae	Sølvbunke	<i>Deschampsia cespitosa</i>			2	2		3	2	2
Poaceae	Smyle	<i>Avenella flexuosa</i>		2	2	2	2	2	2	2
Poaceae	Rypebunke	<i>Vahlodea atropurpurea</i>			1					
Poaceae	Svartaks	<i>Trisetum spicatum</i>		1	1					
Poaceae	Hengjeaks	<i>Melica nutans</i>						1		
Poaceae	Kjeldegras	<i>Catabrosa aquatica</i>								X
Poaceae	Seterrapp	<i>Poa pratensis</i> ssp. <i>alpigena</i>		1	1			2	1	2
Poaceae	Smårapp	<i>Poa pratensis</i> ssp. <i>subcaerulea</i>								X
Poaceae	Fjellrapp	<i>Poa alpina</i> var. <i>alpina</i>			1					1
Poaceae	Myrrapp	<i>Poa palustris</i>				2				
Poaceae	Vrangsaltgras	<i>Puccinellia nutkaensis</i>						2		
Poaceae	Vanleg teppesalt-	<i>Puccinellia phryganodes</i> ssp. <i>sibirica</i>						2		
Poaceae	Raudsvingel	<i>Festuca rubra</i>		1	1			2	1	1
Poaceae	Sauesvingel	<i>Festuca ovina</i> ssp. <i>ovina</i>						1	1	1
Poaceae	Geitsvingel	<i>Festuca vivipara</i>							1	2
Poaceae	Finnskjegg	<i>Nardus stricta</i>		2	2		1	2	2	2
Poaceae	Bladfaks	<i>Bromopsis inermis</i>						1		
Poaceae	Strandrug	<i>Leymus arenarius</i>							1	2

NINA Rapport 88

ISSN:1504-3312
ISBN: 82-426-1632-9

Norsk institutt for naturforskning

NINA Hovedkontor

Postadresse: NO-7485 Trondheim

Besøks/leveringsadresse: Tungasletta 2, NO-7047 Trondheim

Telefon: 73 80 14 00

Telefaks: 73 80 14 01

Organisasjonsnummer: 9500 37 687

<http://www.nina.no>